

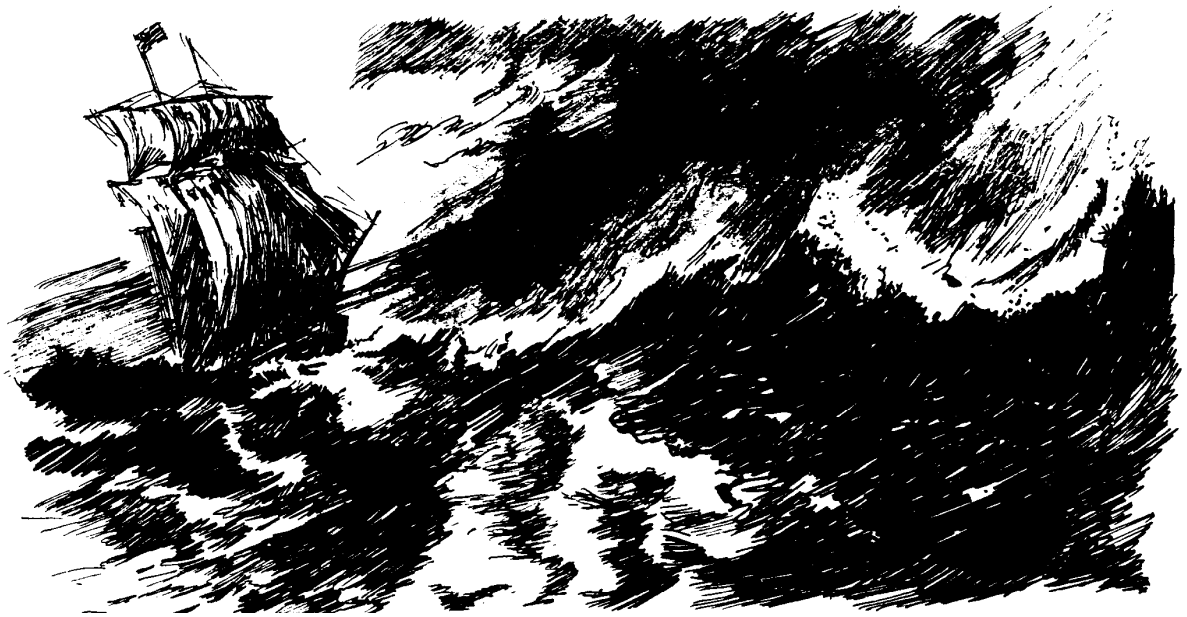


J.Č.Griffin:



Železná ruka

Příběh pirátské lodi Černý delfín.



Úvod

Jednoho krásného srpnového rána v roce 1710 obeplul trojstěžník *Assomption* pod vedením kapitána Poréeho ostrov *Grand Bé* a zakotvil u nábřeží *Saint-Malo*. V přístavu už čekal početný dav čumilů, protože se vědělo, že loď přijíždí z Ameriky a všichni doufali, že přiváží bohatý poklad – možná i nějaká zvláštní zvířata a exotické rostliny. Čumilové byli poněkud zklamaní, když uviděli jenom hrstku válečných zajatců, většinou Angličanů, kterých se Španělé v Peru rádi zbavili ve prospěch francouzských vězení. A zajatci byli rádi, že vyvázli tak lacino, protože byli všichni víceméně piráti a zasloužili si konopnou oprátku.

Mezi Anglií a Francií už tehdy existovala za války oficiální služba výměny zajatců. Byla organizovaná tak, že zajatci byli naloďováni na pobřeží Anglie v *Plymouthu* a ve francouzském přístavu *Saint-Malo* na palubu *parlamentářských lodí*, jež měly svou domovskou vlajku na zadním stěžni a vlajku nepřátelskou na vrcholku nejvyššího stěžně, a ty je dovezly do jejich vlasti.

Pevnost v *Saint-Malo* tedy sloužila jen k prozatímnímu internování do doby, kdy vyrazí příští transport. Vězňové byli zapsáni a oznámilo se jim, že o několik dní později budou naloženi na loď plující do Anglie. Jeden z nich, Thomas Stradling, však odmítl repatriaci a požádal, aby byl propuštěn na svobodu ve Francii.

„To je nemožné!“ odpověděl mu pan Lempereur, registrační komisař a výplatčí královského námořnictva, který vězně vyslyšel. „Co bychom tu ve Francii dělali s dalšími hladovými krky a ještě k tomu s anglickými! Ať chcete nebo ne, odvezeme vás do *Plymouthu*.“

Ale Stradling trval na svém a komisař se ho konečně zeptal po důvodech k tak zvláštnímu rozhodnutí.

„Vyrazili jsme z přístavu *Corku* v Irsku na palubě staré fregaty *Cinque Ports Galley* a měl jsem jímat nepřátelské lodi. Jak vidíte, bylo mé tažení naprosto neúspěšné a nepřivážím svým loďařům vůbec nic.“

„Válka je válka,“ odpověděl pan Lempereur.

„Moje budoucnost je nejistá, pane.“

„Pokud nemáte co skrývat před vašimi loďaři, jistě pochopí, že jste mohl mít smůlu. Nebo snad máte co skrývat?“ zeptal se pan Lempereur vychytrale a v očích mu zablesklo.

Stradling se zarazil a po chvíli odpověděl: „Ne, pane, nemám co skrývat.“

„Hmm,“ zamumlal komisař zamyšleně. „Pak je to v nejlepším pořádku. Do měsíce budete v Anglii. Stráže, odveďte ho a přiveďte dalšího.“

Pan Lempereur nelhal. Opravdu do měsíce stál Thomas Stradling před registračním komisařem Manglelem v námořní věznici v *Plymouthu*.

„Vaše jméno?“ zeptal se komisař a zvedl přísné oči za skřipcem na zbědovaného zajatce.

„Thomas Stradling, pane.“

Komisař Mangel se pozorně zadíval do zarostlé tváře námořníka. Potom se znovu podíval do papírů na svém stole.

„Thomas Stradling z *Corku*?“

„Ano, pane.“

Komisař znovu vzhledl od papírů a zahleděl se na námořníka. „Nejste Thomas Stradling. Víme o vašem příjezdu do Francie a na laskavé upozornění pana Lempereura jsme měli celý měsíc možnost si prověřit vaši totožnost. Nejste Thomas Stradling z *Corku*.“

V obličej námořníka se nepohnul ani sval.

„Kdo tedy jsem?“

Komisař se spokojeně uvelebil na své židli a pomalu řekl: „Jste William O’Brien, velitel korzářské lodi *Adventurer Galley*. Co tomu říkáte?“

Námořník mlčel. Komisař si jeho mlčení vykládal jako souhlas. „Mám pravdu, že?“

„Ne, pane. Jsem Thomas Stradling,“ pospíšil si teď námořník s odpovědí.

Komisař zavrtěl odmítavě hlavou a řekl s důrazem: „Jste William O’Brien zvaný *Železná ruka*. Zradil jste svého krále a dal jste se na pirátskou dráhu. Něco vám přečtu. To vám osvěží paměť.“

Komisař rozevřel složku z tvrdých desek, vytáhl odtud hustě popsanou listinu a začal slavnostním hlasem číst:

„My, Vilém Třetí, z boží milosti král anglický, skotský, francouzský, irský, ochránce víry. Zasíláme našemu věrnému a milému kapitánu Williamu O’Brienovi, veliteli lodi Adventurer Galley, pozdrav. Vešlo v naši vědomost, že kapitán Thomas Tewe, John Ireland, kapitán Thomase Wake, kapitán William Mace a jiní naši poddaní, obyvatelé New Yorku, Nové Anglie a dalších našich amerických provincií, se spojili s rozličnými nečestnými osobami špatného smýšlení a denně se v americkém přímoří a jinde dopouštějí protizákonných činů, loupeží a plenění, čímž obchod a plavbu velice ohrožují a znesnadňují a našim milovaným poddaným ubližují. Proto my, abychom řečeným zločincům přítrž učinili a řečené piráty, flibustýře a námořní lupiče předali spravedlnosti, jsme rozkázali a dáváme plnou a všelikou moc svrchu psanému kapitánu Williamu O’Brienovi a důstojníkům a lodníkům pod jeho vedením, totiž aby zadrželi a jali řečené piráty T. Tewa, Johna Irelanda a další piráty, flibustýře a námořní lupiče, které potkají v americkém přímoří či jinde, jakož aby převzali zboží, peníze a vše, co na palubě těchto lodí bude nalezeno. Nevzdají-li se piráti dobrovolně, má kapitán O’Brien právo přidržet je násilím a povinnost řečené piráty bez průtahů dopravit k soudu, aby právo vyřčeno a nalezeno bylo. Prikazuje všem našim milovaným poddaným, aby nám pomáhali. Vám ukládáme, abyste se vyvaroval obtěžovat naše přátele a spojence, ani jim pod záštitou této listiny nezpůsobil zmenšení nebo nedostatek. Na svědectví toho vydali jsme náš list a stvrdili ho naší královskou pečeti. Dáno v našem paláci v Kensingtonu dne 26. měsíce ledna 1696, sedmého roku království našeho.“

Komisař opět vzhledl: „Tak co tomu říkáte, kapitáne O’Brieni?“

„Nejsem kapitán O’Brien.“

„Jste zatvrzelý - nu což. Rozvázali jsme jazyk už jiným ptáčkům.“

Thomase Stradlinga alias kapitána O’Briena odvedla stráž.

V následujících měsících se podrobil nejtěžšímu mučení. Po půl roce se vzdal. Námořník se při mučení přiznal, že se jmenuje William O’Brien zvaný *Železná ruka*. U komisaře Mangela

si vymohl slib, že když napíše plné doznání, nebude dále mučen. Když se O'Brien po mučení zotavil, požádal o papír a brko. Komisař Mangel si mnul spokojeně ruce. Počítal s tím, že má vyhráno. Přepočítal se. Všechny listiny, které O'Brien napsal, byly zašifrované. Mangel nevyluštil nic.

7. července 1711 byl William O'Brien odsouzen k smrti. Současně mu byla nabídnuta milost, pokud odevzdá čtyři pětiny svého pokladu králi. O'Brien odmítl.

Když stoupal na šibenici, kde měl odpykat své pirátské zločiny, hodil do davu jakési šifrované listy a zvolal: „Mé poklady tomu, kdo porozumí!“

1. Trosečník

Rozbřesk jitra mě zastihl na prámu poblíž lodi přesně v těch místech, jak jsme předpokládali. Mořský proud unášel moje nejisté plavidlo přímo k lodi. Odhodil jsem pomocné veslo co nejdál do moře, protože jsem ho už nepotřeboval. Napětí, které po celou noc zachvacovalo moje nitro, teď před koncem mé nejisté plavby na voru, jako zázrakem pominulo. Byl jsem si jistý, že moje poslání dopadne dobře.

Stoupl jsem si na střed prámu, aby mě vlny co nejméně máčely. Nebylo to stejně nic platné. Stejně jsem už byl mokry až na kůži. Vzápětí mnou otřásla zimnice.

Vzdálenost mezi vorem a plavidlem se opět zmenšila. Pohyboval jsem se rychlostí asi jednoho uzlu za hodinu. Předpokládal jsem, že za dobrou půlhodinu budu z moře vyloven.

Černý delfín - dříve *Adventurer Galley* - stál na kotvě. Zpočátku to vypadalo, že je na lodi klid, že všichni ještě spí. Mohlo být tak kolem čtyř hodin ráno. Když jsem se přiblížil až na dohled, zpozoroval jsem na lodi přece jenom pohyb. Činnost byla prováděná v naprosté tichosti. Jako na povel se rozvinuly na hlavním a předním stěžni plachty: brámovka, košovka, hlavní a přední plachta. Kdosi obratně uhasil všechny palubní lampy.

V tu chvíli mi zatrnulo. Proboha, vždyť oni se chystají zvednout kotvy. Než si mě někdo stačí všimnout, zmizí někde na širém moři. Hrůza!

Propadl jsem panice. Třesavka zachvátila celé mé tělo a nedala se zvládnout. Začal jsem mávat rukama nad hlavou a ze všech sil jsem se dovolával pomoci. Marně. Nikdo si mě nevšímal. Strhl jsem ze sebe košili a několikrát ji vyhodil do vzduchu. Opět marně. Nakonec mi ji vítr odvál do moře.

S vytřeštěným zrakem jsem sledoval přípravy *Černého delfína* k vyplutí a hlasitě se modlil, aby se hlídka ve strážním koši podívala mým směrem. Prám se vlekl hlemýždím tempem. Na lodi ruch zesílil, byly rozvinuty všechny zbývající plachty.



Stále jsem byl ještě příliš daleko. Pořád si mne nikdo nevšiml. Teď jsem už rozeznal hlídku v koši, ale ta hleděla na opačnou stranu, než ze které jsem připlouval. Taková smůla! To přece není možné, aby si mě nevšimli, vždyť mi zbývá snad jen půl míle. Ale nic, pořád nic. Viděl jsem zřetelně záchranné čluny. Byly přikryté plachtami a nikdo se je nesnažil spustit, aby mě zachránil.

S vytřeštěným zrakem jsem sledoval kotvu, která byla vytažena k boku lodi, dokonce jsem zřetelně slyšel rachot řetězu, navíjejícího se na dřevěné kolo. Znovu jsem se jako šílený snažil dovolat pomoci, ale marně. Na lodi vztyčili britskou vlajku a *Černý delfín* vyplul na západ, přesně opačným směrem, než kde jsem se nacházel já. Nespatřili mě!

2. Bitva

Říchel jsem až do ochraptění, ale nebylo mi to nic platné. *Černý delfín* se ode mne stále vzdaloval a mě zbyly oči jen pro pláč. Zhroutil jsem se na prám a zaťal zuby, abych zvládl zimnici, která propukla novou silou. Zmítala se mnou nejméně ještě půl hodiny, než vyšlo slunce a objalo mne svými hřejivými paprsky. Konečně jsem se trochu zahřál, zimnice po několika záchvěvech ustoupila a začal jsem chladně uvažovat o své situaci.

Nejdříve jsem si důkladně protáhl všechny svaly v těle důkladným cvičením, až jsem se zadýchal a rozehrál. Po třesavce nezbylo ani stopy. Potom jsem spolykal několik sucharů ze železné zásoby a napil se trochu vody ze soudku. Jídla jsem měl nejméně na měsíc a také s vodou jsem nemusel šetřit. Měl jsem dostatečnou zásobu pro případ, že by mě *Černý delfín* nevylovil a mořský proud by mě zahnal do oblasti kokosových a korálových ostrovů, kde bych si už nějak pomohl do doby, než by mě našel můj výsadkový královský koráb. Bylo domluveno, že těsně před vytažením z vody na *Černý delfín* zničím nepozorovaně celou zásobu jídla a pití, aby lépe obstála moje historka, kterou jim budu vyprávět. Prám jistě nebudou na loď vytahovat a zanechají ho v moři svému osudu. A prázdný prám bude pro mé přátele znamením, že jsem se dostal na *Černý delfín* a že vše probíhá podle plánu. Ještě štěstí, že jsem se po spatření *Černého delfína* nezbavil zásob a zahodil jsem jenom veslo, blesko mi hlavou.

Veslo!

Hrome, to by se mi teď hodilo. Vztyčil jsem se a rozhlížel se dychtivě po okolních vlnách v bláhové naději, že by mohlo plavat v proudu někde poblíž mě. Ke svému překvapení jsem ho po několika minutách spatřil asi padesát yardů za sebou.

Rychle jsem se rozhodl. Měl jsem na voru lano asi tak dlouhé, jako byla vzdálenost mezi vorem a veslem. Přivážu se lanem k voru, abych se mohl potom nazpět přitáhnout, a pro veslo si doplavu. Byl to dobrý nápad, jenže mi ho zhatila hřbetní ploutev žraloka, která se znenadání na okamžik objevila na hladině pár yardů ode mne. A kousek od něho další a další ploutev. Skočit teď do vody by byla sebevražda. Budu muset počkat, až ty bestie odplují.

Po chvíli jsem se pokusil veslováním rukama přibrzdit rychlost prámu, ale k ničemu to nebylo. Jen jsem tím k sobě přilákal žraloky. Několik žraloků zakroužilo kolem prámu a potom ho začalo podplouvat. Mohli mít nějakých čtyři pět yardů a šel z nich strach. Raději jsem toho nechal, aby mi některá pěti yardová potvora neukousla ruku. Nakonec jsem se bezmocně posadil doprostřed prámu a přestal se starat o žraloky i veslo.

Ze strnulosti mě probrala nedaleká rána z palubního děla. Nic jiného to být nemohlo. Vzápětí jsem uslyšel další a další. Překvapeně jsem se otočil po zvuku. To, co jsem spatřil, mi nejdříve vyrazilo dech a současně rozbušilo srdce do neuvěřitelně rychlého tlukotu.

Snad ani ne mílí přede mnou, zahajoval *Černý delfín*, pod plnými plachtami a za rachotu svých děl na přídí, útok na nic netušící koráb se skasanými plachtami a zřejmě na kotvě. Strážný v koši musel zaspát a s ním i celá posádka, protože spící loď se začala bránit výstřely svých děl až po několika minutách.

Vzápětí jsem napadenou loď poznal. Před půl rokem jsem viděl její přesný model v královském paláci v *Kensingtonu*. Nesla honosné jméno *Panna Marie Vítězná*. Kapitánem je Thomas Tewe. S trochou škodolibosti mě napadlo, že kapitánem už asi dlouho nebude.

Konečně se na *Panně Marii Vítězné* naplno probrali a zahájili odvetnou palbu ze všeho, co měli po ruce. V mžiku dým ze spáleného střelného prachu zahalil bojiště. Na *Černém delfínu* snad dokonce propukl požár - nebo to jen tak vypadalo. Po palubě a za lodí nízko nad hladinou se plazil hustý černý dým. Plameny ale nebylo vidět. Dýmová clona nakonec zahalila celé bojiště. Ani jednu loď nebylo celou vidět. Po chvíli palba z děl ustala a zavládlo ticho. I když jsem přes dým nic neviděl, dalo se vytušit, co se dál stane.

Černý delfín přirazil měkce k boku *Panny Marie Vítězné* a bleskově se zahákoval. První sled útočníků se vrhl na napadenou loď, ale napadení nebyli zřejmě žádní zelenáči, protože útočníky přivítali hustou palbou z mušket a bambitek. Nakonec se všude rozhořel boj muže proti muži na kordy, šavle i nože. Oběma posádkám muselo být jasné, že buď zvítězí, nebo padnou.

Mezitím, co se na obou lodích odehrával boj na život a na smrt, unášel mě proud nezadržitelně přímo mezi obě zahákové lodě. Bylo to tak nezvratné, že moji plavbu musel řídit samotný osud.

Když jsem se přiblížil na padesát yardů k zaháknutým plavidlům, uviděl jsem v roztrhané dýmové cloně, že se urputně bojuje na obou lodích. Zřejmě několik obránců z *Panny Marie Vítězné* proniklo na *Černý delfín*, prokazujíc tak nevídanou statečnost a zde odolávalo z posledních sil přesile posádky *Černého delfína*.

Když se můj prám vklínil mezi obě lodě, začal jsem se obávat, abych nebyl při nějakém nenadálém poryvu větru boky lodi rozdrcen. V duchu jsem se modlil, aby se tak stalo, až budu nahoře v bezpečí a přitom jsem si neuvědomoval, že na mě nahoře žádné bezpečí nečeká. Přesto jsem měl ještě tolik duchapřítomnosti, že jsem se zbavil kompromitujících předmětů. Vak s jídlem jsem hodil do vody a za chvíli za ním zmizel i soudek s vodou a lano.

Potom jsem se začal zoufale rozhlížet po bocích lodí, zdali někde nevisí zbytky lana, nebo zdali by se nedalo nějak dostat do některé z dělostřeleckých střelen, které se nacházely jen pár stop nad mou hlavou. Shora byl slyšet třeskot zbraní, ryk útočících pirátů a nářek raněných mužů.

Na hlavu se mi sneslo kus hořícího plátna. Jen taktak jsem se mu vyhnul a rychle jsem ho skopl do vody. Vzápětí spadl, za příšerného jekotu, jeden z mužů některé posádky do moře.

Voda se mohutně rozstříkla a nad ubožákem se zavřela. Myslel jsem, že to už má odbyté, ale k mému údivu se vynořil nad hladinu. Ochable zvedl ruku, jakoby ode mne očekával pomoc a vzápětí se začal potápět. Byl tak blízko prámu, že mi nedalo vůbec žádnou práci jeho ruku zachytit a po jistém úsilí ho přitáhnout k voru.

Musel jsem jednat rychle. Určitě se to tu také hemžilo žraloky, a kdyby se mezi ně dostal, neměl by šanci přežít. Chlap musel mít pár liber nadváhu, protože jsem měl co dělat, abych ho dostal na prám. Vzápětí se pod prámem mihl žralok a zmizel pod kýlem *Černého delfína*.

Muž měl zarostlý obličej. Na levém spánku měl ošklivou sečnou ránu, ze které mu tekla krev. Ležel klidně, a zřejmě byl v bezvědomí. Roztrhl jsem mu košili a cárem plátna jsem se mu pokusil obvázat hlavu. Po chvíli se probral, chytil se oběma rukama za hlavu a blábolivě se zeptal:



„Kde to jsem?“

„Teď už v bezpečí,“ odvětil jsem.

Podíval se na mě zamženým pohledem. „To byla rána,“ řekl a zatřepal trochu hlavou.

„Ze které jsi lodi?“ zajímal jsem se, dokud byl námořník ještě připitomělý z rány na hlavě a z pádu do vody.

„Z *Černého delfína*. A kdo jsi ty? Jsi přítel nebo nepřítel? A jak ses sem dostal?“

„Přítel,“ odpověděl jsem. „A zřejmě jsem ti zachránil život.“ dodal jsem, abych se vyhnul odpovědi, jak to, že jsem tady.

Pokýval hlavou, že je mu to jako známo, ale nebylo mu moc dobře. Vypadalo to na další mdloby. Pojednou jsem zpozorněl. Kolem panovalo ticho. Žádné rány, žádný třesk zbraní. Bitva skončila.

„Zvítězili jsme,“ řekl jsem námořníkovi. O vítězství posádky *Černého delfína* jsem nezapochyboval. Přiložil jsem si ruce k ústům a zavolaal nahoru na palubu:

„Hej, haló, tady jsou lidi!“ Hlas už mi zase dobře sloužil.

Nad námi se objevila zarostlá rozčuchaná hlava. Za ní hned několik dalších.

„Tady, hod'te nám dolů žebřík. Je tu raněný.“ Mával jsem oběma rukama jako větrník.

„To je přece Klikař Bill. Ten měl zase jednou štěstí! Spus'te jim ten zatracený žebřík!“ Po chvíli se z paluby *Černého delfína* začalo odvíjet klubko provazového žebříku. Konec dopadl na můj prám a málem mě srazil do moře. Pomohl jsem Billovi na nohy.

„Zvládneš to?“ zeptal jsem se ho starostlivě, když se postavil na roztřesené nohy.

„Když jsem to zvládl sem dolů, tak nahoru zcela určitě,“ zašklebil se Bill.

„Tak lez první, budu tě jistit,“ řekl jsem a oba jsme začali namáhavě stoupat vzhůru.

3. Zkáza Panny Marie Vítězné

Na palubě nás nečekalo žádné zvláštní přivítání. Posádka *Černého delfína* měla v tu chvíli jiné starosti, než se radovat z toho, že jeden z jejich posádky přežil bitvu a prakticky se znovu narodil. Nikdo z námořníků nevěděl, kolik dnů života mu ještě zbývá, téměř denně byl někdo z posádky zabit, a tak nikdo nad Klikařem Billem nejásal. Spadl-li kdokoliv z nich do moře, měl prostě smůlu a nikdo pro něho nebrečel. Dostal-li se zase na palubu, tak měl prostě štěstí a nikdo nad tím nejásal.

„Drž se stále u mne,“ nařídil mi Bill. „I když třeba patříš tam k nim,“ kývl hlavou směrem k poražené lodi, „zachránil jsi mi život. Dovedu to ocenit.“

Sešli jsme do podpalubí, kde mi Bill dal hrubou košili a kazajku a sám se převlékl do suchých šatů. Potom si opatrně stáhl z hlavy cáry košile a prohlížel si rány ve střípku zrcadla, který vystrachal z bedny u své sítě. Rána na hlavě opuchla a vypadala dost zle, ale už nekrvácela a Bil si z toho moc nedělal. Znovu si hlavu omotal kusem jiného čistého plátna.

„Za felčarem zajdu až potom,“ řekl, „teď na to není čas. Jdeme.“

„Kam?“ zeptal jsem se.

„Nejdříve do skladu vyzvednout si zbraně a potom na palubu.“

Ve skladišti na zádi lodi vybral pro sebe a pro mě kord, který jsme si hned připjali k boku. Bill na pravou stranu. – Aha, levák, zaregistroval jsem podvědomě umístění zbraně.

Na palubě *Černého delfína* byl čilý ruch. Poražená posádka *Panny Marie Vítězné*, kolem třiceti mužů, ležela nebo stála spoutaná porůznu uprostřed paluby mezi hlavním a předním stěžněm, zatímco posádka *Černého delfína* připravovala obě lodi k vyplutí.

Panna Maria Vítězná teď nevypadala moc vítězně. Přední a křížový stěžněň měla ustřelený kousek nad palubou. Stěžně visely na lanech jedním koncem v moři a námořníci se jich zbavili tím způsobem, že přesekali lana a stěžně spadly do moře. Na několika místech musela loď ještě před chvílí hořet, protože se z podpalubí stále slabě kouřilo.



Když byly obě lodi odhákovány, na *Panně Marii Vítězné* byly rozvinuty plachty alespoň na hlavním stěžni a *Černý delfín* ji vzal do vleku. Část posádky *Černého delfína* zůstala u kormidla poražené lodi a obě vypluly na západ, jak Bill naznačil, ke Kokosovým ostrovům.

Nikdo si v tom chvatu nevšiml prámu, který se po chvíli ztratil daleko za námi v moři, hnán pomalým mořským proudem. Až ho moji přátelé později najdou, bude to pro ně znamením, že první část úkolu, dostat se na palubu *Černého delfína*, jsem splnil.

Na kapitánský můstek vystoupil vysoký statný muž. Na hlavě měl třírohý klobouk s pérem. Tmavé, ale už značně prošedivělé vlasy měl vzadu sepnuty do malého cůpku. U boku mu bimbalkord a za pasem měl nůž a několik bambitek. Byl to kapitán *Černého delfína* William O'Brien, též *González Mendéz*, přezdívaný *Železná ruka*. Poznal jsem ho okamžitě, ani mi ho nemusel Bill představovat. Na můstku se postavil vedle muže se širokou jizvou na levé tváři. Jizva se mu táhla od ucha až ke kořenu nosu. Byl to O'Brienův první důstojník, který až dosud řídil plavbu obou lodí.

„Říkáme mu *Skarface*. Je to zástupce *Železné ruky*. Nebezpečný chlap. Dej si na něho pozor.“ upozornil mě Bill. Kýval jsem hlavou, že upozornění беру na vědomí a dál jsem se o kapitánský můstek nestaral.

V poledne jsme dopluli k několika korálovým ostrovům, u kterých jsme zakotvili. *Panna Maria Vítězná* přirazila k boku *Černého delfína* a byla k němu opět pevně připoutána. Potom ji posádka *Černého delfína* prošmejdila odhora dolů a co mělo jen trochu nějakou cenu, to přestěhovala na palubu své lodi. Zíral jsem. V podpalubí *Panny Marie Vítězné* byly hromady zlata a stříbra. Loď se zřejmě vracela z loupežné výpravy.

K večeru, když už nebylo co přenášet a *Panna Marie Vítězná* byla dokonale vydrancována, všichni přešli na palubu *Černého delfína*. V jejich tvářích se zračilo jakési napětí, které jsem si neuměl vysvětlit.

„Co se připravuje, Bille?“ zeptal jsem se svého přítele.

„Bude soud!“

„Soud?“ podivil jsem se. „Kdo má být souzen?“

Ukázal palcem na klubko zajatců. „Tihle přece. Buď rád, že nejsi mezi nimi.“

Když už byli všichni námořníci na *Černém delfínu*, zvolal z kapitánského můstku *Železná ruka*:



„Kapitáne Thomasi Tewe, předstupte!“

Z kajuty na zádi lodi byl přiveden dvěma muži zajatec se spoutanýma rukama za zády. Oba strážci ho dovedli až před kapitánský můstek.

„Kapitáne Thomasi Tewe,“ oslovil zajatce Železná ruka, „slyšte rozsudek jménem krále!“ Vytáhl z brašny na kapitánském můstku listinu, kterou rozvinul a začal jasným hlasem číst:

„My, Vilém Třetí, z boží milosti král anglický, skotský, francouzský, irský, ochránce víry. Našemu věrnému a milému kapitánu Williamu O’Brienovi...“

A Železná ruka četl dál a dál králův pověřovací dekret, jehož obsah jsem velmi dobře znal. Dával mu právo rozhodovat o osudu poraženého kapitána.

„...*Proto my, abychom řečeným zločinům přítrž učinili a řečené piráty, flibustýře...*“

„Kapitáne Thomasi Tewe, jménem Wiléma Oranžského, krále anglického, jste odsouzen k trestu smrti provazem. Poprava bude vykonána ihned!“

Než mohl zajatec cokoliv říci, přetáhli mu oba strážci přes hlavu černou kápi a odvěkli ho na jeho loď. Tam mezitím další dva lodníci přehodili přes ráhno provaz, postavili Thomase Tewa na připravenou bednu, přehodili mu smyčku přes hlavu a podtrhli mu nohy.

„Námořníci,“ oslovil po chvíli Železná ruka ostatní zajatce. „Prohráli jste bitvu, ale nemusíte prohrát svůj život. Zbývají vám jen dvě možnosti: přidat se k nám, nebo následovat svého kapitána. Nuže – rozhodněte se!“ Jak se dalo očekávat, všichni zajatci volili život.

„Výborně!“ řekl Železná ruka samolibě. „Rozhodli jste se správně. Statečné bojovníky potřebuji. Rozvažte jim pouta a nalijte rum.“

Mezi zajatci to zašumělo a kdosi zvolal: „Ať žije kapitán William O’Brien!“ V mžiku se k němu přidali i ostatní.

Potom byla *Panna Maria Vítězná* zapálena a ponechána svému osudu. *Černý delfín* zvedl kotvy a zamířil dál na západ ke Kokosovým ostrovům.

4. Souboj

Již několik dnů žiji mezi bukanýry. Nedělal jsem si žádné iluze o tom, že postup kapitána O’Briena vůči cizím lodím je vždy podle pravidel, ale mezi piráty na lodi platily přísné zákony. Kořist byla rozdělována podle tohoto platného práva:

1. Každý musí odpřisáhnout, že nezpronevěří ani neukryje pro sebe ani nejmenší část kořisti.
2. Králův podíl se odevzdává kapitánovi.
3. Mzda pro tesaře dělá 100 až 140 piatrů.
4. Příspěvek na zásoby dělá 200 piatrů.
5. Mzda pro lodního lékaře a příspěvek na jeho lékárničku dělají 250 piatrů.
6. Odškodné za zranění, ztrátu některého údu atd., která způsobí trvalé zmrzačení:

600 piastrů za pravou paži
500 piastrů za levou paži
500 piastrů za nohu
100 piastrů za oko nebo prst atd.

(Stojí za zmínku, že tehdejší piastr měl hodnotu 1 dolaru z roku 1960.)

7. Kořist se dělí takto: 5 až 6 dílů pro kapitána, 2 díly pro kormidelníka a důstojníky, 1 díl pro námořníky a plavčíky.

8. Není-li kořist, není ani mzda.

Kupodivu dostali svůj podíl i muži z posádky *Panny Marie Vítězné*. Dokonce i já. Perly a úlomky zlata a stříbra. Rázem jsem byl boháčem.

Asi čtvrtý den jsem byl povolán do kapitánovy kajuty. Kromě O'Briena tu byl přítomen i jeho první důstojník Scarface.

„Kdo jste?“ zeptal se mě Scarface.

„Jmenuji se Thomas Stradling, pane. Pocházím z *Corku*.“

Kapitán O'Brien zvedl významně obočí. „Stradlingové z *Corku* byli královi oblíbenci.“

„Ano, pane, byli. Do jisté doby.“

Oba se na mě se zájmem podívali. „Do které doby?“

„Před dvěma roky jsem zabil v nedovoleném souboji muže, který obtěžoval mou snoubenku. Byl jsem odsouzen k doživotnímu vězení a posléze k deportaci do Nové Anglie. Vězeňská loď ztroskotala a já jediný se dostal na vor a náhodou jsem potkal vaši loď, pane.“

Kapitán O'Brien chvíli přemýšlel a potom řekl. „Pokud si vzpomínám, Thomas Stradling je vynikající námořní důstojník.“

„Ano, pane. Zasluhou rodičů se mi dostalo škol a řádné výchovy.“

„Hm – Stradlingové byli spřízněni se starým francouzským rodem Neversů.“

„Jistě. Moje teta Alžběta byla za svobodna Neversová.“

„I za anglicko-francouzských válek byl mezi vašimi rody mír. Nikdy jste spolu ve válce nezkřížili meče.“

„Ta informace je přesná, pane.“

„Thomas Stradling má pověst vynikajícího šermíře.“

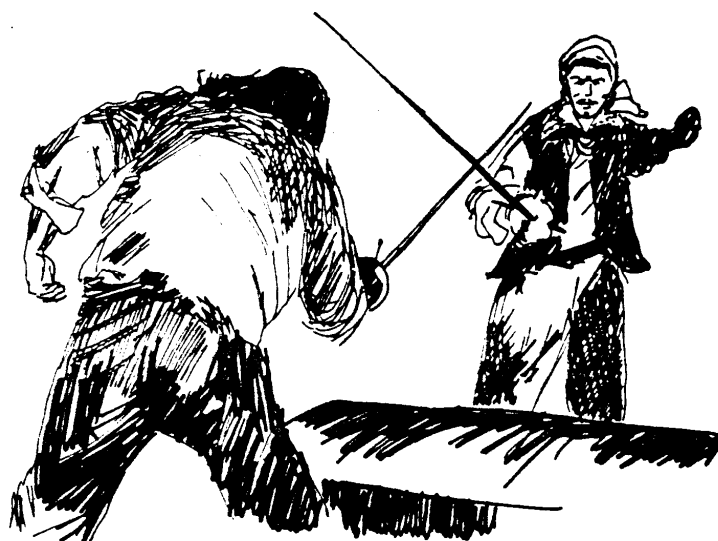
Usmál jsem se. „Kdybych nebyl dobrým šermířem, už bych nežil a nestál bych tu dnes před vámi.“

„Slyšel jsem něco o *neversově fintě*. Dokázal byste ji předvést?“

„Ovšem, pane. Ovládám *neversovu fintu*. Tu ale nikdo nikdy nepřežil.“

Kapitán O'Brien si zamnul bradu a prudce vstal. „Uvidíme!“ Zastavil se mezi mnou a Scarfacem. Potom ukázal na muže přede mnou. „Zde před vámi stojí rytíř Francis Coody.“ Scarface dvorně smekl klobouk. „Rytíři Stradlingu, máte možnost předvést *neversovu fintu*.“

Všichni tři jsme vyšli na palubu. Jako blesk se po lodi rozšířila zpráva o chystaném souboji. Na přídi přerušili tesaři, kteří



stále ještě opravovali loď po poslední bitvě, okamžitě práci a nahrnuli se pod kapitánský můstek. Z podpalubí byl zavolán lodní lékař a s ním sem dorazil i zbytek posádky – skoro sto mužů. Poznal jsem mezi nimi i Billa. Zděšeně na mne hleděl.

„Co se děje, Tome?“

Pokynul jsem mu rukou, aby ke mně přistoupil. „Budeš mi dělat sekundanta.“

„Co tě to, proboha, napadlo? Vždyť jsem tě před Scarface varoval. Je to nejlepší šermíř a nejhorší lump, jakého jsem za svůj dlouhý život poznal.“

„Nedá se nic dělat, Bille. K souboji jsem byl – hm – vyzván.“

„Jak vyzván?“

„Zkrátka – je to jenom taková hra. Jen takové zápolení.“

„Nevěř tomu!“ varoval mě. „Budete mít ostré zbraně a Scarface tě zabije. Tohle se už tady několikrát stalo.“

Svlékl jsem si kazajku a košili a tasil meč. Bill odkudsi vystrachal krátkou dýku, protože Scarface jí byl také ozbrojen. Celé posádky se zmocnilo vzrušení. Někteří podnikavci začali na nás uzavírat sázky. Moc jsem si z toho nedělal. Neměl jsem na vybranou. Buď zvítězím, nebo zemřu. Že by Železná ruka něco vytušil o mém poslání a chtěl se mě teď takto elegantně zbavit?

Bill mi řekl: „Pozor na jeho krátký kord. Při třetím výpadu jím každý souboj rozhoduje ve svůj prospěch. Úder vede nečekaně zdola na žaludek.“

„Díky, Bille, budu si to pamatovat.“ řekl jsem vřele.

„Do střehu, pánové!“ vyzval nás hlas z můstku. Kapitán už byl na svém místě.

Rytíř Francis Coody mě pozdravil mečem jako pravý kavalír. Nezůstal jsem mu svým pozdravem nic dlužen. Potom jsme zkřížili zbraně.

Coody okamžitě podnikl pruský výpad, až se naše meče zkřížily po jílec. Stál jsem pevně na svém místě, takže musel ustoupit můj soupeř. Současně jsem podnikl výpad já a málem jsem ho zasáhl do pravého ramene. V tváři se mu mihl neznatelný úšklebek, ale od tohoto okamžiku začal bojovat opatrněji.

Druhý útok jsem také odrazil a Coody musel zase ustoupit. Třetí, zřejmě rozhodující úder vedl Coody nejdříve krátkým mečem, vzápětí dlouhým, potom se sehnul až skoro k palubě a opět krátkým mečem zaútočil vzhůru na můj žaludek. Než jsem mu stačil vyrazit krátký meč z ruky, lehce mě škrábl na prsou. Potom odskočil dozadu, pořád ve střehu a napjatě mě pozoroval. Jeho krátký meč opsal ve vzduchu oblouk a zmizel přes zábradlí v moři.

Ze šrámu na hrudi mi vytryskla krev, ale nebylo to nic vážného. Většina posádky, která vsadila na můj brzký konec, začala nadšením říčet. Felčar chtěl přerušit souboj, ale kapitán mu to nedovolil. „Pokračujte, pánové,“ vyzval nás.

Upustil jsem krátký meč na palubu, abych Coodymu ukázal, že nepotřebuji mít výhodu dvou zbraní. Jen jsem ho tím podráždil, protože se na mne vztekle vrhl. A vztek, jak známo, je špatný rádce a spolubojovník. Zakrátko se už jenom bránil a ustupoval před mým všude přítomným mečem.

Dotlačil jsem ho až k hlavnímu stěžni a zde použil *neversovu fintu*. Po mém výpadu, ještě než jsem ho stačil zasáhnout, Coody při úkroku zakopl o stočená lana, rozhodil ruce a upadl na ně naznak. Tohle zakopnutí mu zachránilo život. Smrtnou ránu jsem zadržel v okamžiku, kdy jsem se špičkou meče dotýkal jeho čela asi palec nad kořenem nosu. Stačilo přitlačit a bylo po všem. Kapka krve z rány mu stekla do levého oka.

„Za normálních okolností byste byl mrtev, pane,“ řekl jsem trochu zadýchaně.

„Stop!“ ozval se z můstku kapitánův hlas. „Rytíři Thomasi Stradlingu! Jmenuji vás druhým lodním důstojníkem se dvěma díly mzdy!“

Vzdal jsem Coodymu šest a podal mu ruku, abych mu pomohl na nohy. Přijal ji, což bylo dobré znamení. Nechtěl jsem si znepřátelit druhého nejvyšší postaveného muže na lodi.

Z houfu přihlízejících námořníků se ozval radostný jekot. Ohlédl jsem se po hlase. Na prvním schůdku na kapitánský můstek stál robustní chlapík, podle zrzavého vzhledu snad Irčan a radostně křepčil.

„Jsem boháčem, vyhrál jsem! Navalte prachy! Rytíř Thomas Stradling zvítězil a já jediný na něho vsadil!“

5. Zaseknutá kotva

Napětí ze souboje ochablo, aby je vzápětí vystřídalo nové. Všimli jsme si, že moře je neobyčejně klidné. Jako by něco *viselo* ve vzduchu.

„Všichni na svá místa!“ zahřměl kapitán. „Odplováme! Řítí se na nás tornádo!“

Muži se vrhli k provazům. Nad obzorem jsme zahlédli temný vír, který směřoval do mís, kde se nacházel *Černý delfín*. Jestli se nám nepodaří z ohrožené oblasti co nejdříve zmizet, dopadne to s námi špatně.

„Kapitáne, zasekla se pravá kotva!“ ozval se z přídě zpanikařený hlas nějakého námořníka.

Železná ruka se okamžitě rozběhl ke skupince mužů na přídi. „Co se tady děje?“ zahřměl. „Zvedá se vítr, máme nejvyšší čas!“

„Nemůžeme zvednout kotvu, pane. O něco se dole zachytila.“

„Kdo z vás se umí nejlíp potápět?“ zeptal se Železná ruka.

„Tady Jerry a Kid, pane!“ ukázal jeden z lodníků na dva hranaté mladíky.

„Tak na co čekáte?“ vykřikl kapitán. „Ať už jste dole. Hloubka je tu jenom nějakých pět yardů. Co je to pro vás?“

Oba muži si sundali boty a bez dalšího otálení se přehouppli přes zábradlí.

„Stůjte!“ snažil jsem se je zadržet, ale muži se už přehouppli přes zábradlí. Železná ruka se na mne překvapeně podíval.

„Co to je, Stradlingu? Chcete zrušit můj rozkaz?“

„Žraloci, kapitáne!“ ukázal jsem rukou před loď, kde nad hladinou čnělo několik černých ploutví. Odhadoval jsem to na deset zabijáků. Žraločí ploutve po chvíli zmizely pod hladinou a zčeřená voda naznačovala, že se přibližují k naší lodi.

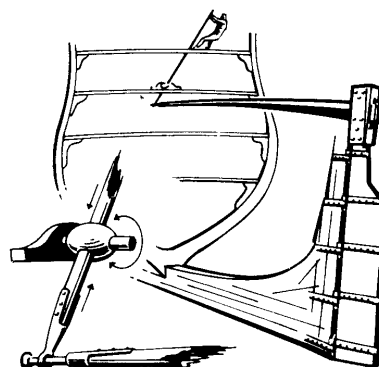
„K čertu,“ ulevil si kapitán. „Shoďte jim dolů provazový žebřík!“

„Dělejte, hrome!“ popoháněl jsem je, protože se mi zdálo, že je posádka k osudu svých kamarádů úplně lhostejná.

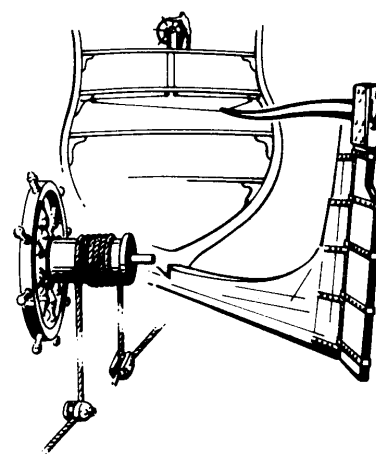
Oba potápěči se po chvíli vynořili u kotevního řetězu a vykřikli: „Žraloci!“ Potom se oba potopili těsně pod hladinu zády k sobě. Jednou rukou se drželi kotevního řetězu a v druhé ruce měli nože.

Žraloci mezitím kolem nich začali ve velkých kruzích obezřetně kroužit. Nezaútočili hned. Jeden z mužů se vynořil nad hladinu, aby se nadýchal vzduchem.

Ovládání kormidla pomocí páky



Ovládání kormidla pomocí kormidelního kola



„Dělejte, sakra něco! Pomozte nám odtud. Je jich tady jako much!“ volal na zkoprnělou posádku. Potom se mohutně nadýchl a znovu se potopil pod hladinu. Po chvíli se vynořil druhý muž, ale ten se jen mohutně nadechl a potopil se.

„Rychle s tím žebříkem!“ volali muži u zábradlí na ty, kteří spěchali s neforemným balíkem provazů a příček. „Začínají útočit!“

Kruh žraloků se opět zúžil o několik yardů. Přesto oba muži neztráceli hlavu. Zůstali zády u sebe bez jediného pohybu, připraveni s noži v ruce čelit útoku žraloků. Ti si ale stále dávali načas. Nakonec jeden z nich zaútočil až v okamžiku, když se Jerry vynořil krátce nad hladinu, aby se znovu nadechl. Kid ho ale celou dobu sledoval a sekl po něm tesákem. Žralok si v poslední chvíli svůj úmysl rozmyslel a v dostatečné vzdálenosti od mužů změnil směr.

Na palubě muži, kteří sledovali pokus žraloka o útok, se rozkřičeli a bouchali zbraněmi do trupu lodi ve snaze hlukem žraloky zahnat. Konečně byl žebřík přehozen přes zábradlí. Nikdo ho ve spěchu nepřivazoval, jen si několik mužů stoupl na jeho konec. Stočené klubko se rozvinulo a plesklo o hladinu v těsné blízkosti mužů.

Vypadalo to, že to dobře dopadne. Muži si přitáhli žebřík, který sahal dobré dva yardy pod hladinu, k sobě a hned po něm začali šplhat vzhůru. V tu chvíli do nás udeřil vítr, který prudce rozkymácel loď. Náraz se stal osudným Kidovi, který se neudržel na žebříku a spadl se zděšeným výkřikem mezi žraloky. To byl jeho konec. Voda se nad ním zavřela a už jsme ho nad hladinou nespátřili. Jen se po chvíli voda zbarvila do ruda a to bylo všechno. Chvějícího Jerryho se nám podařilo dostat na palubu. Byl bledý a cosi nesrozumitelně mluvil.

„Co je s tou kotvou?“ houkl na něho kapitán, ale Jerry zase jen něco nesrozumitelného blekotal.

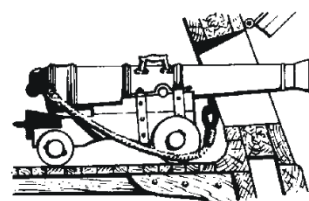
„Uvolněte kotevní řetěz až na celou délku. Buď se utrhne, nebo se nám ji podaří vytáhnout. Všichni na svá místa. Nemáme už moc času!“

Dva muži roztočili navíjecí buben, jak jen to nejrychleji šlo, a otvorem v palubě mizel kotevní řetěz yard po yardu ve zpěněné vodě. Černý delfín nabíral rychlost. Konečně byl celý řetěz rozvinutý. Muži buben zaklínili a rychle se od něho vzdálili do střední části lodi.

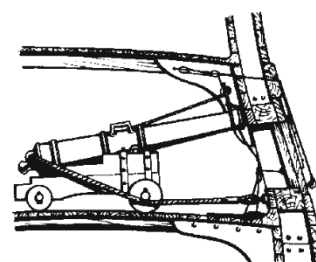
S napětím jsme čekali, co to s námi udělá, až se řetěz napne. Ale nestalo se nic moc. Téměř neznatelně to s lodí škublo, navíjecí buben vypadl z veřejí, potřhal kus dřevěného zábradlí na přídi a zmizel v moři i s řetězem. Přesto, že se loď poškodila, všichni jsme si ulehčeně oddechli, že to nedopadlo hůře. Vzápětí se bouře rozběsnila plnou silou.

6. Bouře

Pokusil jsem se co nejrychleji dostat ke kormidelníkovi. Ještě před okamžikem jsem jako prostý lodník sem neměl přístup, teď, jako zástupce kapitána to byla moje povinnost. První, čeho jsem si všiml a co mi překvapením vyrazilo dech, byla jiná konstrukce ovládní kormidla, než na jaké jsem byl zvyklý. Podle informací, které se mi doma dostalo o konstrukci kormidla *Adventurer Galley*, měla mít loď kormidlo tradičně ovládané pomocí kormidelní páky. Na konci kormidelní páky byla upevněna kormidelní tyč, pomocí které se ovládalo kormidlo z paluby – nástavby. Až dosud se takto řídly všechny lodě a byly s tím značné potíže. Zde páka chyběla a kormidelník točil kolem. Kormidelní kolo se objevilo někdy před dvěma lety v roce 1705. Tehdy jsem měl možnost si kormidelní kolo prohlédnout na jedné královské lodi a seznámit se s jeho funkcí.



Lodní dělo



Zajištěné lodní dělo při plavbě

Kormidelní kolo bylo napojeno na válec, který se otáčel, a lano upevněné na konci kormidelní páky se při otáčení z jedné strany navíjelo a z druhé strany popouštělo. Lano vedlo do podpalubí lodi. Přes soustavu kladek a navíjení pohybovalo koncem kormidelní páky a tím vychylovalo vlastní kormidlo. Toto řešení odstranilo prakticky všechny nedostatky předchozí konstrukce a umožňovalo, že stačil jeden muž k ovládnutí lodi. Zatímco s kormidelní tyčí v případě neklidného moře muselo zápolit pět šest mužů.

Z tohoto poznání vyplynul závěr, že *Adventurer Galley* byl buď bukanýry velmi brzy po objevení kormidelního kola upraven a přejmenován na *Černý delfín*, nebo to nebyl *Adventurer Galley* a *Černý delfín* je mu pouze podobný. Také mě napadlo, že by Železná ruka ani nemusel být kapitánem Williamem O'Brienem, což by bylo pěkně groteskní.

„Stáhnout plachty!“ zavelel kapitán. Opakoval jsem jeho rozkaz na zádi, stejně jako Cuddy na přídi.

Byl nejvyšší čas. *Černý delfín* letěl přes vlny jako vystřelený šíp a hrozilo, že nám vichřice strhne všechny plachty. Bouři jsme nakonec neunikli. Nezbylo nám, než svůj osud vložit do rukou božích. Vlny se valily přes palubu a strhávaly *Černého delfína* do hlubin oceánu. Chvilími jsem měl dojem, že se jim to v nejbližších okamžicích musí podařit, ale *Černý delfín* byla skvělá loď. Pokaždé, když se tuny zpěněné vody přelily přes palubu, vyhoupl se *Černý delfín* opět lehce na vrchol vlny, aby se celá scéna s celou svou hrůzností se šťastným koncem znovu a znovu okapovala.

S vypětím všech sil a s největší opatrností, aby mne některá vlna nesmetla do moře, jsem se doslova připlazil ke kapitánskému můstku. V tu chvíli se pod můstkem odklopily padací dveře a nad palubu vykoukla hlava v šátku. V mžiku byla zalita přívaly vody. Bylo to nerozvážné, protože voda okamžitě začala téci do podpalubí.

„Který pitomec otevřel ty dveře?“ rozeřval se kapitán. „Utrhnu ti hlavu, pacholku! Kdo to je?! Ozvi se, mizero! Tvoje jméno! Chceš, abychom se utopili?“

S velkou námahou se vydrápal lodník na palubu a přirazil za sebou poklop. V zápětí měl co dělat, aby ho jedna z vln nestrhla do moře. V poslední chvíli se zachytil jednoho z lan, které tu pro ten případ námořníci ještě před bouří natahli.

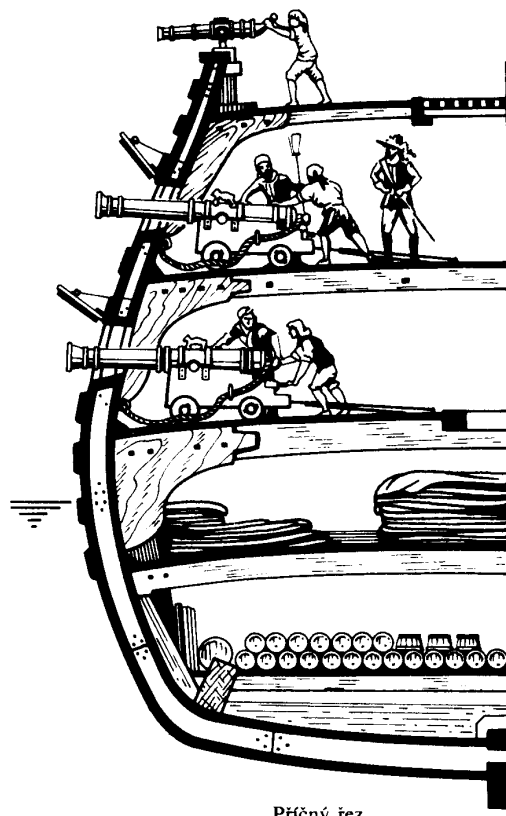
„To jsem já, pane, O'Hara. Je zle. Uvolnilo se dělo!“

Kapitán se vzteky znovu rozeřval a proklel toho neschopného pitomce, který to způsobil. „Pojďte se mnou, Stradlingu!“ vyzval mne.

I nám dalo nemalou práci, abychom se rychle protáhli úzkým otvorem v palubě na tak zvanou horní dělovou palubu. Voda, která sem společně s námi pronikla, protékla přes desky kamsi do spodních prostorů lodi.

Na dělové palubě bylo živo. Nakolik mužů stálo na obou bocích lodi mezi upevněnými děly. V rukou drželi lodní lampy, kterými jen spoře osvětlovali divadlo, které se tu odehrávalo. Jedno devítiliberní dělo se v bouři uvolnilo ze svého zajištění a na svém podvozku se pohybovalo od jedné stěny lodě ke druhé, tak jak se v bouři loď pohupovala.

Kolem děla kroužil námořník jménem Stone a snažil se ho dřevěnou tyčí zablokovat. Jeho snaha byla až dosud marná. Dělo narazilo do stěny na



Příčný řez
řadovou lodí

pravoboku a málem ji prorazilo. Dřevo zadunělo, zaprašťelo, ale nápor vydrželo. Při opačném náklonu lodi se dělo rozjelo zase nazpět. Cestou smetlo námořníka, přerazilo jeho tyč jako třísku a zastavilo se až nárazem o dělo stojícím na opačném boku lodi. Kdyby dělo narazilo do dřevěného boku lodi, katastrofa by byla nevyhnutelná. Než ale stačili námořníci cokoliv podniknout, dělo se opět rozjelo k pravoboku a tentokrát, ke všeobecnému zděšení, hlaveň děla úspěšně bok lodi prorazila. Do lodi okamžitě začala pronikat voda, na štěstí jen lehce, protože prasklina by byla za klidného moře dostatečně vysoko nad čarou ponoru. Ovšem v této bouři by se nám mohla prasklina v lodi stát osudnou.

„Nestůjте tady jako idioti!“ zařval kapitán, „a doneste sem nějaká lana! Vy tři tam, uspěte něčím tu díru!“

Do mužů, až dosud neschopných cokoliv kloudného udělat, jako když střílí. Rozběhli se do skladiště, aby vzápětí na dělovou palubu přinesli lana, háky a dehtovou látku na utěsnění otvoru. Stone se pokusil dalším bidlem zablokovat dělo, ale i jeho další pokus byl neúspěšný. Naopak dělu se podařilo prorazit otvor i na druhém boku lodi.

Železná ruka klel jako pohan, oči mu planuly vztekem a v tu chvíli by viníka uškrtil vlastníma rukama, kdyby věděl, kdo tuto katastrofu zavinil. V příštím okamžiku se nám podařilo nahodit na lafetu děla smyčky několika lan a po jistém úsilí se nám podařilo dělo udržet na místě. Mezitím několik mužů horlivě utěšňovalo obě díry. Když Železná ruka viděl, že je situace v celku uspokojivě zvládnuta, pokynul mi, abychom se vrátili na palubu.

„Jaká je situace, Coody?“ zeptal se kapitán prvního důstojníka, který byl po celou dobu na kapitánském můstku a netušil, co se odehrálo v podpalubí.

„Zdá se, že nás bouře minula, pane. Vítr nás ale žene ke korálovým útesům, vidíte?“ Ukázal před sebe do dálky.

Natáhl jsem krk, abych dobře viděl. Asi tak dvě míle před námi se vynořovaly z vln bílé korálové útesy. Některé více, jiné méně. Podle toho, jak hluboko byly jejich vrcholky pod hladinou. Korálové útesy se táhly vlevo i vpravo do šířky několika mil, takže se jim nebudeme moci vyhnout. Katastrofě nezabráníme. Bouři jsme se vyhnuli, abychom vzápětí ztroskotali na korálových útesech.



7. Čertova lavice

„Kormidlo otočit o sto osmdesát stupňů!“ zavelel kapitán a mě se zatajil dech. Železná ruka se chystal otočit *Černého delfína* do protisměru. Šílenec!

„Kapitáne!“ zvolal jsem. „Obrat nemůžeme zvládnout, potopíme se!“

„Thomasi Stradlingu!“ zahřměl kapitán. Z očí mu šlehal blesky. Podobně vypadal před chvílí v podpalubí. „Zmizte mi z očí!“

Z jeho hlasu jsem pochopil, že udělám opravdu nejlíp, když mu zmizím z dohledu. Odplížil jsem se směrem na před, i když tu hrozilo od rozbouřených vln větší nebezpečí. Jedno z lan jsem si omotal kolem těla. Lod' se začala naklánět na levý bok a obrovské vlny se na nás nemilosrdně vrhly. Přestával jsem věřit, že to přežijeme. Jenže Železná ruka věřil sobě i své lodi. Obrat se mu zdařil. Kapitán nechal svinout přední plachtu a pokusil se o křížování proti větru.

V první chvíli jsem měl dojem, že náš pohyb směrem ke korálovým útesům ustal, ale bylo to jen zdánlivé. Bouře se přehnala více méně mimo nás, a tak nám snad opravdu svitla naděje, že se z toho dostaneme. Po chvíli se mi zdálo, že jsme se přece jenom pohnuli šikmo od korálové hradby. Vzdálenost mezi námi a korálem byla malá, takže kam až oko dohlédlo, všude jsem viděl zrádnou bílou pěnu, která se tvořila na vrcholu korálové stěny.

Znovu jsem s obavami odhadoval naše šance na přežití. Byli jsme od hradby vzdáleni necelou míli. Když nás vlny vzápětí znovu vyzvedly na svůj vrchol, všiml jsem si, že hladina moře za korálovou hradbou je neuvěřitelně klidná. Bylo to něco zvláštního. Uprostřed rozbouřeného oceánu se nacházela obrovská plocha klidné vody.

Pojednou mne upoutaly hlasité výkřiky dvou mužů u příďového koše.

„Kapitáne!“ Obrátil jsem se ke kormidlu. „Něco se děje na přídi!“

Železná ruka se odtrhl od kormidla a potácivě zamířil ke mně.

„Co se děje?“ zavrčel. Zlost ho zřejmě ještě nepřešla.

Pokrčil jsem rameny. Oba muži na přídi ukazovali daleko k obzoru, kde už po bouři nebylo ani památky. Mraky se rozestoupily a problesklo jimi zapadající slunce. Kapitán se tím směrem podíval a vydechl: „To je Ďáblova lavice!“

„Co - co to je?“ zeptal jsem se nechápavě.

„Někde se před námi na moři vytvořila obrovská vlna a teď se valí přímo na nás!“

Už jsem to také viděl. Těsně pod čarou obzoru byl pruh moře daleko temnější než voda blíže k nám. „Jak může být ta vlna vysoká?“ zeptal jsem se.

„Těžko říct.“ pokrčil rameny kapitán. Když budeme mít štěstí, tak několik yardů. Když budeme mít smůlu, tak může mít i čtyřicet yardů. Na tuto vzdálenost se to nedá ještě poznat.“

„Proboha!“ zděsil jsem se. Něco tak hrůzného jsem ve svém životě ještě neviděl.

„Říká se, že je to znamení pekel.“ dodal kapitán.

Oba jsme odhadovali vzdálenost a hlavně velikost vodní stěny. Stěna byla temná od své paty až po vrchol a sahala zleva doprava, až kam oko dohlédlo.

Na *Černém delfínu* vypukla panika. Několik mužů padlo na kolena a začalo se hlasitě modlit. Jiní proklínali ďábla. Další pobíhali nesmyslně po palubě. Nikdo ale nevěděl, jak bychom mohli zkáze *Černého delfína* zabránit.

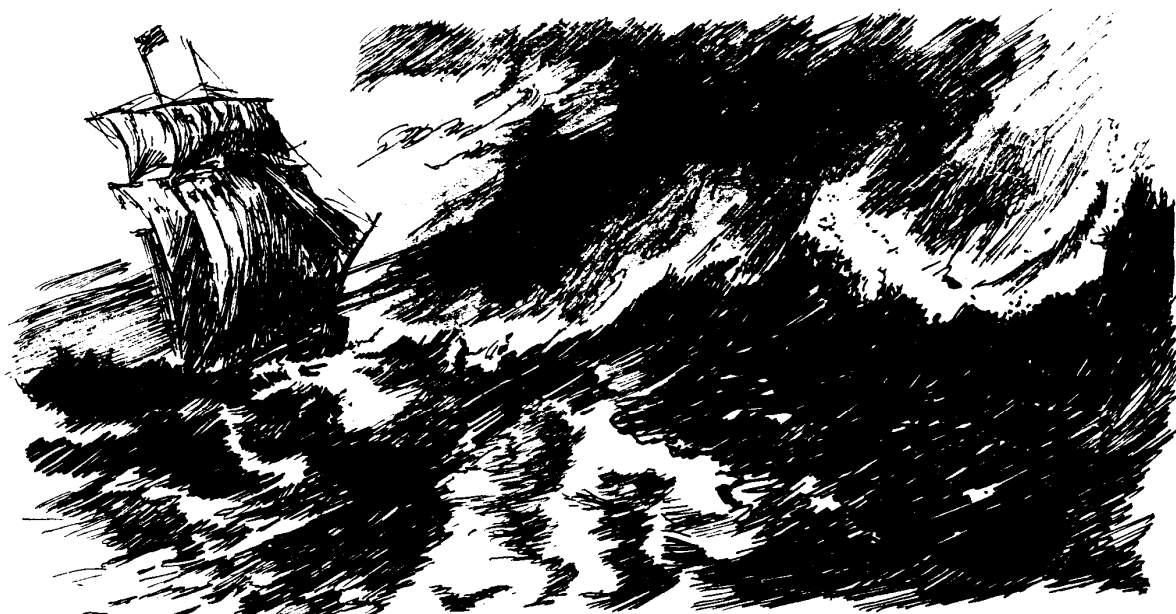
„Jak daleko myslíte, že je?“ zeptal se mě kapitán po chvíli.

Vzrušeně jsem pozoroval blížící se katastrofu. Houpání lodi mi znesnadňovalo odhad.

„Vypadá to na tři míle, ale mohlo by to být i třicet mil,“ řekl jsem nejistě.

Ani se na mne nepodíval a řekl: „Jestli je to třicet mil, tak má vlna výšku nejméně třicet yardů. Voda nás zaleje a utopíme se jako štěňata. Pokud je od nás jenom ty tři míle, tak bude vysoká sedm až dvanáct yardů. V tom případě s námi praští o korálové útesy za námi a máme to taky odbyté.“

„Takže není naděje?“



„Není.“ Kapitán složil ruce před ústy do kornoutu a hlasitě zvolal: „Všichni muži do podpalubí. Zajistěte všechny střílny a otvory a nevystřkujte hlavu dřív, než se to přežene! Překontrolujte to, Coody!“

„Ano, pane!“ zvolal Coody a seběhl z kapitánského můstku na palubu. „Hněte sebou, chlapi!“ křičel cestou. Většina posádky zmizela v podpalubí, jen několik mužů zůstalo a vroucně spínalo sepnuté ruce k nebi. Byl mezi nimi i Stone, námořník, který se tak neohroženě postavil do cesty smrtícímu dělu.

„Tak se alespoň přivažte!“ nařídil jim kapitán a sám se přivázel společně s kormidelníkem ke kormidlu.

„Jděte také dolů, Stradlingu!“ vyzval mě kapitán.

„Ne,“ řekl jsem, „zůstanu na palubě.“

Kapitán se na mě pozorně zahleděl. „Pořádně se přivažte. K ničemu to nebude, ale kdoví. A na shledanou v pekle!“

Podíval jsem se přes záď lodi ke korálovým útesům. Nebyly od nás vzdáleny víc jako padesát yardů a stále nás k nim vítr nezadržitelně hnál. Čertova lavice nabyla na mohutnosti. Vzdálený hukot vody postupně zesiloval. Bylo to fascinující divadlo, které nám nahánělo stále větší strach.

Potom obrovská masa vody dorazila k *Černému delfínu*. Obrovská síla drtila loď a snažila se ji stáhnout do hlubin. Nadechl jsem se co nejvíc, ale nebylo mi to nic platné. Cosi mě udeřilo do hlavy a ztratil jsem vědomí.

8. Modrá jáma

Jak dlouho jsem byl v bezvědomí jsem se dodnes nedověděl. Když jsem se probal, visel jsem v lanech na kapitánském můstku a křečovitě vykašlával mořskou vodu z plic. *Černý delfín* plaval na poměrně klidné hladině a v dálce dozníval hukot Čertovy lavice a bouře.

Když záchvat kašle konečně ustal, pokusil jsem se třesoucími zkřehlými prsty rozvázat uzly na lanu. Podařilo se mi to až na několikátý pokus. Když jsem se zbavil své *pupeční šňůry*, s námahou jsem se postavil na chvějící se nohy. Teprve teď jsem si všimnul kormidelníka a kapitána, kteří nehybně leželi propleteni do kormidelního kola. S námahou jsem k nim došel. Oba

byli studení jako mrtvoly, ale žili. S vynaložením všech sil jsem je odvázel od kormidla a několika políčky jsem je probral k životu.

Po tomto nadlidském výkonu jsem se zase vrátil k zábradlí na kapitánském můstku. Z nitra lodi se všemi možnými otvory soukali na palubu námořníci a překvapeně se rozhlíželi kolem sebe. Nikdo nechtěl věřit, že už nejsme v pekle. Všichni jsme se znovu narodili. Na kapitánský můstek se vydrápal Coody.

„Jak to vypadá v podpalubí?“ zeptal jsem se.

Udiveně se rozhlédl po hladině kolem lodi a po chvíli řekl: „Nabrali jsme dost vody, ale chlapi ji už pumpují. Musel se stát zázrak, že jsme to přežili. Podívejte se kolem. Je to neuvěřitelné.“

Teprve teď jsem si všiml zvláštní věci. *Černý delfín* plul na téměř úplně klidné hladině. Mořská voda měla v těchto místech nepřírozeně tmavě modrou barvu. Modrá plocha tvořila veliké jezero uprostřed oceánu. Barva okolní vody byla azurová.

„Modrá jáma,“ řekl kapitán Železná ruka, který se už také postavil na nohy. „Opravdu jsme měli neobyčejné štěstí. Čertova lavice nás přenesla přes korálovou bariéru přímo doprostřed korálové mělčiny a posadila nás přímo na *Modrou jámu*.“

„Musíme se odtud rychle dostat!“ řekl Coody s přesvědčením. „Říká se, že jáma pod námi je bezedná. Žijí v ní obrovské mořské nestvůry. *Modrá jáma* pozřela všechny lodě, které se odvážily nad ní plout.“

„Báchorky!“ řekl Železná ruka trochu nejistě.

Znovu jsem se rozhlédl kolem. Jezero mělo v průměru něco přes jednu míli a bylo výrazně ohraničeno korálovým pásem, který vystupoval až k hladině a tvořil téměř dokonalý kruh přerušovaný jen dvěma úzkými průchody. Jedním průchodem asi proplul dovnitř laguny i náš *Černý delfín*. To byla asi ta neuvěřitelná náhoda, která nás zachovala při životě.

„Báchorky?“ opáčil Coody. „Budete to muset vysvětlit posádce. Podívejte!“

Na palubě mezitím všichni ti, kteří nepumpovali v podpalubí vodu, zděšeně pobíhali z levoboku na pravobok a vzrušeně na sebe pokřikovali. Všichni se už vzpamatovali z jednoho nebezpečí a uvědomovali si, že teď jim hrozí další. Nakonec vystoupil z posádky Bill a řekl:

„Pane, mužstvo míní, že bychom měli okamžitě opustit *Modrou jámu*, je-li nám náš život milý.“

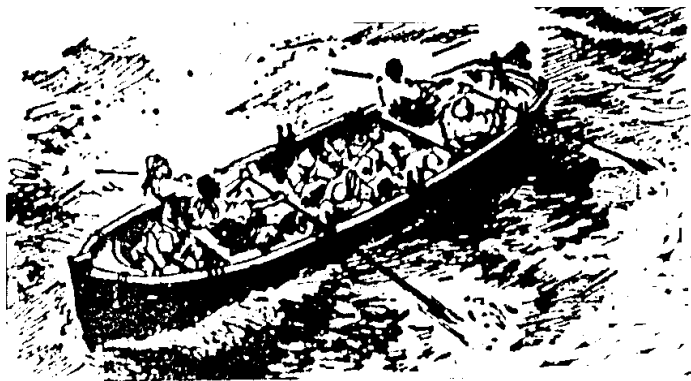
Železná ruka si složila ruce na prsou a pravil: „Jen zachovejte klid, Klikaři Bille. Samozřejmě že tu nezůstaneme věčně. Dnešní noc to ale budeme muset vydržet.“ Kapitán měl opět pevný velitelský hlas, nepřipouštějící žádné námitky.

Bill se zachvěl. „Ale pane, žádná loď nepřezila noc nad *Modrou jámou*. Satan nás strhne do hlubin a...“

„Možné to je, ale také je možné, že nás nechá na pokoji. Když nás už předtím nepohřbila jeho lavice, tak nám dá určitě pokoj.“ řekl Železná ruka klidně. „Podívej se,“ ukázal na západ. „Slunce je nad obzorem. Za chvíli bude tma. Jsme uprostřed laguny. Jediná cesta ven na širé moře vede těmi dvěma průchody v korálové stěně. Bez důkladného průzkumu se k nim bludištěm kanálů ještě před setměním nedostaneme. Určitě bychom při našem tři a půl yardovém ponoru uvízli někde na korálech a teprve potom by s námi byl definitivní konec. Nezbyvá, než abychom přenocovali nad *Modrou jámou*.“

Posádka mírně reptala, ale musela přiznat, že má kapitán pravdu. Určitě bychom někde uvízli. A tak jsme se připravili na noc. Na lodi jsme rozsvítili všechny lodní lampy, všichni muži nabili bambitky a muškety a stráže byly zdvojeny. Vsadil bych se, že do rána nikdo nezamhouřil oka.

Nestalo se ale nic. Dábel na nás zřejmě už zapomněl a ani žádná mořská obluda se z hlubiny nevyonořila. Jitro zastihlo *Černého delfína* na třech kotvách u jednoho z četných průchodů do korálového bludiště v naprostém pořádku. Sluníčko vysvitlo a pomáhalo nám tak v naší průzkumné práci. Přesto nám trvalo celý den, než se nám na člunech podařilo prozkoumat a bójemi



vyznačit celou trasu, kterou bude muset proplout *Černý delfín*, aby se dostal na volné moře. Setmělo se náhle a posádce bylo jasné, že nad *Modrou jámou* budeme muset přečkat ještě jednu noc.

„Kapitáne, kapitáne, zmizel Stone!“ z podpalubí se vyškřábal jeden z mužů s vyděšenou tváří. Posádku opět zachvátila panika v představě, že Stone byl pozřen nějakou mořskou ob-

ludou. Na palubě se postupně shromáždila celá posádka.

„Stone odpovídal za zajištění děl, že?“ rozpomněl se kapitán.

„Ano, pane!“

„Za ten malér s dělem ho nechám pověsit, pokud se ještě objeví. Kdo jste ho viděl naposledy?“

Muži se na sebe mlčky dívali. Ukázalo se, že jsem ho naposled viděl já v okamžiku, kdy se na nás řítila *Čertova lavice*. Stone klečel ještě s několika muži na palubě a modlil se k Bohu za své zachránění. Zřejmě ho vlna smetla do moře.

„Moře nám ušetřilo práci,“ poznamenal kapitán drsně. „Kapitán by ho nechal pověsit,“ řekl mi Coody.

„Opravdu?“ podivil jsem se. „Vždyť při záchraně lodi projevil tolik odvahy.“

„Pozdě. Odvahu měl projevít v pečlivé kontrole zajištění děl. Tím že se dělo uvolnilo, ohrozil loď a i naše životy.“

Druhá noc v laguně nad *Modrou jámou* proběhla zase klidně a posádka, zmožena únavou, si přece jenom odpočinula.

Další den brzo ráno, s maximálním využitím přílivu, který je ale v této oblasti bohužel dosti nízký, jsme vzali *Černého delfína* do vleku a vtáhli ho do bludiště kanálů mezi korály.

Cesta byla obtížná. Několikrát jsme museli mezi korály měnit směr. Muži ve člunech před *Černým delfínem* dřeli jako galejníci. Když jsme mělčinou urazili asi dvě míle, měl jsem pocit, jako bychom opustili moře a ocitli se v jiném světě. Jako by se loď dostala do pasti, z níž už nevyvázne. Všude kolem nás se nacházely tmavé skvrny korálových útvarů, z nichž mnohé vyčnívaly až nad hladinu. Kdybychom si nevyznačili trasu předchozího dne, určitě bychom v korálovém poli zabloudili a nedostali se z něho.

I tak se nám ale nepodařilo do západu slunce dostat *Černého delfína* na širé moře. Posádka se musela s příchodem tmy opět vrátit na palubu. Tentokrát jsme spali všichni dobře, protože v těchto místech jsme měli pod lodí pouhé čtyři yardy a ty nikomu nevadily. Hlavně že už jsme nekotvili nad *bezednou Modrou jámou*.

Další den bylo zase pěkné počasí a kolem poledne jsme se konečně dostali na volné moře. Všichni jsme si oddechli. *Černý delfín* velkým obloukem obeplul korálové útesy a zamířil západním směrem ke kokosovým ostrovům.

9. Deset a jeden muž na pevninu

Ke Kokosovým ostrovům jsme dopluli příští den k večeru. Celou tu dobu řídil loď *Železná ruka*. Po celou noc oka nezamhouřil a řídil se jenom podle hvězd.

Zakotvili jsme v zátoce prvního nevelkého ostrůvku, ale na pevninu jsme nevystoupili. Dále na sever, až kam jsem dohlédl, se nacházely další a další menší či větší ostrůvky porostlé kokosovými palmami.

„Vystoupíme na ostrov?“ zeptal jsem se Coodyho. V průběhu těch několika dnů, které uběhly od našeho souboje, se událo tolik vzrušujících příhod, že jsme zatím neměli čas na nějaké osobní sblížení. Ale zatím jsme spolu vycházeli celkem dobře.

„Ne. Tady vždycky jenom zakotvíme, přespíme a teprve další den se vylodíme, ale na jiném ostrově. Ne na tomto.“

„Vždy tady jenom zakotvíme? Takže už jste tady byli?“

Coody kývl hlavou na souhlas. „Už několikrát.“ řekl a odmlčel se. Měl jsem sto chutí se ho zeptat na podrobnosti, ale nechtěl jsem, aby měl dojem, že vyzvídám. Však se to stejně dozvím.

Chvíli jsme mlčky pozorovali hemžení posádky po palubě. Plachty byly skasány a loď byla připravena na nadcházející noc. Pomalu se stmívalo, ale bylo mi divné, že se posádka do spánku moc nehrne. Právě naopak. Muži se shlukovali do skupin a živě mezi sebou rokovali. Posádku zachvátilo nějaké zvláštní vzrušení, které jsem si neuměl vysvětlit.

„Co se to s nimi děje?“ kývnul jsem hlavou k nejbližšímu hloučku a podíval se tázavě na Coodyho. „Nechystají vzpouru?“

Coody se pobaveně ušklíbl. „Kdeže! Ke vzpouře mají daleko. Ti jsou se službou na *Černém delfínu* na výsost spokojeni.“

„Tak co se k sakru děje, Coody? Můžete mi to říct a zanechat toho pitvoření?“

„Samozřejmě, že mohu. Není to žádné tajemství.“ Znovu se ušklíbl. „Chystají velké losování.“

Vzalo mi to dech. „Losování?“ zeptal jsem se nechápavě. „Jaké losování a o co se bude losovat?“

„Jsme tu už po třinácté,“ řekl Coody.

„Tady u tohoto ostrova?“

„Ano. A také i tamhle u toho!“ ukázal paží na západ, kde z moře vystupovalo pohoří nějakého většího ostrova. „Tam na tom ostrově je ukryt celý majetek kapitána O'Briena sestávající z jeho podílu, z podílu sto dvaceti mužů posádky a také z dvanácti pětinových královských podílů. To všechno ve zlatých a stříbrných prutech, dublonech, piastrech, perlách a zlatých špercích.“

Byl jsem jeho vyprávěním tak překvapen, že jsem ani nedutal. Coody pokračoval. „Nikdo neví, kde Železná ruka poklad ukryl. Na ostrov vystoupí s kapitánem vždy jen deset vylosovaných mužů. Kdesi v hloubi ostrova ukryjí kapitánův podíl, královu pětinu a svoje podíly z poslední kořisti. Přechkají na ostrově den a noc. Co se tam během dne a noci odehraje, nikdo přesně nevíme, jen to tušíme. Jisté však je, že se na loď s dalším rozbřeskem dne vždy vrátil jen kapitán. Už dvanáctkrát. Nikdy jsme už nikoho z těch sto dvaceti mužů víckrát nespátřili.“

„Cože? Chcete naznačit, že je kapitán na tom ostrově všechny... pobil?“

Roztáhl ústa do širokého úsměvu. „Co myslíte vy?“ zeptal se mě pobaveně.

„A to se opravdu už nikdy nikdo z těch mužů neobjevil?“

„Jak jsem řekl - ne!“

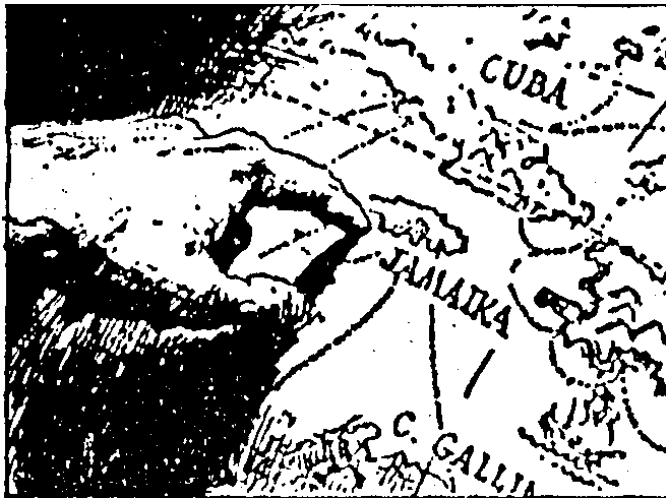
Chvíli jsem si to přehraboval v hlavě. „Všichni musí losovat, nebo jen dobrovolníci?“

„Muži na první plavbě ne. Ale po další plavbě se tomu už nevyhnou. Takže - vás se to tentokrát netýká.“

Nevěděl jsem, zdali z toho mám mít radost nebo ne.

„A to se ti muži proti kapitánovi nespojili?“

Krátce se zamyslel. „Asi ano, jenže jim to nebylo nic platné. Při posledním dvanáctém losování byla náhodou vylosována parta mimořádně zdatných rváčů. Zřejmě losování nějak zmanipulovali, ale kapitán proti tomu vůbec nic nenamítal. V poledne se potom vylodili i s kapitánem na ostrov. Kromě svých podílů byl každý ozbrojen bambitkami, noži a meči. Zbraně si každý mohl vzít, jaké chtěl a v neomezeném množství. Byli jsme zvědaví, jak to tentokrát dopadne. A i když se s kapitánem vylodilo deset nejsilnějších a nejzuřivějších po zuby ozbrojených



hrníčků všeho druhu pořádnou porci alkoholu a halasně si připili. Kapitán ani Coody se k posádce nepřidali. Po připitku došlo na losování. Řídil ho jednooký námořník jménem Rollings. Vždy dvojice mužů házela kostky, a komu padla nižší hodnota, vypadl ze hry. Vítěz postupoval do dalšího kola.

Tímto způsobem bylo poměrně rychle vybráno z posádky deset mužů. Byl mezi nimi i první důstojník Coody. Když zjistil, že jeho osud se naplňuje, notně si lokl z plechového hrníčku. Několik kapek mu přitom potřísnilo kazajku. Hřbetem ruky si otřel ústa. Vzhlédl ke mně na kapitánský můstek a rukou mi naznačil, abych k němu sešel na palubu.

„Třináctka je moje nešťastné číslo, Stradlingu, k čertu s ní!“ Hlas se mu mírně chvěl. „Pojďte za mnou.“

„Myslel jsem, že vás se losování netýká.“

„Jak jsem řekl. Netýká se jen nováčků.“

Zavedl mě do své kajuty. Ukázal na dřevěnou truhlu v koutě kajuty. „Zde v truhle mám podíl na kořisti ze všech našich výprav, Stradlingu. Nemusím ji brát na ostrov. Jestli se nevrátím, je vaše.“

Jeho rozhodnutí mě překvapilo. Ani jsem se ho nesnažil utěšovat, že se *určitě vrátí*.

„Všiml jste si toho chlapíka, který měl na starosti losování?“ zeptal se mě Coody.

„Ani moc ne,“ přiznal jsem.

„Jmenuje se Rollings. Zákeřný chlap, ale kapitánův oblíbenec. Něco spolu kdysi měli. Přišel při tom o jedno oko. Dejte si na něho pozor, Stradlingu,“ varoval mě. „Nic bych za to nedal, že losování zmanipuluje vždy tak, jak to kapitán potřebuje. No ale třeba budete mít příště víc štěstí, než jsem měl já.“

Znovu jsem nevěděl, co na to mám říct. Vyšli jsme z kajuty zpět na palubu. Na palubě se mezitím pijatyka pěkně rozjžděla. Kapitán Železná ruka mezi posádkou nebyl. Hned po losování odešel do své kajuty. Po půlnoci všichni spali a na lodi nastal klid. Druhý den ráno jsme vypluli ke kokosovému ostrovu na obzoru.

V poledne jsme zakotvili v kouzelné zátocě necelých sto yardů od písčné pláže. Posádka ji pojmenovala *Zátokou naděje*. Bylo to víc jak výmluvné.

Do spuštěného člunu nasedlo deset mužů s podíly na kořisti a kapitán. Muži se usadili na svých místech a opřeli se do vesel. Ke břehu dorazili za několik minut. Člun nechali na mělčině a přivázali ho ke kůlu, který tu byl piráty zřejmě již dříve pro ten účel připraven. Potom si přehodili vaky s kořistí přes ramena a zakrátko zmizeli v džungli. Po jejich odchodu byl podle kapitánových instrukcí povolen posádce *Černého delfína* další soudek rumu.

Vyšplhal jsem do strážního koše a až do večera jsem kukátkem prozkoumával pobřeží a i vzdálenější místa v džungli, ale nespatriil jsem ani živáčka. Noc přikryla ostrov i *Černého delfína* kotvícího v *Zátocě naděje*.

chlapů, vrátil se Železná ruka druhý den na *Černý delfín* sám. Byl utahaný jako kotě, ale nezraněný.“

Kroutil jsem nad tím nevěřičně hlavou. Že se na lodi děje něco takového jsem neočekával. A Coody pokračoval: „V noci budou mít hlídky muži, kteří k nám přišli z *Panny Marie Vítězné* a vy převezmete službu lodního důstojníka.“

Na palubu vystoupil kapitán Železná ruka a z podpalubí byl vyvalen, za pochvalného jásotu posádky, soudek rumu. Kromě mužů, vybraných do hlídky, si všichni nalili do plechových

Většina posádky zmožena alkoholem okamžitě usnula, jen já jsem dlouho nemohl usnout. Usnul jsem až nad ránem. Když mě probudil ranní chlad, začalo se rozednívat. Opět jsem kukátkem zkoumal džungli kolem člunu na pobřeží, ale ani tentokrát jsem nic neviděl. Asi půl hodiny po úplném rozednění se na okraji džungle objevila postava a pevným krokem zamířila ke člunu. Rychle jsem na něho zamířil svoje kukátko. Byl to kapitán O'Brien. Nasedl do člunu, který díky přílivu neležel na dně zátoky a za další čtvrt hodinu byl na palubě.

Košili měl roztrhanou na cáry. Na prsou a rukou několik krvavých šrámů. Ve tváři se mu zračila únava, jako by zestárnul nejméně o dvacet let. Šel jsem mu v ústřety.

„Thomasi Stradlingu,“ oslovil mě, „od tohoto okamžiku jste jmenován prvním důstojníkem na *Černém delfínu*. Všichni muži na svá místa. Vyplouváme! Směr Jamajka!“

10. Port Royal

Nejznámějším centrem pirátské života Jamajky byl téměř do konce 17. století *Port Royal* (čti Pót Rojel = královský přístav). Tady kvetla skutečně nefalšovaná pirátská doupatá prostopášnost a neřestí: krčmy, taverny, veřejné domy a herny, které přitahovaly nejen piráty, ale i různé pochybné existence a dobrodruhy z celého světa.

V *Port Royalu* se soustřeďovalo také nesmírné bohatství: zlaté pruty, dukáty, dublony, poklady naloupené z aztéckých a inckých chrámů. Velká skladiště byla přeplněna zbožím naloupeným z obchodních lodí. Přístav byl pro piráty bezpečnou oázou, neboť v době anglo-španělské, dosud trvající války o ovládnutí americké pevniny i námořních cest, anglický král pirátství více či méně toleroval a piráti si tu v klidu opravovali své koráby nebo stavěli nové. Ozbrojené britské, francouzské a holandské válečné lodi hlídkovaly až ve větších vzdálenostech od pobřeží a čekaly na vhodný okamžik, aby se zmocnily alespoň části naloupených pokladů.

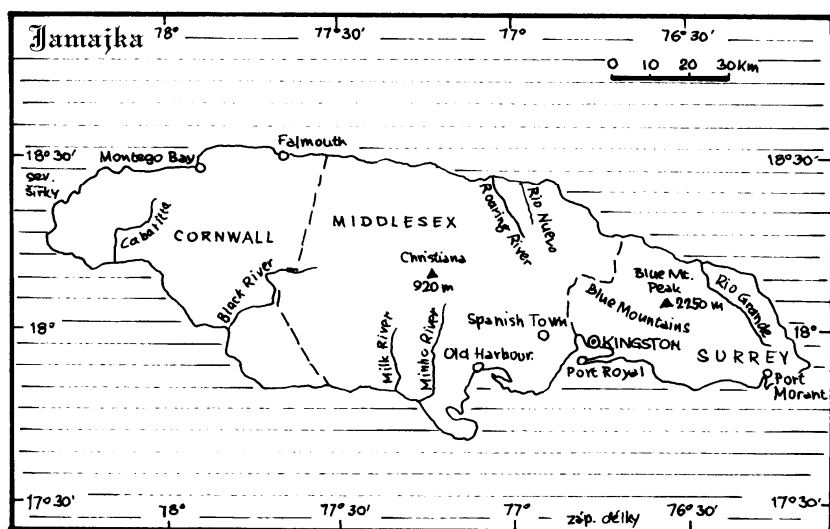
Mnohé pirátské lodi přivázely i živou kořist, zajaté dívky nejrozličnějších národností a barev, od Španělek přes Indiánky a mulatky až k Angličankám, na které už čekali překupníci a majitelé nevěstinců. Pestrý původ měli ostatně všichni obyvatelé *Port Royalu*. Mezi třemi tisíci usedlých obyvatel nechyběla snad jediná národnost a rasa a toto složení ještě doplňovaly asi tak dva tisíce *přechodných* obyvatel, námořníků, vojáků a otroků z celého světa.

Jednoho dne se však život v *Port Royalu* zastavil, ustalo pusté veselí, hýření a hazardní hry. Krátce před polednem 7. června 1692 se ozvalo temné dunění a země se otrásla a roztrhla. Vzápětí se přihnala hurikán a zvedl na moři obrovskou vodní zeď, která zničila lodi v přístavu a smetla na pobřeží všechno, co ještě nepohltila země. Během dvou minut se devět desetin města zřítily do hloubky 50 až 70 yardů. Země se houpala, kymácela, otevírala a zavírala tak rychle, že v jícnu bylo vidět i několik set lidí. Někteří byli pohřbeni, jiní rozmačkáni, či jinde se objevily jenom hlavy.

Při zemětřesení zahynulo na dva tisíce lidí a ještě větší množství podlehló epidemii, která začala řádit ve zničeném městě vzápětí po katastrofě. *Port Royal* se z této pohromy už nevzpamatoval. Byly sice postaveny nové domy, ale ty vyhořely již v roce 1703. A spálené jizvy byly zřetelné i ještě teď po několika letech.

Zanechali jsme *Černého delfína* na kotvě v přístavu na pospas našim tesařům, kteří měli za úkol důkladně vyspravit jeho šrámy z poslední šarvátky. Na lodi s nimi zůstala jen *pohotovostní* posádka, která střežila loď po celých čtyřia dvacet hodin. V pohotovostních hlídkách jsme se pravidelně střídali po celou dobu, kterou jsme na Jamajce museli zůstat.

Novácci z posádky dostali možnost buď loď úplně opustit, nebo se do zaběhnutého režimu na lodi trvale zapojit. Byl jsem překvapený, že všichni muži zůstali. Zřejmě sloužit pod kapitánem O'Brienem už něco znamenalo.



Střelný prach a střelivo chtěl Železná ruka doplnit až těsně před vyplutím. Také na zásoby potravin, nasoleného masa a pitné vody jsme měli zatím čas. Předpokládaný odjezd byl stanoven zhruba za měsíc, pokud ovšem posádka svůj žold nepropije už dříve. To bylo víc než pravděpodobné, protože se většina posádky vrhla do divokého přístavního života

s nebývalou vervou. Nemohl jsem samozřejmě zůstat stranou, abych nezbudil u kapitána podezření, že se mnou není něco v pořádku. Musel jsem se chovat jako kdokoliv jiný z posádky. Na pevnině moje důstojnická hodnost neplatila.

Postupně jsem s různými členy posádky vymetl v *Port Royal* polovinu hospod a hráčských doupat. Jen jedné hospodě jsem se zatím vyhýbal, i když jsem věděl, že se tu musím před vyplutím na moře určitě zastavit. Taverna se jmenovala *U kyselého hroznu*. Nikdy jsem v ní nebyl, protože jsem ani nikdy nebyl v *Port Royalu*, ale věděl jsem kde je a jak to v ní vypadá. Pak kdosi navrhl, abychom při dalším tahu zašli právě sem, ale naštěstí jsem měl ten večer službu na lodi, takže jsem se návštěvě taverny zatím zase mohl vyhnout.

Když jsem ale další dny viděl, jak se zásoby zlaťáků našim chlapům rozkutálely a jak se jich stále více a více hlásí dobrovolně do služby na lodi, protože už nemají co utrácet, nemohl jsem už déle svoji návštěvu *U kyselého hroznu* odkládat. Tesaři svoji práci mezitím téměř dokončili a za tohoto stavu hrozilo nebezpečí, že vyplujeme na moře dřív, než uplyne předpokládaný měsíc.

Jednoho den ráno, těsně před rozedněním, ještě než se stačili vrátit na loď flamendři z nočního tahu, jsem se vytratil z lodi a zmizel v křivolakých temných ulicích přístavu. Kdokoliv z posádky mohl loď kdykoliv opustit, pokud ovšem neměl službu. Takže mě nikdo nebude následující den až do večera postrádat. Když jsem se několikrát ujistil, že mě nikdo nesleduje, zamířil jsem nejkratším směrem k taverně *U kyselého hroznu*.

11. Taverna *U kyselého hroznu*

Trochu mě překvapilo, že ke *Kyselému hroznu* patří kromě hospody a herny i nevěstinec. O tom mě v Londýně nikdo neinformoval. V první chvíli mi napadlo, že je v *Port Royal* ještě jiná taverna tohoto jména a já že jsem na špatné adrese. Za chvíli jsem ale zjistil, že jsem na správné adrese.

Vešel jsem dovnitř. Ve výčepu bylo mrtvo. Nepřekvapilo mě to. Vždyť bylo skoro ráno. U stolů zbylo už jenom pár vytrvalců. Pověštinou úplně opilých. Živo bylo jen v jednom rohu šenku. Pod balkonem kolem stolu sedělo několik mužů a kolem nich postávalo klubko asi desíti dalších. Hrál se tu zřejmě o velké peníze. Byla jimi pokryta téměř polovina stolu.

Nenápadně jsem se přesvědčil, zdali mezi muži není někdo z posádky *Černého delfína*. Pro jistotu jsem si nenápadně prohlédl i opilce podřimující porůznu u stolů. K mé radosti jsem



nikoho v taverně neznal a dalo se předpokládat, že nikdo nezná ani mne. Posadil jsem se k jednomu opuštěnému stolu. Deska byla politá pivem a nějakou lihovinou, jejíž pronikavý pach mě udeřil do nosu. Ostatní volné stoly vypadaly ještě hůře.

Ze sousední místnosti, dveřmi pod balkonem, se pomalu přišoural číšník. Byl to ten člověk, na kterého jsem se měl v taverně obrátit. Poznal jsem ho podle jizvy, která se mu táhla od středu brady až do poloviny tváře. Slabým hlasem se mě zeptal, co si jako objedná. Namočil jsem prst do rozlitého piva, a co nejdokonaleji jsem vymaloval na suchou část stolu *Neptunův* trojzubec s písmenem *S* napíchnuté na prostředním zubu. Číšník viditelně ožil a polohlasně mi řekl:

„V tuhle dobu tady není moc útulno, pane. Pojd'te, prosím, se mnou.“ Zavedl mě po dřevěném schodišti přes balkon do prvního patra taverny. Prošli jsme dlouhou chodbou až na její konec. Zde mne posadil do útulného *separé*.

„Přinesu vám občerstvení, pane. Zatím si udělejte pohodlí.“ Vyšel ze *separé* a po chvíli jeho kroky dozněly někde na konci chodby. Rozvalil jsem se do měkkého křesla a zavřel oči. Za chvíli byl zpátky. Donesl mi na stříbrném podnosu solidní anglickou snídani sestávající z míchaných vajíček se šunkou, slaniny, sendviče a k tomu láhev vína.

„Už se o vás ví, pane,“ oznámil mi. „Máte ještě nějaké přání, pane?“ zeptal se zdvořile.

„Děkuji, ne.“

„Přeji vám dobrou chuť.“

Číšník se opět vzdálil a pak se skoro celou hodinu v budově nic nedělo. Chvillemi jsem podřimoval. Konečně přišel ten správný muž. Mohl mít tak čtyřicet let. Byl vysoký, nenápadně oblečený, s kordem u boku.

„Jmenuji se Samuel Trockey. Vítám vás Thomasi Stradlingu.“ Muž smekl obřadně klobouk. Ruce jsme si nepodali. „Očekával jsem vás už před týdnem. Pokud vím, *Černý delfín* je v přístavu už dvacet dnů. Něco vás zdrželo?“

„Ne. Jen jsem chtěl mít jistotu, že jsem nevzbudil u vedení *Černého delfína* podezření. Mohu vám nabídnout skleničku vína?“

„Raději bych si dal pivo,“ řekl Samuel Trockey. „Ale k věci. Jak vás přijali na lodi?“

„Dobře. Zdá se, že mě nikdo z ničeho nepodezřívá.“

„Vyprávějte mi o tom.“

Stručně jsem podal hlášení o tom, jak jsem se dostal na loď. Pozorně mě poslouchal. Potom řekl:

„Našli jsme prázdný prám přesně v těch místech, kam ho měl po pěti dnech zahnat mořský proud. Vše bylo tedy perfektně vypočítáno. A teď chci slyšet váš úsudek o kapitánu O'Brienovi. Porušil svoji přísahu o věrnosti králi?“

„Těžko říci. Možná ano, možná ne. Na jednom z kokosových ostrovů má ukrytý králův a svůj podíl.“

„Víte o tom něco bližšího? Poznal byste ten ostrov?“

„Možná poznal. Byl jsem tam ale jenom jednou. Jsou tam desítky ostrovů, které vypadají téměř stejně. Ale - ano, poznal bych ho.“

„Je známo někomu z posádky, kde je poklad na ostrově okrytý?“

„Pochybuji. Vylodění na ostrov nikdy nikdo nepřežil. Pouze kapitán.“

Trockey se zamyslel. „Někde tam má O'Brien rafinovanou skrýš. Někteří naši agenti už na těch ostrovech pátrali, ale nenašli nic. Asi pátrali na nesprávném ostrově... A kdo zahynul tentokrát? Předpokládám, že dalších deset chlapů...“

Snažil jsem se vybavit jména posledních deseti nešťastníků, nebo je alespoň popsat. Podle toho, jak velký zájem měl Trockey o jejich osud, usoudil jsem, že na *Černém delfínu* musel mít kromě mne ještě dalšího špiona. Jinak by také nemohl vědět nic o ostrovech a na některých z nich dokonce už pátrat.

„Také tam zůstal i první lodní důstojník Coody,“ řekl jsem.

„Oh -,“ uklouzlo mu, „řečený *Scarface* - muž s jizvou přes tvář?“ naznačil pohybem ruky čáru od kořene nosu až k uchu.

„Ano, ten.“

„Byl to náš člověk, Stradlingu,“ řekl Trockey zastřeným hlasem. Potom se na nějakou dobu odmlčel. Vypadalo to, jako by chtěl tichem uctít památku svého špiona. Potom si odkašlal a řekl: „Vraťme se ale zase ke kapitánovi. O'Brien už vyřídil Williama Mace a Thomase Tewa. Teď se určitě pustí za Johnem Irelandem.“

„Kde berete tu jistotu?“ podivil jsem se.

„Protože se za ním honí všechny lodě z celé karibské oblasti. Naši, Španělé, francouzští piráti, kde kdo! O'Brien má nejvyšší čas se do štvanice zapojit. Jestli zaváhá, spadne obrovské bohatství Johna Irelanda s jeho *Fortunou* do jiných rukou než jeho. Kromě toho to stále ještě vypadá, jako že plní královy rozkazy.“

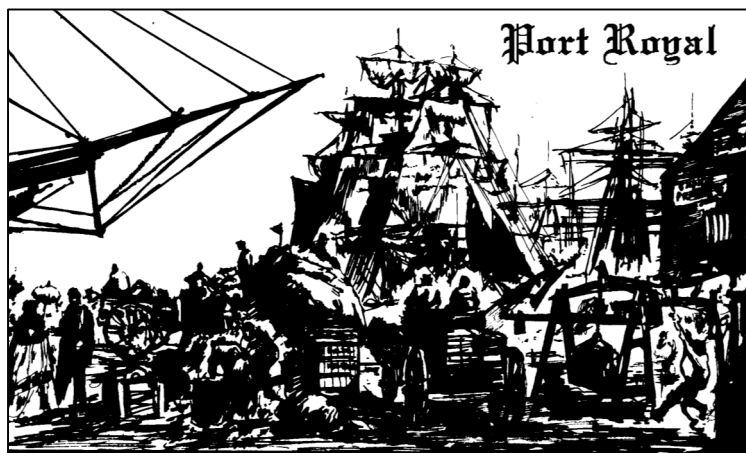
„Proč všichni chtějí Irelanda dostat?“ zeptal jsem se.

„Vy to nevíte?“

„Ne.“

„Před rokem svedli jihoameričtí Indiáni na západním pobřeží několik válek proti Španělům za své osvobození. Ze základny v Bolívii vyrazily silné indiánské armády k *Limě*, kde vládl španělský místokrál Iezuel. Indiánské oddíly všude vítězily a jejich postup měl být korunován dobytím přístavu *Callaa*, kde velitel portugalské flotily zahnal do úzkých velkou fregatu *Esmeraldu* a dalších šestadvacet španělských válečných lodí vzdor tomu, že byly podporovány palbou tří set pevnostních děl. Takticky jsme do konfliktu nezasáhli a nechali jsme jednat portugalskou stranu společně s Indiány.

Před konečným útokem nastala ve městě panika a bohatí Španělé se rozhodli pro útěk, samozřejmě i se svými poklady, či alespoň s tím, co stačili sebou vzít. Únik z obklíčeného města byl v té době možný už jenom po moři, ale v *Callau*, přístavu *Limy*, byla jenom jedna loď, která mohla úspěšně podniknout dlouhou plavbu z Peru do Španělska: *Esmeralda*, a ta naneštěstí měla za úkol hájit přístav.



Právě v té době se chystala z přístavu vyplout briga *Fortuna*, jejíž skotský kapitán John Ireland se chtěl vyhnout hrozící bitvě. A tuto loď si za fantastickou sumu najali limští obchodníci a duchovní. Dva dny a dvě noci se na *Fortunu* nakládalo, co bylo ve městě nejcennější: soukromé kapitály v piastrech, dukátech a luisdorech, šperky, drahokamy, zlaté svícny, ciboria a jiné mešní

náčíní z katedrály, zlaté a stříbrné nádoby a umělecké předměty.

Ireland vyvěsil britskou vlajku a protože se ho spor netýkal, proplul bez úhony portugalskou blokadou a vyplul na moře i s cestujícími. Ale do *Cádizu* ani do jiného španělského přístavu nedopluli. Jedné noci posádka všechny cestující pobila a mrtvoly naházela do moře. Potom se *Fortuna* přeplavila kolem *Hornova mysu* do karibské oblasti, kde se pokouší zatím bezvýsledně, na některém ostrově svůj poklad ukrýt. Jenže to už má v patách kde koho: naše, Španěly i piráty všech národností.

Smůlou *Fortuny* je, že se nemůže odvážit připlout do žádného přístavu a doplnit si zásoby potravin a vody, protože se o ní už všechno ví.“

„Jak to?“ podivil jsem se.

„Náhoda. Jedna z obětí masakr přežila a vydala svědectví. Proto víme, co se na *Fortuně* stalo. Máme za to, že jsou se svými silami u konce. O'Brien si určitě nenechá ujít příležitost. Je ze všech nejlepší. To je zatím všechno. Vraťte se na loď, ať nevzbudíte podezření.“

„Máte pro mě nějaký zvláštní úkol?“

„Ne. Hlavně se kolem sebe jen pořádně dívejte a pokuste se zapamatovat polohu O'Brienova ostrova. Mějte se na pozoru hlavně před tím, abyste nebyl příště vylosován do skupiny ztracenců. Setkáme se zde při vašem příštím přistání. Třeba už polohu ostrova budete dobře znát. Hodně štěstí!“

Odešel. Ani na rozloučenou jsme si ruku nepodali. Chvilí jsem ještě počkal, dopil víno a už za úplného světla jsem se z taverny *U kyselého hroznu* vytratil.

12. Honba na Johna Irelanda

Ho dalších dvou měsících vyčerpávající honičky jsme museli všichni s respektem uznat, že *Fortuna* je výborná loď a kapitán John Ireland vynikající námořník. Několikrát za tu dobu jsme se k němu sice dostali na dohled, ale nikdy ne na dostřel. Jednou ho zachránilo bezvětrí a následná noc, podruhé zase nenadálá mlha, potřetí nám zmizel mistrovským manévrováním mezi korálovými ostrovy. Bylo to k vzteku. Byli jsme už tak blízko.

Párkrát jsme se střetli se španělskými fregatami, a to jsme vždy museli zanechat pronásledování *Fortuny* a raději zmizet. Potom jsme se nenadále srazili s francouzskými piráty, vedenými kapitánem *Dupontem*, ale k boji kupodivu nedošlo. Jenom si naši kapitáni navzájem vyměnili informace. Ty nám jenom potvrdily, že všechna plavidla karibské oblasti bez rozdílu, pod jakou vlajkou plují, pátrají po *Fortuně*.

Začátkem třetího měsíce jsme se dostali do míst, kde jsem byl zhruba před půl rokem vysazen na prám do moře a o pár dnů později jsem se dostal na *Černého delfína*. *Fortuna* plula těsně za čarou obzoru před námi ke korálovým ostrovům, přesně uprostřed mořského proudu, jako předtím já. Několikrát jsme ji zahlédli, ale teď už celé dva dny ne. To mi vnučko nápad, použít stejnou fintu, s pomocí které jsem se dostal na *Černého delfína*. Vzápětí jsem nápad zavrhl jako nesmyslný. Museli bychom mít z pekla štěstí, abychom *Fortunu* ve člunu dostihli. Snažil jsem se nápad vypudit z hlavy, ale pořád se mi vracel.

Těsně před setměním ustal vítr a *Černý delfín* se se splihlými plachtami skoro zastavil. Pohyboval se vpřed jenom rychlostí mořského proudu. Nakonec jsem se rozhodl, že svůj záměr uskutečním. Zašel jsem za kapitánem a vyložil mu svůj plán. Pozorně mě vyslechl a kupodivu souhlasil.

Vybral jsem si šest dobrovolníků, spustili jsme člun na moře a naložili do něj potraviny a pitnou vodu asi tak na týden. Jeden z námořníků zvaný Acid (Kyselina) si vzal do člunu i soudek kyselého zelí. Bylo o něm všeobecně známo, že kyselé zelí neobyčejně miluje a nemůže bez něho žít. Tvrdil, že mu kyselé zelí pomáhá zahnat nemoci. Nikdo z nás sice nevěřil v takovou kouzelnou moc zelí, všichni se mu za zády posmívali, ale faktem bylo, že Acid nikdy nemocný nebyl.



Sestoupili jsme do člunu, opřeli se do vesel a odrazili od boku *Černého delfína*. Po chvíli jsem dal mužům znamení, aby přestali veslovat. K překvapení mých mužů a celé posádky, se náš člun začal od *Černého delfína* vzdalovat, i když jsme neveslovali. Opřeli jsme se do vesel a poměrně snadno jsme se s pomocí mořského proudu dostali od *Černého delfína* na vzdálenost několika mil.

Asi po hodině plavby jsem dovolil posádce krátce si odpočinout. Vesla jsme vytáhli z vody do člunu a muži se shlukli do hloučku na dno k odpočinku. Zůstal jsem u kormidla, abych udržoval příčný směr tam, kde jsme tušili i *Fortunu*.

Setmělo se. Proud nás stále unášel správným směrem, jak jsem se každou chvíli ujišťoval podle hvězd. Neměl jsem obavu, že bychom se mohli dostat mimo proud, protože mořská řeka byla v těchto místech široká několik mil a my jsme byli téměř v jejím středu. Mých šest mužů spokojeně odpočívalo na dně člunu a chopilo se vesel jedině proto, aby se zahřálo. Zdálo se, že bezmezně věří v mé schopnosti a také i slíbený podíl z kořisti, pokud se naše léčka zdaří, byl tentokrát trojnásobně větší než kdy jindy.

S pokročilejší dobou se čím dál víc mužů zahřívalo veslováním. Také i já jsem se nechal u kormidla několikrát vystřídat a důkladně jsem si zavesloval. Naše plavba pokračovala bez jakýchkoliv zvláštních příhod až do ranního rozbřesku.

K ránu se těsně nad vlnami převalovala hustá mlha. Napínali jsme zrak i sluch, jestli někde nezaslechneme nějaký zvuk svědčící o přítomnosti *Fortuny*. Když se po chvíli před námi objevil obrys lodi, nechtělo se mi věřit, že jsme měli takové štěstí a že jsme do ní doslova narazili. Spíš jsem věřil tomu, že na *Fortunu* narazíme tak nejdřív v poledne.

„Hola!“ zavolali jsme sborově k lodi. Nikdo na naše zavolání ale neodpověděl. Zabrali jsme do vesel a opatrně jsme začali kroužit kolem lodi. Na boku jsme si přečetli její jméno. Byla to opravdu *Fortuna*. Zvláštní bylo, že ve strážním koši ani někde jinde jsme nikoho neviděli. Lodní lampa byla rozsvícená jenom jedna. Na přídi. Vypadalo to, jako by loď byla opuštěná.

„Haló! Tady trosečníci!“ zavolali jsme znovu sborově. Konečně se přes zábradlí nad námi vyklonil kdosi z posádky.

„K čertu, kdo jste? Živí nebo mrtví? Přízrak nebo banda z *Černého delfína*? Tak či tak, zmizte do pekel!“

Lodník nás podezřívavě pozoroval. V mlze mohl vidět jenom naše nejasné obrysy, takže jsme mu mohli opravdu připomínat pekelné bytosti. Jak se později ukázalo, také jsme jimi byli.

„Jsme trosečníci!“ zavolal jsem. „Hod'te nám lano!“

„Trosečníci? Z jaké lodi?“ zeptal se podezřívavě.

„Z trojstěžníku *Religions* (čti rilidžes = pobožný). Byli jsme přepadeni.“

Z paluby k nám dolehl jiný, velitelský hlas. „Co se tady děje, Williamsi?“

„Trosečníci, kapitáne!“

Nad zábradlím se objevilo několik dalších mužů.

„Kolik vás tam je, chlapi?“ zeptal se velitelský hlas, patřící kapitánovi.

„Sedm, pane!“

„Hod' jim dolů lano, Williamsi. Ostatní si připravte zbraně. Jestli je to někdo z té chátry, co se za námi poslední měsíce honí, tak je rozsekáme na kusy!“

13. Zátoka mrtvých

Postupně jsme se vyšplhali na palubu *Fortuny*. Kolem nás se semkl půlkruh asi dvou tuctů po zuby ozbrojených mužů. Mezi nimi vynikala statná, téměř šest a půl stopy vysoká postava kapitána Johna Irelanda.

„Kdo jste?“ obrátil se na mne kapitán Ireland, jako by vytušil, že zrovna já naší skupině velím.

„Jsme z trojstěžníku *Religions*, pane.“ zopakoval jsem směle naši připravenou lež. „Včera na úsvitu nás přepadli piráti.“

„Jak se jmenovala loď, která vás přepadla?“

„Černý delfín, pane!“

Kapitán trochu přivřel oči, ale jinak nedal na sobě nic znát. „Jak to, že jste přepadení přežili?“

„Dostali jsme milost, pane. Kdo se vzdal, dostal na vybranou. Buď se mohl přidat k pirátům, nebo mohl odplout v záchranném člunu. Volili jsme druhou možnost. A jsme rádi, že jsme tak učinili. Jsme opět na anglické lodi a svobodni!“ ukázal jsem na vlajku vlající na hlavním stěžni.

„Jste Angličané?“ vyslyšel nás dál kapitán.

„Ano, pane. Všichni jsme z Anglie.“

„Jak se jmenujete?“

„Thomas Stradling a pocházím z *Corku*, k vašim službám, pane!“

„Vy jste Ir?“

„Ano, pane!“

„Loď na pravoboku, vzdálenost tři míle!“ přerušil náš výslech hlas hlídky ze strážního koše. Posádka se nahrnula na pravobok. Mlha se mezitím rozplynula natolik, že jsme loď viděli i pouhým okem. Loď byla pod plachtami a blížila se k nám rychlostí pěti šesti uzlů. Kapitán Ireland usoudil, že je to obchodní loď, ale přesto nařídil, aby se posádka připravila k vyplutí. S dalekohledem na očích se snažil přečíst nápis na přídi. Neznámá loď vyvěsila vlajku.

„Je to portugalská vlajka,“ obrátil se kapitán ke mně. „Doufám, že s ní nemáte nic společného. Jestli jste nás oklamali, zakroutíme vám krky.“

Neřekl jsem na to nic. Nikdo z mých mužů napjetím ani nedýchal. Přítomnost Portugalců jižně od *Jamajky* budila moje podezření. Konečně se kapitánovi podařilo přečíst první písmena, která se zaleskla v paprscích vycházejícího slunce: „*MOVETTE*.“



„Je to Dupontův *Racek*!“ vykřikl kapitán. „Žádní Portugalci, ale francouzští piráti!“ Ireland vydal spěšný povel k rozvinutí všech plachet. „Směr jihozápad!“ zvolal na kormidelníka. U kormidla ale nikdo nebyl.

„Kde je Batese?“ rozkřičel se kapitán vztekle. „Jak to že není u kormidla?“

„Má kurděje, kapitáne,“ ozval se někdo z mužstva.

„Proklatě, běžte někdo k tomu kormidlu!“

Do plachet na předním stěžni se opřel severní vánek. *Fortuna* se těžkopádně otočila. Sledoval jsem plachty na hlavním a předním stěžni. Vítr náhle ustal a plachty visely zplihle dolů. *Fortuna* svým manévrem ztratila rychlost, vlastně se ani nerozjela. Stáli jsme bezmocně na místě, zatímco se k nám briga obávaného Duponta nezadržitelně blížila. Nakonec se ale i Dupont dostal do bezvětrí a posléze se loď téměř zastavila. To však už byla *Fortuna* na dostřel jeho děl. Hned první dělová koule zasáhla *Fortuně* křížový stěžně a přelomila ho v půli. Druhá koule urvala zábradlí na levoboku a smetla do moře dva muže. Naštěstí nikoho z naší posádky. Ireland dal vyvěsit bílou vlajku. Nechápal jsem, co tím sleduje. Určitě se ale nemínil vzdát.

Racek spustil na vodu dva plně obsazené čluny. Zbraně, ježící se nad hlavami mužů, prozrazovaly, že se nejedná o zdvořilostní návštěvu. Teď přišla Irelandova chvíle. Jeho muži, čekající na svých stanovištích, strhli chvatně plachtu ze dvou dobře maskovaných dvaatřiceti liberních děl a po kolejnicích je dostrkali na zád.

„Umíte s tím zacházet?“ zeptal se mě kapitán.

Pochopil jsem, že si chce prověřit, zdali nepatříme k Dupontovi.

„Ano pane!“

„Tak do toho!“ pobídl mě.

Kývl jsem na Rudého Kida, jednoho z našich nejlepších dělostřelců a postavili jsme se k dělům. Hned první výstřel smetl první člun. Vzápětí vynesla trychtýřovitá vlna na hladinu to, co z něho zbylo: změť třísek, mezi nimiž plavala rozervaná lidská těla. Druhý člun obrátil a bleskurychle zmizel za svou lodí.

„Bravo!“ poklepal mi kapitán na rameno.

Následný závan větru uvedl *Fortunu* do pohybu. A vítr stále sílil. Než se podařilo *Rackovi* vylovit svoje lidi, měli jsme už před ním dostatečný náskok a do večera jsme mu zmizeli v zátoce jednoho z nesčetných ostrůvků, které se tu nacházely.

Posádka *Fortuny* nás přijala mezi sebe a přidělila nám práci. Myslel jsem, že za to vděčíme našemu šťastnému výstřelu, ale mýlil jsem se. Na *Fortuně* totiž řádily kurděje. Většina posádky ležela bezmocně v podpalubí a čekala na smrt. Jenom osmnáct mužů včetně kapitána jako zázrakem dosud odolávalo zákeřné chorobě. Moje muže zachvátila panika a marně jsem se jim snažil vysvětlit, že nejsme dlouho na vodě a tím, že jsme prozatím nějakou dobu proti nemoci imunní. Na rozdíl od posádky *Fortuny*, která nebyla na pevnině už celý rok. Přesto jsme ale s úlevou přijali kapitánovo rozhodnutí, zakotvit v hloubi zátoky a zajistit na ostrově pro posádku pitnou vodu, čerstvé ovoce a případně i maso.

Strávili jsme v zátoce tři dny a tři noci. Do moře jsme pochovali patnáct námořníků, o které se zřejmě postarali žraloci. Vzápětí onemocnělo dalších pět mužů posádky *Fortuny*. Vypadalo to, že je s námi se všemi konec.

Kapitán Ireland každé ráno vyplouval ve člunu do středu zátoky a zamyšleně pozoroval, jak si mořské proudy pohrávají s odřezky dřeva, plujícími na hladině. Většina skončila svou plavbu na mělčině u ostrova. Posádka soudila, že jeho zájem o plavající dřívka je jenom hraný, aby měl důvod být o samotě a nemusel se dívat na svou zdecimovanou posádku. Také mohl mít strach z onemocnění, a tak se držel co nejvíce dál od lodi. Tomu jsem nevěřil, a proto jsem nařídil svým mužům, aby ho neustále pozorovali a pokusili se přijít na to, co to všechno znamená.



Čtvrtý den k nám z moře dolehla kanonáda. Mohli jsme se jen dohadovat, co se kdesi na moři nebo mezi ostrůvky odehrává. Napadlo nás, že se mohli střetnout *Černý delfín* s Dupontovým *Rackem*. V posádce *Fortuny* zavládla panika. Asi po hodině hlídka na návrší ostrova spatřila v dálce loď, která křížovala a pomalu se přibližovala k ostrovu. Později se ukázalo, že bezprostřední nebezpečí pominulo, protože loď zmizela směrem na západ od našeho ostrova. Buď zde někde zakotvila, nebo se vrátila na širé moře. S kapitánem O'Brienem jsme si domluvili různé kouřové signály, ale protože jsme neměli jistotu, zdali to byl *Černý*

delfín, tak jsme zatím nic nepodnikali.

Kapitán Ireland svolal poradu mužstva. „Zátoka, která nám poskytuje úkryt, se může proměnit v past,“ prohlásil. „Navrhuji počkat ještě do zítřka. Dnes ještě doplníme zásoby a zítra bychom mohli uniknout na širé moře. Pokud bychom ale narazili na problémy v podobě blokády, zůstali bychom pěkně zticha tam, kde nyní jsme.“

„Co uděláme se zlatem a stříbrem?“ ozval se jeden z námořníků jménem Toole. Vyslovil tak nahlas to, co nejvíc zajímalo celou posádku. Zbystřili jsme pozornost, protože to bylo poprvé, co se posádka *Fortuny* před námi zmínila, že na lodi je nějaké zlato a stříbro.

„Ukryjeme vše zde na ostrově,“ odvětil Ireland. „Až se zbavíme pronásledovatelů, tak se sem pro všechno vrátíme.“

Posádce se to moc nelíbilo. Ozvalo se nespokojené mručení.

„Víte, co nás čeká, najdou-li Španělé na *Fortuně* hispánské zlato a stříbro?“ zeptal se kapitán.

Reptání neutichalo. „To nás čeká i tak, i když nic na lodi nenajdou,“ mínil jeden z lodníků jménem Edvars. „Prolezli jsme ostrov křížem krážem a nenašli jsme žádné vhodné místo, kde bychom mohli poklad ukrýt,“ pokračoval Edvars. Stopy po kopání nezakryjeme. Španělé sebou vozí i cvičené psy. Ty poklad určitě najdou.“

„Špatně ses díval, Edvarsi,“ zasyčel kapitán. „Znám takové místo!“

„To místo bych chtěl vidět, kapitáne!“ nedal se Edvars a ostatní mu přizvukovali.

„Je tady pod námi. Na dně zátoky.“ řekl kapitán a objasnil všem svůj plán. Drahocenný náklad nechají v truhlách, ke kterým připevní ze všech stran korkové záchranné pásy. Pak je zatíží pytlíkem s pískem přivázaným na konci krátkého lana a vhodí do zátoky. Truhly nadnášeny korkem, ale současně zatíženy pytlíkem s pískem, budou plavat těsně nad dnem zátoky. Zručný potápěč potom lano snadno přeřízne a bedny vyplavou na hladinu. Nebyl to špatný plán a muži s ním postupně souhlasili.

Ireland přikázal Tooleovi, aby přinesl patnáct prázdných žoků od soli a svému pobočníkovi Herrerovi přikázal, aby je naplnil s muži na pobřeží pískem.

Doprovodil jsem Toolea do skladu. V přední části byly uskladněny pytle se solí. Nenašli jsme tady ale žádný prázdný žok, takže jsme sůl z patnácti pytlů prostě vysypali do kouta na podlahu. Zbylo jich tu ještě pět plných pytlů, což byla, i s tou hromadou, dostatečná zásoba pro další plavbu.



„Kde jste, proboha, vzali tolik soli?“ divil jsem se.

„V přístavu *Callau*,“ odvětil Toole neochotně. „Hybaj s tím na palubu.“

Kapitán se zavřel do své přepychové kajuty, kde měl zřejmě uskladněny truhly s pokladem. Nechal si přinést záchranné pásy, lana a žoky s pískem. Až do noci nevyšel z kajuty. Dal jsem svým mužům příkaz, aby si nenápadně pořídili nějakou zbraň. Cítil jsem v kostech, že se blíží konec našeho poslání, a proto musíme být na všechno připraveni.

Následující den byl černým pátkem lodí *Fortuny*. Hned po rozednění se vydrápal Edvars na návrší nad zátoku. Vzápětí nám signalizoval, že včerejší neznámá loď se vrátila a kotví na dohled mezi skalisky. Kapitán mu při-

kázal, aby se nevzdaloval z pozorovatelný a hlásil nám každý její pohyb.

Na palubě *Fortuny* zavládla horečná činnost. Kapitán rozkázal, abychom už na nic nečekali a okamžitě v zátocě potopili náš poklad. Vešli jsme do kapitánovy kajuty. Truhlice s pokladem, obtočeny korkovými pásy a provazy, vypadaly jako hranatá nemluvnata. Pochybovačům bylo dovoleno přesvědčit se, že obsah truhel je v naprostém pořádku. Teprve potom jsme truhly s přivázanými pytli s pískem vynesli na palubu a hodili je do vody. Jedna za druhou mizely truhlice pod hladinou. Vzápětí se kolem naší lodi objevilo několik žraloků v domnění, že opět někoho pochováváme do moře. Kohosi napadlo, že by nám žraloci mohli některou bednu sežrat a odplout s ní, ale nic tomu nenasvědčovalo.

Asi po hodině signalizoval Edvars, že cizí loď zvedla kotvy a odplouvá. Mužstvo jeho zprávu přivítalo s jásotem. Kapitán přikázal Tooleovi všem nalít rum. Odpoledne, když už měli všichni notně v hlavě a vyhledávali porůznu stín, vyvrávoral z podpalubí šťoural Toole. S obličejem zkřiveným do opilecké grimasy ukazoval prstem na Irlanda a cosi nesrozumitelného vykřikoval. Porozuměl jsem jen dvěma slovům: *patnáct pytlů soli*.

Kapitán vyskočil na nohy. Byl bílý jako stěna. Chvilími se ti dva měřili nepřátelskými pohledy. Když ale Tooleova ruka zajela do rozparku nohavice, kde měl ukrytý nůž, vytrhl kapitán od pasu bambitku a vystřelil. Toole se zhroutil jako podřatý. V tu chvíli jsem si dal Tooleovo slovo *patnáct pytlů soli* do souvislosti se zátěží, která měla udržet bedny u dna zátoky. Došlo mi, že chytrák chtěl napálit hlupáky. Dal jsem svým mužům znamení k útoku.

14. Kdo vylovil poklad *Fortuny*?

Hrvní zpozoroval hrozící nebezpečí kapitán Ireland. Bylo už ale pozdě. Stačil sice ještě vytáhnout nůž, ale v tu chvíli ho proklál svým nožem Messer. Zpod kazajky jsem vytrhl bambitku a přitiskl ji Edvardsovi k hlavě. „Jestli se někdo z vás pohne, zastřelím ho jako psa!“ vykřikl jsem výhrůžně. Otupělé mozky námořníků reagovaly jen ztěžka. Acid musel jednoho vzít šavlí na plocho po hlavě, až muž sebou plácl vedle mrtvého kapitána. Ostatní zůstali apaticky sedět na svých místech.

Snadno jsme je odzbrojili a zahnali jako stádo ovcí do kapitánovy kajuty. Strčili jsme jim dovnitř ještě nedopitý soudek rumu a zabarikádovali jsme dveře zvenčí.

„Zachovejte klid, chlapi,“ nařídil jim Španěl. „Když se budete chovat způsobně, tak to možná přežijete.“

Byl to od nás skvělý výkon. Sedm proti osmnácti. Měl bych svoji posádku pochválit, ale na chválení ještě nebyl čas. Řekl jsem Dickovi a Readovi: „Vyběhněte oba na strážní vyhlídku a zapalte tam oheň. Čím víc kouře, tím lépe. Myslím si, že ta neznámá loď v ústí zátoky bude náš *Černý delfín*.“

Dick s Readem spustili na vodu člun, a co nejrychleji odpluli na břeh. Za chvíli nad ostrovem stoupal k nebi hustý dým.

„V jakém je stavu zbývající část posádky *Fortuny*?“ zeptal jsem se Acida, který se vrátil z podpalubí a teď se snažil zajistit společně s dalšími všechny poklopy vedoucí do podpalubí.

„V žalostném stavu, pane,“ hlásil Acid. „Všichni jsou nemocní a prakticky neschopní jakéhokoliv odporu.“

Kouřové znamení na vyhlídce jsme museli udržovat několik hodin, než jsme v dáli na moři spatřili loď. Byl to *Černý delfín* a plul přímo k našemu ostrovu. Uhasili jsme oheň a vrátili se na *Fortunu*. Trvalo ale ještě další hodinu, než *Černý delfín* přirazil k *Fortuně*. Podle šrámů a urvaných plachet jsme poznali, že byl *Černý delfín* v boji. Asi se potkal znovu s Dupontovým *Rackem*. Později nám náš odhad potvrdila posádka. Když jsme se zahákovali, přeskočil Železná ruka přes zábradlí na palubu *Fortuny*.

„Rozkaz je splněn, kapitáne! John Ireland je mrtev. Část posádky je uvězněna v kapitánově kajutě, nemocní jsou v podpalubí.“

„Co je to za nemoc?“ zeptal se Železná ruka. „Úplavice?“

„Ne, kurděje!“

Několik mužů z naší posádky, kteří přelezli za kapitánem na palubu *Fortuny*, v panické hrůze přeskočili zpět na *Černého delfína*. Železná ruka mezitím přistoupil k mrtvému muži ležícímu na palubě a pozorně se mu zahleděl do tváře.

„Je to John Ireland. Dobrá práce, důstojníku Stradlingu. Pochováme ho se všemi poctami. Žralokům se po něm udělá špatně od žaludku. Tohle byla jedna část našeho úkolu. Druhou je odměna. Poklad je ještě na lodi?“

Ukázal jsem na hladinu zátoky. „Je tady na dně, kapitáne.“

Železná ruka se opřel o zábradlí a zahleděl se na lesklou hladinu. Těsně kolem lodí kroužilo několik žraloků. Železná ruka si znechuceně odplivl do moře. „Jaká je tu hloubka?“ zeptal se.

„Necelých čtyřicet stop. Ale je to plno žraloků.“

„To mě neodradí. Vylovíme ho.“ řekl s přesvědčením.

„Nebude třeba, kapitáne!“

„Jak to?“ podivil se.

„Jak dlouho se tu budeme muset zdržet?“ odpověděl jsem otázkou.

„Možná týden. Než opravíme loď.“

„Výborně. Pak se nebudeme muset pro poklad potápět a hledat ho. Najde si nás sám.“

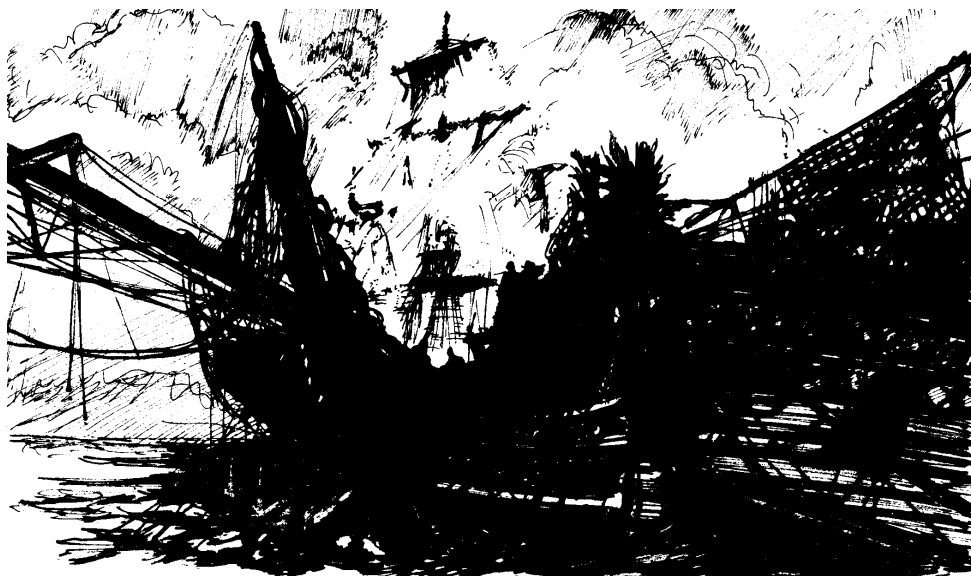
V očích se mu zablesklo. „Děláte si legraci? Nebo jste věštec? Nechcete mi to vysvětlit?“

„Nedělám si legraci, pane, myslím to vážně. Dokonce se s vámi vsadím, o co chcete.“

Se zájmem mě pozoroval. „Dobrá,“ řekl po chvíli. Nejdříve opravíme *Černého delfína* a potom uvidíme.“

Následující dny byly věnovány nutným opravám naší lodi. Chtěli jsme z *Fortuny* použít nějaký materiál, ale naši tesaři zjistili, že loď je napadena *šášněmi*, zvláštní hnilobou či houbou, která rozežírá dřevo. *Fortuna* i její posádka to měly spočítané. Kurděje zničily lidi a *šášně* loď.

Zdravou posádku *Fortuny* jsme nechali na lodi a nemocnou jsme umístili do provizorního lazaretu na ostrově. Všechny jsme vydatně krmili čerstvým ovocem, kyselým zelím a šťávou ze syrových bramborových hlíz. Ke konci týdne jsme mohli pozorovat výrazné zlepšení zdravotního stavu nemocných a ze zdravé části posádky už nikdo neonemocněl. Zdravým mužům



byla nabídnuta služba na *Černém delfínu*. Jako už tolikrát předtím, i tentokrát přijali nabídku všichni.

Trvalo nám celých deset dnů, než byl *Černý delfín* opět schopen vyplout na moře. Z *Fortuny* jsme ještě přenesli na naši loď posledních pět

žoků se solí, které tu zbyly, a pak se už celá posádka soustředila jen na problém, jak dostat potopený poklad z moře.

Hloubka v zátocě nebyla problém. Problém byli žraloci, kteří se dnem i nocí proháněli zátokou. Kohosi napadlo žraloky postřílet, a tak se za chvíli zátokou ozývala střelba jako při pořádné bitvě. Voda se okamžitě zbarvila do růžova a několik mršín vyplavalo břichem nahoru na hladinu. Nevydrželi tu ale dlouho. Z hlubiny se přihnali další a další žraloci a začali požírat a trhat své mrtvé druhy. Palba ustala a všichni jsme se dívali na hrůzné divadlo, které se odehrávalo v naší těsné blízkosti. Takhle by dopadl každý, kdo by se pokusil potopit do moře.

„Je to marné. Nikdy se nám nepodaří dostat bedny ven.“ Vlna zklamání a posléze vzteku z beznaděje zasáhla celou posádku.

„Tak kde máte ten svůj poklad, Stradlingu?“ zeptal se mě *Železná ruka* jízlivě. „Říkal jste, že poklad přijde sám za námi. Jak jste to myslel? Dokonce jste se chtěl i vsadit. A ještě pořád tomu věříte?“

„Pořád, kapitáne. Je to jen otázka jednoho dvou dnů.“ řekl jsem s přesvědčením.

„Člověče, kde berete tu jistotu!“

„Podle toho, co se odehrálo na *Fortuně* poslední noc a to ráno před vaším příjezdem.“

„Tak dost záhad, Stradlingu. Tohle mi musíte vysvětlit. Pojd'te se mnou do mé kajuty.“

Večer na lodi nemohl dlouho nikdo usnout. Všichni sledovali hladinu zátoky a přeli se o to, co se ode mne prostřednictvím kapitána dověděli. Konečně hodně po půlnoci zůstala vzhůru jenom hlídka. Ta nás všechny vyburcovala svým křikem krátce po rozbřesku. Vyběhli jsme všichni na palubu a nevěřili svým očím. Všech patnáct neporušených beden s pokladem *Fortuny* leželo v zátocě na mělčině, až kam je spodní proud zanesl. Bedny byly ovázané korkem a ke každé bedně byl přivázaný prázdný pytel bez jediného zrnka písku. Bývalá posádka *Fortuny* nevěřila svým očím. Kam zmizel z pytlů písek, když ani jeden pytel není protržený! Byla to nevysvětlitelná záhada.

Muži snadno vytáhli bedny z vody. Když je otevřeli, propukli v jásot. Už dlouho se *Černému delfínu* nepodařilo získat tak lacino takovou velkou kořist.

Bedny byly naloženy na *Černý delfín*, a protože ten byl již plně schopen plavby, okamžitě byly zvednuty kotvy. Nemocní se zásobou jídla a jejich zničená *Fortuna* byli zanecháni na ostrově svému osudu.

A co vy, už víte, jak se truhly s pokladem dostaly na břeh? Kdo a jakým způsobem je vylovil? Pokud jste bedlivě sledovali vše, co se odehrálo na palubě *Fortuny* v Zátocě mrtvých, určitě na to přijdete.

15. Šance pro dalších deset

Kapitán Ireland přes noc vysypal nenápadně oknem své kabiny z pytlů písek do vody a nahradil ho solí ze skladu, kterou jsme z nich předtím s Toolem vysypali. Počítal s tím, že časem se sůl ve vodě rozpustí, truhly vyplavou na hladinu a mořský proud je zanechá ke břehu. Předpokládal, že na hladině by se mohly objevit asi tak po dvou týdnech. Do té doby chtěl setřást své pronásledovatele, zbavit se posádky a pro poklad se sám vrátit. Jeho odhad byl správný, jak se ukázalo, ale plán mu nevyšel.

Námořník Toole, který společně se mnou vyprázdnil patnáct žoků soli, zjistil toho rána, kdy byly bedny potopeny, že sůl ze skladiště přes noc zmizela a zůstalo zde jen těch posledních pět plných pytlů. Když na to chtěl posádku upozornit, kapitán Ireland ho chladnokrevně zabil. Když jsem si i já uvědomil, co Toole zjistil, a co znamená těch posledních **pět pytlů soli**, došlo mi, stejně jako Toolemu, jakým způsobem hodlá kapitán Ireland napálit celou posádku a nechat si kořist jenom pro sebe. Vzápětí došlo k šarvátce, ve které jsme zvítězili a mohli dát konečně signál *Černému delfínu*, kde nás má hledat.

Černý delfín mezitím plul pod příznivým větrem rychlostí několika námořních mil směrem na sever k O'Brienovu bezejmennému ostrovu. Všichni jsme si uvědomovali, co bude následovat. Blížila se šance pro dalších deset vylosovaných mužů. Kapitán O'Brien už po čtrnácté bude chtít uložit svůj podíl z kořisti na svém ostrově. Minule jsem nebyl, jako nováček v posádce, vzat do losování. Tentokrát určitě budu. Nevěděl jsem, zdali z toho mám mít obavy, nebo naopak radost. Třeba ale také nemusím být vylosován. Pustím to z hlavy, myslel jsem si, ale nebylo to tak jednoduché. Myšlenky na nadcházející losování se mi stále vracely.

Také i u ostatních členů posádky jsem pozoroval zvětšující se neklid úměrně se zmenšující se vzdáleností mezi *Černým delfínem* a O'Brienovým kokosovým ostrovem.

Po několika dnech plavby jsme v podvečer zakotvili jako minule na dohled ostrova. Po večeri došlo k losování. Nováčci v posádce, většinou muži z *Fortuny*, ustoupili až k zábradlí, aby nepřekáželi losování. Ostatní se shromáždili na palubě pod kapitánským můstkem. Já jsem zůstal s kapitánem na můstku.

Losování měl na starosti, jak jsem si upamatoval z minule, jednooký Rollings. Losování bylo jednoduché. Rollings měl v pytlíku asi tucet dřevěných kostek s body od jedné do šesti. Vždy dva a dva muži házeli kteroukoliv kostkou. Kdo z nich měl méně bodů, vypadl ze hry a postavil se k nováčkům k zábradlí. Kdo měl více bodů, postupoval do další hry. Pokud byla rovnost bodů, házelo se do rozhodnutí. V dalším kole mohl potom vyzvat k dalšímu házení kohokoliv z postupujících.

První házeli Rollings a Dick. Rollings měl jeden bod a Dick pět. Rollings vypadl ze hry, přesně jako minule, ale nemusel k zábradlí, protože měl na starosti losování ostatních z posádky. Nabízel mužům kostky a vyvolával počet bodů, které hodili. Než jsem se nadál, byla padesátka ze sta mužů vyřazena a v dalším okamžiku jich zůstávalo ve hře jen třicet devět.

„Nepůjdete také hrát?“ zeptal se mě Železná ruka. „Můžete se, jako první důstojník, zapojit sice kdykoliv, ale myslím si, že máte nejvyšší čas!“ Znělo to jako rozkaz. „Ve hře je třicet devět mužů. Mohl byste je doplnit do sudého počtu.“

Pomalu jsem sestoupil na palubu. „Dejte mi kostku!“ Nastavil jsem dlaň. Zalovil v koženém pytlíku a jednu mi podal.

„Mám právo, vybrat si soupeře?“ zeptal jsem se.

„Teď ještě ne, protože jste dosud neházel. Soupeře si vybírají pouze ti, kteří postoupili z předchozího kola.“

„Kdo má zájem?“ rozhlédl jsem se po mužích kolem sebe.

„Já budu házet,“ přihlásil se šlachovitý muž, kterému se jinak neřeklo než Ušatý Domin.

Rollings mu podal kostku. Ušatý Domin hodil dvojku, já šestku. Postoupil jsem mezi prvních dvacet. Rollings si poznamenal kamínkem na podlaze k mé značce (postupně nám všem určil



nějakou značku) šest čárek, které znamenaly hodnotu mého hodu. Postupně čárky přibýly u dalších devatenácti značek.

Zbývalo poslední házení. Protože jsem hodil v předchozím kole šestku, mohl jsem si vybrat kohokoliv, kdo předtím hodil menší číslo. Deset nás hodilo šestku, dalších deset pětku, čtverku nebo trojku. Jeden postoupil dokonce s dvojkou.

Všech se zmocnilo napětí. Teď už šlo o všechno. O život nebo o nesmírné bohatství. Ukázal jsem na značku s dvojkou. Patřila svalnatému, asi pětatřicetiletému lodníkovi s velkou náušnicí v levém uchu. Jeho jméno jsem neznal.

Rollings mi tentokrát nastrčil pytlík, abych si kostku vybral sám. Hrál

jsem do pytlíku a vytáhl hned tři. S každou jsem několikrát na zkoušku hodil. Ani s jednou kostkou jsem nehodil víc než tři. Jednu kostku jsem si nechal, ostatní jsem mu vrátil. Rollings neprotestoval, jen se jízlivě ušklíbl. Můj soupeř postupoval podobně a také si z několika kostek vybral jednu.

Házel jsem první, protože jsem měl v minulém kole větší číslo. Hodil jsem trojku, on také trojku. Házele jsme znovu. Já trojku - on trojku. Hlasitě si odfrkl. Muži kolem povykovali a nutili nás k dalšímu hodu. Znovu jsem hodil. Padla mi čtyřka. *Náušnice* dlouho třepal kostkou ve spojených dlaních a pak hodil dvojkou. O mém osudu bylo rozhodnuto. Jestli na krátkou nebo dlouhou dobu, to jsem netušil. Stejně bylo rozhodnuto o osudu i dalších devíti členů posádky.

Zbývající posádka nám provolávala slávu a poklepávali nám po ramenou. Na palubu byl vyvalen soudek rumu a začala tradiční oslava. Pohlédl jsem ke kapitánskému můstku. O'Brien tam už nebyl. Také i já jsem se na palubě víc nezdržoval a odešel jsem do své kajuty, kterou jsem zdědil po Coodym. Cestou jsem se v myšlenkách obíral zítřejším dnem.

V kajutě jsem vyňal z lodní bedny dva nože v kožených pouzdrech, řemínky, starou mošnu, dvě bambitky, střelný prach a tři váčky s odlitými koulemi do bambitek. Všechno jsem složil do mošny. Nakonec jsem přibalil hubku a tenký vlasec s háčkem. Člověk nikdy neví. Třeba se mi podaří masakr přežít a může se mi to hodit.

Někdo nesměle zaklepal na dveře. Mošnu jsem šoupl do bedny, zavřel ji a sedl si na ni.

„Vstupte!“

Vstoupili Acid a Messer. Oba si vylosovali jako já účast ve výsadbku na ostrov.

„Přišli jsme se s vámi popovídat, pane,“ řekl Acid.

„O čem?“ podivil jsem se.

„Myslíme si, že to losování byla pěkná bouda.“

„Proč si to myslíte?“ byl jsem opatrný. Dosud jsem netušil, o co jim jde.

„Všimněte si, kdo byl vylosován. Já, tady Messer, vy, Rudý Kid, Španěl a Dick s Readem. Všichni, kteří jsme byli na *Fortuně*.“

„Plus další tři, kteří tam s námi nebyli.“ namítl jsem

„Ano, Gruber, Cobo a Garcilaso de la Vega. Známe to šouralové a nespokojenci. Patřili k posádce *Panně Marii Vítězné*.“

„Železná ruka se chce zbavit nespokojenců,“ dodal Messer.

„Myslíte?“ řekl jsem trochu pochybovačně. „Pak ale nechápu, pokud se kapitán chce zbavit nespokojenců, proč jsme byli vylosováni my, kteří jsme měli největší zásluhy na získání kořisti z *Fortuny*.“

„Třeba se bojí, že bychom mu mohli zavléct na loď kurděje, když jsme byli tak dlouho na *Fortuně*.“ mínil Acid.

„To sotva,“ odporoval jsem. „To by nevzal na palubu *Černého delfína* nikoho z bývalé posádky *Fortuny*. Asi to bude jenom náhoda.“ dodal jsem ne moc přesvědčeně. Vzpomněl jsem si, že minule byl vylosován Coody - královský agent. Třeba ho O'Brien nějakou dobu podezříval, a tak se ho na ostrově zbavil. Že by podezříval i mě? S tím vysazením člunu do mořského proudu jsem si neměl začínat. Jestli si dal dohromady při jaké příležitosti a v jakých místech mě nalodil, může mě podezřívat a má pádný důvod se mě zbavit. Musí tam mít na námořníky připravenou nějakou šikovnou past. Přece není možné, aby se v otevřeném boji postavil deseti chlapům a pokaždé to přežil.

„A i kdybyste měli pravdu, tak co s tím chcete dělat?“

„Samozřejmě nic, pane. Chceme se s vámi jen dohodnout.“

„O čem?“

„O spojení. Ať se děje, co se děje, zachovejme si věrnost. Alespoň my, kteří jsme byli na *Fortuně*. A pokud to přežijeme, rozdělíme poklad mezi posádku rovným dílem a vy převezmete loď. Souhlasíte?“

„To myslíte vážně?“ zeptal jsem se překvapeně.

„Ano, pane,“ řekl Messer. Vytáhl svůj nůž, políbil ho na stěh a slavnostním hlasem řekl: „Jestli přežijeme, přísaháme vám věrnost, pane.“

„A co ostatní z naší desítky?“

„Souhlasí s námi, pane!“

„Dobrá. Strategii boje podřídíme konkrétní situaci na ostrově. Teď hlavně nikdo nic nepijte a pokuste se trochu vyspat. Pořádně se ozbrojte. Nože, bambitky, střelný prach, koule do bambitek. Ještě máte něco na srdci?“

„Ne, pane!“

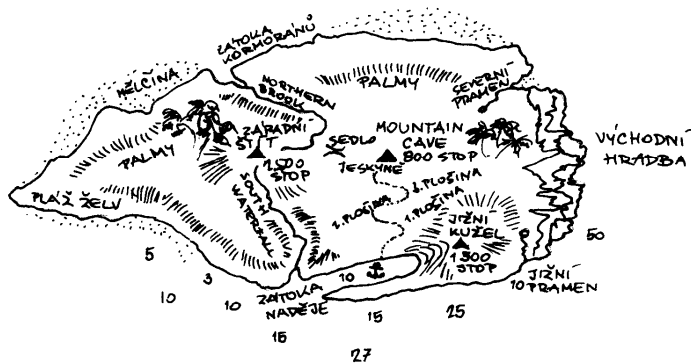
„Dobrá, jděte a hlavně *nic nepijte*.“

Po jejich odchodu jsem se zamyslel nad nečekaným spojenectvím. Bude nám to vůbec k něčemu? Určitě na to chlapi i dříve přišli a přesto se z nich nikdo nevrátil.

Vyšel jsem na palubu a vyhledal Billa. Měl již trochu náladu, ale opilý nebyl. Dal jsem mu znamení, aby hned přišel do mé kajuty. Když se dostavil, vyňal jsem z bedny nevelkou dřevěnou kazetu a otevřel ji umělecky kovaným klíčem. Kazeta byla až po okraj naplněna zlatými dublony.

„Tohle je můj podíl z pokladu *Fortuny*, Bille,“ řekl jsem. „Dávám ti ho.“

O'Brienův Kokosový ostrov



V očích se mu zablesklo, ale snažil se svoji chtivost potlačit: „To nemohu přijmout.“

„Můžeš. Nikdo se z O'Brienova ostrova ještě nevrátil. Proč bych se měl vrátit zrovna já. Ber a až budeš v taverně *U kyseleho hroznu* v *Port Royalu* popíjet na moji památku, pozvi i číšníka s jizvou na tváři a vyprávěj mu, jak jsem skončil. Byl to můj

přítel. Tak si to vezmi a syp odtud.“ Bill se stále zdráhal. Doslova jsem mu zlato vnutil a vystrčil ho z kajuty.

V poledne druhého dne zakotvil *Černý delfín* v *Zátoce naděje* u O'Brienova kokosového ostrova a deset mužů jeho posádky s kapitánem včele vystoupilo z člunu na nádhernou písčnou pláž.

16. Oslnění

Kapitánův ostrov je dlouhý asi deset mil, široký pět mil a vypadá jako skalnatá planina porostlá kokosovými palmami, z nichž se tyčí k nebi dva sopečné vrcholy: *Západní štít* vysoký 2.500 stop a *Jižní kužel* vysoký 1.500 stop. Na východě ční nad moře skalnatá hradba, vysoká kolem 80 stop. Vytékají z ní dva prameny. Jeden blízko *Zátoky naděje* a druhý na opačné straně. Dva potůčky s mnoha vodopády *Northern Brook* (Severní potok) a *South Waterfall* (Jižní vodopád) ústí do moře. Jeden do *Zátoky naděje*, druhý do *Zátoky kormoránů*.

Zhruba uprostřed ostrova se nachází pahorkatina vysoká asi 800 stop. Železná ruka ji pojmenoval *Mountain Cave* (mauntin kejev = hora jeskyně). A právě sem vedl kapitán svoji družinu. Stoupali jsme po stezce od *Zátoky naděje* (jak příznačný název!) mezi palmovým porostem až na *První plošinu*. Každý z nás nesl, kromě své výzbroje, v koženém vaku část kořisti z *Fortuny*: královskou pětinu a kapitánův podíl. Někteří z nás si vzali i své podíly, někteří ne. O'Brien šel před námi a svým melodickým hlasem pojmenovával každý významný terénní bod na ostrově. Netušil jsem, proč to dělal. Asi to byla nějaká jeho zvrácenost, nebo co. Vždyť za nějakou hodinu nikdo z nás nebude žít. Alespoň tak to vždy dopadlo. Snažil jsem se vyčíst z jeho tváře nějaké napětí, abych třeba odhadl počínající útok na nás, ale O'Brien byl zatím klidný a vyrovnaný. Jako by šlo o rodinný výlet.

První zastávku udělal na *První plošině* ve výšce asi tři sta stop nad *Zátokou naděje*. Zakotveného *Černého delfína* jsme měli pod sebou jako na dlani. Dokonce jsme chvílemi slyšeli i hlahol rumem rozjařené posádky. Železná ruka chvíli pozorně sledoval dalekohledem, co se děje na lodi. Byl se svým pozorováním zřejmě spokojen, protože mu přelétl po tváři neznatelný úsměv. Potom dal pokyn k dalšímu výstupu.

Asi po půl hodině jsme se krátce zastavili na *Druhé plošině*. Kožený vak ztěžkl a drtil mi rameno. Nůž ukrytý v mé vysoké pravé botě mě tlačil do lýtky. Z *Druhé plošiny* kapitán opět pozoroval dalekohledem, co se děje na *Černém delfínu* a opět byl s pozorováním spokojen. Napadlo mi, že si Železná ruka kontroluje, jestli se zbytek posádky nevylodil proti všem nepsaným pravidlům na ostrov. Po předchozích třinácti návštěvách ostrova musel mít ve své skrýši tak obrovské bohatství, že by to mohlo posádce stát za vzpouru. Nenápadně nás sledovat až k jeho skrýši a potom zaútočit. Určitě by nepobil celou posádku. To je zvláštní, že to nikoho ještě nenapadlo. Ale mě to nakonec napadlo také až teď, když už je pozdě.

Třetí plošina byla skoro ve výšce pěti set stop. Tentokrát jsme zastávku uvítali všichni. Už víc jak půl druhé hodiny jsme stoupali s několika liberní zátěží kořisti a naší výzbroje. Když jsem shodil vak z ramene na zem, cítil jsem, že se mi vysílením mírně chvějí nohy. Zřejmě i tohle byla část kapitánovy strategie - unavit nás cestou do kopce. Ještě že jsem měl rozum a večer nic nepil. Teď bych měl pořádnou kocovinu. Takto jsem byl po krátkém odpočinku znovu ve formě. Doufal jsem, že i ostatní se řídili mou radou a večer neflámovali.

Železná ruka znovu zkontroloval situaci na *Černém delfínu* a znovu nám dal pokyn k další cestě. Asi po deseti minutách se před námi vynořila z hustého porostu vápencová stěna, ve které bylo kolem třiceti děr různým velikostí. Otvory do jeskyní. Asi zde někde bude mít Železná ruka svou skrýš. V první chvíli jsem měl nutkání dát mužům znamení k útoku na kapitána, ale ještě jsem si to rozmyslel. Naštěstí! Kdybychom zabili Železnou ruku už teď, sice bychom přežili, ale z jeho pokladu bychom nenašli ani minci. Když jsem nad tím později uvažoval, nedokázal jsem posoudit, co by bývalo bylo lepší: zabít kapitána, nebo jít dál.



O'Brien zamířil k úpatí vápencové stěny přímo k jednomu z otvorů, nad kterým cosi viselo, asi nějaká kapitánova značka, označení vchodu, a my šli beze slova za ním. Všichni jsme cítili, že se blíží finále. Když jsme došli blíž, polil nás smrtelný pot. Nad vstupem do jeskyně *Mountain Cave* bylo napíchnuto na kůlech třináct lidských hlav. Spíše už jen vybělených lidských lebek. Jen poslední lebka byla pokryta zbytky kůže. Těžko bych v ní poznal někdejšího prvního lodního důstojníka Coodyho. O'Brien musí být ďábel v lidské podobě!

Kapitán, aniž se zajímal o naše ohromení, vytáhl z křoví smolnou *fakulu*, kterou tu měl

připravenou z předchozí výpravy a obratně ji zapálil. Vzápětí vešel do chodby. Šli jsme nejistě za ním.

Chodba byla úzká, takže jsme museli jít po jednom těsně za sebou. Na štěstí byla ale dostatečně vysoká. Z hloubi chodby vanul studený vzduch. Asi po sto yardech jsme vešli do nevelkého sálu, ze kterého vedlo několik chodeb. Kapitán u ústí do jedné chodby před námi zapálil další připravenou *fakulu*. Světlo odhalilo dalších třináct hlav, napíchnutých na kůly. Otrásl to se mnou a s ostatními také. Železná ruka nás psychicky deptal. Hlavy byly napíchnuty u ústí chodby, do které kapitán vešel. Šli jsme za ním o překot jako stádo ovcí. Nikdo nechtěl zůstat pozadu.

Chodba klesala, několikrát se stočila, až vyústila do vysokého dómu. Na strop dómu jsme nedohlédli. Železná ruka odněkud zleva (nebo to bylo zprava?) vytáhl a zapálil další *fakulu*, a ta nám odhalila další hrůzný obraz v podobě třinácti lebek nad ústí do další chodby. Bylo mi jasné, že pomocí lebek umístěných vždy u ústí další a další chodby nás zavede až k pokladu.

V tu chvíli mi napadlo, že teď by mohla být ta správná chvíle bodnout O'Briena do zad, ale nemohl jsem se k tomu odhodlat. Jednak jsem neměl povahu, kohokoliv bodnout do zad, i když to teď měl být ďábel Železná ruka. A potom mě od útoku pořád zrazovala jakási pochybnost, že teď to ještě pořád není příhodné a že na konci stezky musí být ještě něco, co bychom bez O'Brienových znalostí nezvládli. A tak jsem šel dál, ale byl jsem pořád ve střehu.

Poslední označení, v pořadí už desátá chodba, nás úplně odrovnalo. V jeskyních a chodbách byl čím dál citelnější chlad. Hlavy námořníků proto daleko pomaleji podléhaly zkáze. A teprve zde jsem na jednom kůlu poznal hlavu Coodyho. Dokonce jsem rozeznával i jeho jizvu na tváři. Hlava venku před vstupem do labyrintu nebyla jeho.

Poslední chodba byla poměrně krátká. Dostali jsme se jí do obrovského dómu. Od stropu dómu, který byl ve výšce několika desítek stop, svítil na stěnu po naší levé straně šikmo dolů úzký paprsek světla. V místě, kam paprsek dopadal, spatřili jsme úplně bílou lidskou lebku, do které paprsek pronikal, odrazil se od pozadí a oběma očními otvory pokračovaly dva téměř rovnoběžné paprsky napříč dómem vpravo. Přesně tam, kde se oba paprsky protínaly, byl otvor do kolikáté už chodby. Tím směrem vykročil Železná ruka.

Přes kameny a suť jsme klopýtali za kapitánem. Asi v polovině cesty mezi lebkou a stěnou s otvorem, ležela velká dřevěná truhla. Z truhly vyňal deset *fakulí*, postupně je zapálil a každému z nás dal jednu. Potom opět vykročil k temnému otvoru. Než jsme se vzpamatovali, zmizel v něm a nám nezbylo, než zase za ním. Ocitli jsme se v další jeskyni. O'Briena nebylo vidět, ani jsme nikde neviděli zář jeho *fakuly*. To co jsme místo něho spatřili, nám všem vyrazilo dech.

V jeskyni porůznu leželo několik otevřených beden plných zlata, stříbra, perel, drahokamů, rubínů a safírů. Záře, která se od pokladu a z plamenů našich *fakul* odrážela, nás všechny oslnila.

17. Deset proti jednomu

Muži *Černého delfína* v úžasu vyřázeli nesrozumitelné skřeky a rozběhli se k bednám, jako by jim to tady všechno patřilo. I já jsem málem podlehl davové psychóze. Shodil jsem svůj vak na zem a dokonce jsem udělal i několik kroků vpřed. Muži přede mnou se vrhli na bedny a nabírali do dlaní zlaté mince a perly a nechali je proklouzávat mezi prsty zpět do beden a na zem jeskyně. V tu chvíli jsem si znovu vzpomněl na kapitána Williama O'Briena a na smrtelné nebezpečí, které nám hrozí. Železná ruka vstoupil přece před námi do této místnosti, ale nikde tu není.

„Kde je O'Brien!!“ vykřikl jsem ze všech sil, abych přehlušil zlaté opojení mužů přede mnou.

Můj hlas zazněl v prostorách jeskyně jako zvon. Muži strnuli.

„Proboha, vzpamatujte se, chlapi! Kde je O'Brien?!“

„Tady jsem, Stradlingu!“ ozval se za mnou kapitánův strašný hlas. Někde tu musel být ještě jeden východ a tím kapitán zmizel, aby nám vzápětí vpadl do zad. Instinktivně jsem se vrhl na zem a odkutálel se stranou. To mi zachránilo život. Kdybych se nevrhl na zem, nebyl bych už mezi živými. Za mnou zahřměly skoro současně dva výstřely. Ty místo mne zasáhli dva muži, kteří se ve smrtelných křečích zhroutili na bedny. Instinktivně jsem sáhl do své mošny u boku a vytáhl z ní bambitku. Natáhl jsem kohoutek a stiskl spoušť. Kohout cvakl, ale rána nevyšla. Železná ruka se zlobně zachechtal a zmizel z jeskyně zpět do velkého dómu. Všichni jsme se rozběhli za ním. Jen Gruber a Cobo zůstali na svých místech tam, kde padli. Oba byli mrtví.

V otvoru vznikla tlačnice. Všichni jsme měli hořící *fakule*, takže jsme museli dávat pozor, abychom se navzájem nepopálili. Někteří je uhasili, aby se nestali snadným terčem kapitánových zbraní. Kdybychom to ale udělali všichni, jak bychom se potom odtud bez světla dostali? Železná ruka, který to tady velmi dobře znal i potmě, s tím zřejmě počítal a byl tím proti nám v nesporné výhodě. Začínal jsem chápat, proč z předchozích výprav nikdo z mužů nepřežil. Těžko přežijeme i my.

Hořící louče ozářily obrovský dóm. Rychle jsme se rozestoupili, abychom se nestali ve skupince snadným terčem O'Brienových bambitek. Ještě jsme nebyli z chodbičky všichni venku, když se v jeskyni s pokladem ozvala tlumená rána a smrtelný výkřik.

„To byl Acid! Šel jako za mnou poslední!“ zvolal vyděšeně Read. Otočil se a vypálil do temného otvoru za sebou nazdařbůh ránu. „Acide! Acide! Ozvi se!“ volal Read, ale Acid mlčel. Read se protáhl se vzteklým výkřikem otvorem nazpět. Opět jsme uslyšeli výstřel a Read se zhroutil nazpět k nám do velkého dómu. Než jsme stačili na O'Brienovi pořádně vystřelit, ztratili jsme čtyři muže.

„Zhasněte *fakule*!“ vykřikl Messer. Hodil hořící pochodeň na zem a začal po ní šlapat. I ostatní ho napodobili, ale nic jsme tím nedosáhli. Louče byly nasyceny pryskyřicí nebo nějakou vysoce hořlavou hmotou, která se nedala jen tak snadno uhasit. Zaklínal jsem svoji *fakulu* do hromady kamení před sebou a zvolal jsem: „Nechejte toho a ustupte do tmy!“

Stáhli jsme se v poslední chvíli. V otvoru do jeskyně s pokladem se objevil O'Brien a vystřelil. Tentokrát netrefil jen díky mému šťastnému nápadu. Skryti za balvany jsme také dvakrát

vystřelili, ale zbytečně. Železná ruka mezitím opět zmizel. Ozvěna výstřelů utichla a zavládlo ticho.

Myšlenky se mi honily v hlavě rychlostí uragánu. Nakonec jsem musel přiznat, že jsme v pasti a všechno hraje do karet Železné ruce. Po tmě se v labyrintu chodeb nevyznáme a zabloudíme. Můžeme také spadnout někam do nějaké propasti. Určitě tu nějaké budou. A jestli se přiblížíme pro některou z *fakul*, staneme se okamžitě ozářeným terčem pro kapitánovy bambitky. Špatná situace.

Několik dlouhých minut se nic nedělo. Všude vládlo napjaté ticho. Moje oči si poznenáhlu přivykaly na tmu a začal jsem kolem sebe rozeznávat stále víc podrobností. Po mé pravé straně jsem objevil na zdi bílou lebku, která nám předtím ukázala cestu k pokladu. Tam někde naproti ní musí být chodba, kterou jsme sem přišli. Do ní se musíme dostat, pokud se někam vůbec dostat máme. Tam někde jsou chodby označeny lidskými hlavami a ozářeny hořícími *fakulemi*. Jedině tudy vede cesta ven na svobodu a možná i k záchraně života. Dokonce se mi zdálo, že rozeznávám na protější stěně světlejší místo, které by mohlo být právě chodbou, kterou jsme sem přišli.

Dal jsem znamení Španělovi, který byl nejbližší ke mně, aby mě následoval a ten upozornil Dicka. Opatrně jsme se blížili dómem mezi balvany. Naše opatrnost nám ale nebyla nic platná. Každou chvíli jsme zakopli o nějaký kámen, který narazil na další a další a všechny kameny navzájem rachotily i s hlasitou ozvěnou se všech stran, jako by nám padal strop dómu na hlavu. V první chvíli mě to hrozně vyděsilo, ale vzápětí mi to vnučko nápad. V té tmě a za toho rachotu bylo sice jasné, že se dómem někdo pohybuje, jenže díky ozvěně, která se odrážela od všech skalních výčnělků, nedalo se ve tmě určit přesné místo, kde se zrovna kdo nachází. Zvedl jsem proto několik menších kamenů a mrštil jimi do tmy. Po dopadu se ozval rachot padající sutě. Ostatní mě napodobili, takže jsme bez úhony došli až ke skalní stěně. Opravdu zde byl otvor do chodby. Na jejím konci plála *fakula*. Nevěděl jsem, zdali to byla právě ta chodby, kterou jsme sem přišli, ale hrozně jsem si to přál. Rudý Kid do ní vešel, s napřaženým mečem v jedné a s bambítkou v druhé ruce, odvážně jako první. Ostatní jsme postupovali za ním. Zůstal jsem jako poslední, abych zkontroloval, zdali jsme všichni.

„Kde je Garcilaso de la Vega?“ zeptal jsem se, když jsem zjistil, že tu s námi není.

„Ležel za balvanem kousek ode mne,“ řekl Messer. „Když jste mi dal znamení, šťouchl jsem do něho a řekl mu, ať jde za mnou. Dál jsem se o něho ale nestaral.“

„Je mrtvý?“ zeptal se Dick.

Messer pokrčil rameny. „Proboha, snad ne! Mám na něho zavolat?“

„Ne!“ zarazil jsem ho prudce. „Prozradili bychom se. Jdeme odtud. Musíme se za každou cenu dostat ven na světlo!“ Rudý Kid měl v tu chvíli před námi náskok už několik yardů. „Držte se pohromadě. Nesmíme se za žádnou cenu rozdělit.“ nabádal jsem je.

Zdálo se, že jdeme správně. Chodba ústila do nevelkého sálu a byla označena třinácti hlavami a hořící *fakulí*. Pohled na hlavy napíchnuté na krátkých dřevcích nám naši bojovou morálku moc nezvednul. Duševně i tělesně jsme byli úplně na dně.

Pod dřevci jsme našli několik nepoužitých *fakulí*. Každý jsme jednu zapálili. Plameny ozářily trosky naší skupiny. Zůstalo nás už jenom pět. Bylo neuvěřitelné, za jakou krátkou dobu polovinu z nás Železná ruka vyřídil.

Do sálu ústilo několik chodeb. Chvilku jsme se radili, kterou se dáme. Nikdo si nepamatoval, kterou chodbou jsme sem přišli. Aniž jsme to tušili, zvolili jsme tu špatnou. Následně jsme prošli několika sály a několika chodbami. Když jsme konečně nabyli jistoty, že jdeme špatně, rozhodli jsme se vrátit a zkusit jinou chodbu. Do sálu, ze kterého jsme vyšli, jsme už netrefili. V labyrintu chodeb jsme zabloudili. Propadali jsme čím dál víc beznaději. Rudý Kid, který šel stále v čele naší skupiny, se pojednou zastavil a zašeptal:

„Na konci chodby vidím nazelenalé světlo. Vypadá to jako východ do džungle. Půjdu to tam prozkoumat, počkejte tady. Třeba jsme měli štěstí a dostaneme se odtud ven.“



„Půjdu s tebou,“ přidal se k Rudému Kidovi Dick. Oba opatrně vyšli vstříc zelenavému světlu. My tři zbývající jsme zůstali na místě.

Po chvíli se oba muži vpředu zastavili. Dick se k nám otočil a zvolal: „Sláva, je to opravdu východ do džungle, Stradlingu. Pojdte za námi!“

Vykročili jsme. Vpředu před námi byl opravdu otvor se zelenou clonou. Mohly to být listy palem. Oba muži na nás nečekali. Pomalu postu-

povali dál k otvoru. Když už byli skoro u něho, sesypala se na ně ze stropu lavina kamení a pohřbila je pod sebou. Zával kamení zaplnil chodbu od podlahy až ke stropu tak rychle, že neměli žádnou naději se z toho dostat. Několik kamenů bylo pádem vymrštěno chodbou směrem k nám. Jeden z nich mě zasáhl do hlavy. Úder byl tak prudký, že jsem spadnul v bezvědomí na zem.

*

Nevím, jak jsem o sobě nevěděl. Když jsem se probouzel, uvědomil jsem si, že mne do očí proniká a obličej je pálí ostré světlo. Teprve po chvíli jsem si uvědomil, že mi těsně u hlavy hoří *fakula*. Odkulil jsem se z dosahu jejího žáru a veškerou svou vůli jsem soustředil na to, abych se postavil. Zatočila se mi hlava a udělalo se mi špatně. Opřel jsem se o stěnu. Nohy i ruce jsem měl jako z rosolu. Chtělo se mi zvracet. Čelo jsem měl orosené studeným potem.

Kousek za mnou na zemi chroptěl muž. Stěží jsem v něm poznával Dicka. Všude kolem něho bylo plno krve. Klopýtal jsem nazpět k nejbližšímu sálu, odkud ke mně doléhal třesk šavlí. Pomalu mi docházelo, že se v sále bojuje a že bych měl jít našim na pomoc. Připlížil jsem se až na okraj chodby, abych zjistil, co se tam děje. Nevelká prostora byla osvětlena jedinou loučí a v jejím mihotavém světle jsem uviděl Messera, který se z posledních sil bránil útokům ďábla jménem William O'Brien. Chtěl jsem mu jít na pomoc, ale nepohnul jsem se z místa.

Při dalším útoku Messer podlehl. Železná ruka ho ťal šavlí a potom jeho bezvládné tělo zatáhl do postranní chodby. Využil jsem toho, zmocnil se *fakule* a na vratkých nohou jsem ustupoval jednou z chodeb do nitra hory. Vůbec jsem nevěděl, kde jsem, kam jdu a jestli jsem tudy už šel. Nevěděl jsem vůbec nic.

Zastavil jsem se až v dalším sále. Uprostřed země byla temná díra. Propast. Kdybych neměl rozsvícenou *fakuli*, tak bych do ní spadl.

„Thomasi Stradlingu!“ uslyšel jsem za sebou v hloubi chodby strašný O'Brienův hlas. „Neunikneš mi!“

Opět mě polil smrtelný pot. Vystrčil jsem *fakuli* co nejdál nad propast. Dno nebylo vidět, protože stěny uhýbaly do tmy pode mne. Konečně si mu podařilo můj zmučený mozek přinutit chladně uvažovat. Na okraji propasti leželo, jako všude kolem, několik balvanů. Po nesmírném úsilí se mi podařilo jeden z kamenů dokutálet k okraji propasti a shodit ho dolů. Kámen narazil na uhýbající stěnu, uvolnil z ní další kameny a strhl je sebou do hlubiny. Můj ochraptělý křik byl přehlušen rachotem kamení, ale doufal jsem, že ho O'Brien zaslechl. *Fakuli* jsem hodil do propasti a potom jsem se co nejrychleji odplazil přes balvany do horní části sálu, kde jsem se svalil do škvíry mezi balvany. Když rachot padajícího kamení konečně ustal, zavládlo kolem nepředstavitelné ticho. Zaposlouchal jsem se do tmy. Znovu se mi chtělo zvracet.

O'Brien se objevil až za dlouhou dobu. Opatrně přistoupil k okraji propasti. Tak jako já i on vystrčil paži s *fakulí* co nejdříve za okraj a zahleděl se dolů. Potom zmizel v chodbě, kterou přišel, aby se vzápětí vrátil s velkým kotoučem lana. Lano obtočil jedním koncem kolem jednoho z nejbližších balvanů a druhý konec shodil do propasti. Několikrát trhnutím vyzkoušel, zdali uzel dobře drží a pak přistoupil k okraji propasti. Vypadalo to, jako by chtěl sešplhat dolů a přesvědčit se, jestli jsem dole s přelámanými údy. Modlil jsem se ke všem svatým, aby to udělal. Byla by to jeho jistá smrt.

Zřejmě si to také uvědomil, protože se pojednou zastavil a podezřívavě se rozhlížel kolem sebe. Nakonec vytáhl lano nahoru, odvázal ho od balvanu a stočené si ho přehodil přes rameno. V jedné ruce s šavlí a v druhé s hořící *fakulí* znovu zmizel v chodbě. Světlo pohaslo, kroky dozněly v dálce a nastalo ticho.

Znovu se mi udělalo špatně. Zvedl se mi žaludek a začal jsem zvracet. Když dávení konečně ustalo, překulil jsem se instinktivně na druhou stranu od svých zvratků a opět ztratil vědomí.

18. Sám na ostrově

Ale i tentokrát byla štěstěna na mé straně. Když jsem se konečně probral k životu a uvědomil si, kde jsem, zjistil jsem, že do jeskyně několika otvory ve stěnách pronikají paprsky světla. Přes lavinu kamení jsem se vydrápal až ke stěně, kousek od místa, kde jsem ležel. Úzkým otvorem zarostlým kořeny stromů a keřů jsem se vysoukal z jeskyně ven. Paprsky slunce mne oslnily. Zavřel jsem oči a počkal, až se bolest v očích utiší. Příjemné teplo se mi rozlévalo po celém těle. Po chvíli jsem se přivřenýma očima rozhlédl po okolí.

Na západní straně se k modré obloze tyčil *Západní štít* a pod jeho úpatím, asi míli od mého stanoviště jsem uviděl několik yardů vysoký vodopád. Jižní část ostrova byla skryta za stěnou zelené džungle.

Přetáhl jsem si přes hlavu mošnu a řemen s prázdnou pochvou od meče. Meč jsem vytrousil někde v jeskyni. Svlékl jsem si kabát a košili, které byly potřísněny mými zvratkami. Hlava mě stále ještě bolela. Měl jsem hroznou žízeň.

Špinavé svršky jsem smotal do rance a vydal jsem se k vodopádu. Terén mírně klesal až k potoku jménem *South Waterfall - Jižní vodopád*. Voda byla přílišně studená. Hltavě jsem se napil. Potom jsem se svlékl, důkladně se vykoupal a vymáchal si všechny svoje věci. Oba nože, které jsem měl zastrčeny v botách, jsem si dal do mošny.

Přes poledne jsem se na slunci důkladně odpočinul, dokonce jsem i usnul, snědl několik banánů a vypil mléko z kokosu. Hned jsem se cítil o hodně lépe. I hlava mě už tak nebolela. Pak jsem si vzpomněl na kapitána O'Briena, jak nás po vylodění seznamoval s orientačními body ostrova a s jejich pojmenováním. Bylo to včera, nebo dokonce předevčírem? Nedovedl jsem odhadnout, zdali uplynuly dva nebo už tři dny od našeho vylodění na ostrov.

South Waterfall pramení pod *Západním štítem* a vtéká do moře u ústí *Zátoky naděje*. Orientoval jsem se podle slunce hned, jak jsme vstoupili na ostrov. Potok tekla směrem na jih. Byl jsem si tím jistý. Vydal jsem se korytem dolů. Skákal jsem po kamenech jako horská koza a v jednom místě jsem dokonce stádo horských koz spatřil. Rozutekly se vyděšeně do několika stran a v mžiku zmizely v houštině. Podle toho, že se mne polekaly, jsem usoudil, že už musely mít zkušenosti s člověkem. Měl jsem ze stáda radost. Budu-li šikovný, nemusím mít o maso nouzi.

Na dolním toku *South Waterfall* byl ještě jeden vodopád, ale menší než ten horní. A pak už tu byla písčiná pláž v *Zátoce naděje*. Jak jsem předpokládal, *Černý delfín* tu už nebyl. Odplul. Zůstal jsem na ostrově úplně sám. Těch sto třicet devět nebožtíků, které měl na svědomí Železná ruka, jsem nemohl počítat.

*



Dalších čtrnáct dnů jsem důkladně prozkoumal každý kout na povrchu O'Brienova ostrova. Jeskyně jsem si nechal až na konec. A tak jsem na západě ostrova objevil *Pláž želv*. Přes lávové pole na severozápadním svahu *Západního štítu* jsem pronikl do *Zátoky kormoránů*. Vléval se do ní nevelký *Northern Brook (Severní potok)*. Sídlila tu obrovská kolonie ptáků. Spousta jich seděla na vejcích velikostí husích vajec. Ptáci se nedali mou přítomností vystrašit a nebojácně po mně cvakali zobáky. Často jsem je musel chytit za křídlo a shodit z hnízda, abych se k vejcům dostal. Surová byla poměrně dobrá. Později jsem je *vařil* ve vychládajícím popelu ohniště.

Na severovýchodní straně ostrova byl pramen. Od něho na

jih se táhl několik mil dlouhý blok skal vystupujících přímo z moře. *Železná ruka* se o něm zmiňoval jako o *Východní hradbě*. Také i zde hnízdily velké kolonie mořských racků, pelikánů a dokonce i bouřňák velký s rozpětím křídel téměř sedm stop. Mezi *Východní hradbou* a *Jižním kuželem* měl být podle *Železné ruky* ještě jeden pramen. Našel jsem ho při pozdější výpravě do těchto míst. Kolem *Jižního kužele* jsem se dostal zase do *Zátoky naděje*. Proháněli se v ní pravidelně po ránu žraloci, ale také i španělské makrely. Kdykoliv jsem chtěl, vylovil jsem nějakou na svoji skrovnou udici, kterou jsem si přibalil do mošny ještě na lodi, jako bych tušil, že se mi zde bude hodit.

Mezi *Západním štítem* a *Mountain Cave* jsem objevil místo s několika malými jeskyněmi. V jedné z nich, která vedla jen něco přes dva yardy do skály, jsem si zbudoval svůj příbytek. Jeskyňku jsem z venku obehnal stěnou z kamenů, která nahoře doléhala až k převislé skále. Dole jsem nechal otvor pro vstup a nahoře otvor pro odvedení kouře. Oheň jsem udržoval vždy dlouho do noci a rozpálené kameny zahřívaly moje provizorní obydlí až skoro do rána, takže jsem netrpěl zimou, jako tomu bylo v prvních dnech mého pobytu na ostrově.

Nad obydlím se nacházelo místo, kterému jsem říkal *Sedlo*. Bylo z něho výhled na severní stranu ostrova, ale také i do *Zátoky naděje*. Zvláště tato skutečnost se mi jevila jako velmi výhodná.

S kalendářem jsem si také poradil. Hned toho dne, kdy jsem zjistil, že *Černý delfín ze Zátoky naděje* zmizel, jsem si do silného klacku udělal nožem zářez a za každý den jeden zářez přidal. Větší zářez představoval neděli a ještě větší a silnější pak konec měsíce. Na ostrově jsme se vylodili 21. března. Dnes mohlo být už 5. května s nepřesností jednoho dne.

Vybavení, které jsem si ještě na lodi nabalil do své mošny, nebylo nic moc, ale zde na ostrově mělo cenu zlata. Měl jsem dva nože, křesadlo, hubku, koudel, jednu bambitku, mufloní roh se střelným prachem a dva váčky koulí do bambitky.

S jídlem také nebyly problémy. Všude rostly kokosové ořechy a bylo zde i dost banánovníků. Kormoráni mě zásobovali vejci a také i o želví vajíčka jsem neměl nouzi. Stádo koz čítalo kolem sta kusů. Jednu kozu se mi podařilo zabít ranou z bambitky. Její maso ale brzo podlehlo

zkáže, a tak jsem je zatím nechal na pokoji, dokud nepřijdu na to, jak maso zakonzervovat. Kromě koz a želv jsem na ostrově žádné jiné zvíře nespatriil.

Asi v polovině května, když už jsem se na ostrově docela dobře zařídil, ostrov prošmejdil křížem krážem a přestal se strachovat o svůj život, jsem se konečně odhodlal k průzkumu podzemí ostrova.

19. Tajemství *Dómu poslední lebky*

Dne 17. května ráno jsem začal. Do té doby jsem se zásobil dostatečným množstvím *fakulí* a také jsem doufal, že budu moci použít i ty, které najdu v labyrintu. Ve vápencové stěně na *Mountain Cave* jsem napočítal dvacet osm otvorů. Všechny vedly do nitra hory, a k pokladu mě mohl dovést kterákoliv z nich. Chodby uvnitř budou určitě navzájem propojeny. Svoje pátrání jsem začal v chodbě označené lidskými hlavami, kterou nás vedl do labyrintu *Železná ruka*.

Chodbou jsem postupoval jen zvolna, abych si zapamatoval všechny její podrobnosti a zvláštnosti. Chodba byla dlouhá asi sto yardů. V místnosti, do které vstupní chodba ústila, jsem našel další nabodnuté hlavy na kůlech a pod nimi připravenou nepoužitou *fakuli*.

Během svého průzkumu jsem nacházel další a další ještě nepoužité *fakule*, z čehož jsem usoudil, že si je zde připravil *Železná ruka* pro svou další návštěvu ostrova. Pokud jsem si správně pamatoval, tak mu zbývalo vyrovnat si účty už jenom s kapitánem Thomasem Wakem, k čemuž ho opravňovalo královo pověření. Z toho, že si schovává takovým zvláštním způsobem na ostrově svůj a králův podíl z kořisti, se nedalo ještě usuzovat, zdali si chce nechat oba podíly jen pro sebe. Ale bylo to pravděpodobné.

Ústí každé chodby, které byla pokračováním podzemní cesty, jsem si označoval třemi vždy zhruba stejně velkými kameny. Uvažoval jsem také, že bych mohl vždy ústí chodeb označit nějakým vyrytým znamením do stěny, ale hned jsem od svého nápadu upustil. Až se naučím pohybovat labyrintem chodeb úplně po paměti, tak své kamenné značky odstraním, aby *Železná ruka* nic nepoznal. Značky vyryté do zdi bych asi těžko odstraňoval. Také *fakule*, které vyrobil kapitán, budu muset nechat na svých místech.

V další jeskyni s lidskými hlavami jsem opět našel nepoužitou *fakuli*. Znovu jsem si kameny označil vstupní chodbu a opět jsem se snažil zapamatovat si každou podrobnost z tohoto jeskynního prostoru. Když už mi dohořívala moje pochodeň, rychle jsem se vrátil ven z podzemí.

Pokračoval jsem pak v dalším průzkumu bez větších problémů. Chvilí mi vždy trvalo, než jsem si zvykl po návratu z jeskyní na ostré denní světlo, ale to bylo tak všechno. Se svým prvním průzkumem do nitra hory jsem byl spokojený. Věřil jsem, že tímto způsobem musím za několik dnů kapitánův poklad najít. Ve znamenité náladě jsem se vrátil do své chýše a zbytek dne jsem strávil sbíráním pryskyřice a šťávy neznámého stromu, který tu hojně rostl. Šťáva na vzduchu rychle tuhla a byla tvárná jako vosk. Dobře hořela. Všiml jsem si toho před několika dny čirou náhodou, když jsem pálil několik větví z toho stromu.

Další den jsem se dostal až do největšího dómu, ve kterém nám minule lidská lebka svým *zrakem posvítila* přesně na ten otvor ve zdi, kterým jsme se dostali do místnosti s pokladem. Označil jsem si kameny chodbu, kterou jsem vešel a opatrně jsem postupoval dál do středu dómu. Po nějaké době jsem našel velkou dřevěnou truhlu, ze které minule O'Brien vzal *fakuli*. Truhla neměla žádné kování. Když jsem ji otevřel, našel jsem v ní několik nepoužitých *fakulí* a stočené lano. Jinak nic. Všechno jsem nechal na svém místě a začal jsem pátrat po paprsku světla, který minule padal na lidskou lebku a od ní se odrážel na protilehlou stěnu. Nikde jsem ale žádný paprsek neviděl.

V první chvíli mě napadlo, že to bude asi tou hořící *fakulí* v mé ruce. Vrátil jsem se proto k označenému vchodu do dómu, *fakuli* jsem zaklínil mezi kameny a vzdálil se od ní co nejdále



do středu dómu. Nic. Ať jsem se rozhlížel pozorně na všechny strany, nikde jsem žádný paprsek nespatriil. Z nezdaru mne polilo horko.

Pak jsem se musel co nejrychleji vrátit k hořící louči a zapálit novou, protože ta první mi málem zhasla. A protože jsem ne-

měl další náhradní, a ty, které vyrobil Železná ruka, jsem nechtěl použít, rychle jsem se vracel zpět z labyrintu na denní světlo. Cestou zpět jsem si jako obvykle všimal podrobností všech chodeb, kterými jsem procházel. Zbytek dne jsem strávil výrobou nových *fakulí* a usilovným přemýšlením nad záhadou, jak to že světelný paprsek zmizel.

Zmizel-li paprsek, zmizela i lebka ukazující cestu k pokladu? A zmizel i poklad? Že by Železná ruka nevěřil, že jsem zahynul a pro jistotu přestěhoval poklad do jiného dómu a poslední lebku ze stěny strhnul? Také bylo zvláštní, že jsem až dosud nenašel jediné tělo svých druhů, zatímco jejich hlavy Železná ruka opět sadisticky narazil na kůly. Těla musel někam ukrýt i s jejich zbraněmi a osobními věcmi.

To všechno se mi honilo hlavou pořád dokola. O'Brienův poklad v nitru hory určitě je. A já tajemství *Dómu poslední lebky*, jak jsem dóm pojmenoval, určitě odhalím. Mám na to dost času. Nejméně do nejbližší O'Brienovy návštěvy ostrova. Měl bych smůlu, kdyby se tu objevil už zítra. Tahle představa mě dost vyděsila. Ale nikdo k ostrovu nepřišel a já jsem se pomalu zase uklidňoval. To jsem ještě netušil, že na O'Brienovu návštěvu mám ještě čtyři měsíce čas. Na to jsem přišel ale až později.

Další dny jsem věnoval pátrání na pravé straně dómu, kde podle mého odhadu měl být vstup do místnosti s pokladem. Stěna byla neobyčejně členitá. Propátral jsem několik chodeb, které sem ústily, ale nic jsem nenašel. Po místnosti s pokladem nebylo ani památky.

Pak jsem se zaměřil na levou stěnu dómu a po několika dnech se na mne usmálo štěstí. Ve výšce asi patnácti nebo šestnácti stop jsem konečně objevil proklínanou lebku. V září pochoďně vypadala ze spodu jako kamenný výčnělek na zdi. Proto jsem ji nemohl pořád najít a až teprve po důkladném prohledání stěny jsem ji našel. Protože byla umístěna dost vysoko a na naprosto hladké kolmé stěně, nemohl jsem se k ní dostat. A protože na ni v tu chvíli žádný světelný paprsek nesvítal, nic se od ní také neodráželo. Lebka sama o sobě asi zdrojem světla nebyla. Musela v tom být nějaký finta, na kterou jsem zatím nepřišel.

Odhadem jsem si alespoň určil směr, kterým se lebka *dívala* a další a další dny jsem v tom směru na druhé straně dómu pátral. Marně. Vstup do místnosti s pokladem jsem nenašel. Celý zoufalý a vynervovaný jsem musel pátrání na několik dnů přerušit a věnovat se jiným věcem, tedy převážně zajišťováním stravy. Přitom jsem stále myslel na poklad, který jsem tu měl ukrytý doslova před nosem, ale ne a ne ho najít. Ani v dalších dnech jsem neměl štěstí.

Asi v polovině července jsem byl na konci svých sil. Znal jsem podrobně kde jakou chodbu v labyrintu, objevil jsem další a další zajímavá místa, která se nacházela v *Mountain Cave*. Našel jsem i propast, do které jsem se málem zřítíl, když mne pronásledoval Železná ruka. Dokonce jsem si troufnul, pomocí lana z kapitánovy truhly, se do ní spustit. Na dně jsem objevil hromadu lidských těl, která sem O'Brien po krvavé bitvě vždy shodil a prostě je tu tímto způsobem pochoval. Proto jsem nahoře nenašel žádná lidská těla ani zbytky jejich výstroje a výzbroje. Vše skončilo na dně nehluboké propasti. Poklad tu ale nebyl. V tu chvíli jsem zase zapochyboval, zdali poklad na ostrově ještě vůbec je.

Potom jsem zkusil pátrat na vrcholku *Mountain Cave*. Napadlo mi, že tu někde musí být otvor, kterým do jeskyně vnikalo při našem vylovení v březnu sluneční světlo a to svítit na lebku. Ale ani zde na povrchu jsem nic nenašel. Asi jsem se ve výpočtech spletl. Nakonec jsem svého marného pátrání nahoře zanechal.

Po tomto neúspěchu jsem upadl do apatie a staral se jenom o jídlo, a abych to tu nějak přežil. Každý den jsem vystupoval na *Sedlo* nad své provizorní obydlí, z kterého bylo vidět do *Zátoky naděje*, zdali už nepřišel *Černý delfín*. Ale zátoka byla stále prázdná. I přes svou apatii jsem ale věřil, že až *Černý delfín* připluje, budu už tak dobře obeznámený s labyrintem, že proti mně *Železná ruka* nebude mít šanci.

Po několika dnech zahálení jsem se ráno probudil neobyčejně svěží, odpočínutý, takže jsem byl schopen znovu o všem s neobyčejně jasnou hlavou přemýšlet. Ve svých vzpomínkách jsem se vrátil až k minulému příjezdu *Černého delfína* sem k ostrovu. A konečně jsem na to přišel.

Třináctá návštěva O'Briena na ostrově se uskutečnila 21. září loňského roku. Čtrnáctá, té které jsem se zúčastnil, byla 21. března. A patnáctá, to jest další návštěva, bude zase 21. září. Všechny tyto návštěvy mají určitě spojitost se slunovratem. V tyto dny je slunce v určitou hodinu vždy na stejném místě. Jeho paprsky pronikají nějakým otvorem do velkého dómu a jejich odraz přes oční lebky, určují přesně místo, kudy se dostat do místnosti s pokladem. Jeden den před nebo po tomto datu asi nebude hrát žádnou zvláštní roli. Určitě to tak muselo být. Jestli ne, pak musím počkat na kapitána O'Briena a společně s dalšími deseti muži se ho pokusit přemoci.

Další měsíc plynul neskonale pomalu. Nakonec jsem to nevydržel a už od desátého září jsem vždy kolem čtvrté hodiny odpolední zašel do *Dómu poslední lebky*. Nic jsem ale pořád neobjevil, jak se dalo předpokládat. No nevádí. Za deset dnů bude tak nebo tak o všem rozhodnuto. S blížícím se mnou odhadnutým datem 21. září se den ode dne zvyšovalo moje napětí.

Když můj kalendář ukazoval 19. září, zaznamenal jsem konečně úspěch. Hned jak jsem vešel do *Dómu poslední lebky*, spatřil jsem asi v polovině dómu prudký sluneční paprsek, který svítil šikmo od stropu dómu na stěnu s lebkou. Z lebky vycházely z očních otvorů dva paprsky na druhou stranu dómu. Teprve teď jsem viděl, že jsem špatně odhadl jejich směr a pátral jsem úplně někde jinde.

Poklad byl na svém místě přesně tam, kde byl předtím. Bylo to všechno tak geniální, že bez světleného paprsku bych ho nikdy nenašel. Podlomily se mi nohy vzrušením a nemohl jsem se odtrhnout z místa.

Posléze jsem se vzchopil a vypoťácel se z jeskyní ven. Můj předpoklad byl správný. Odhalil jsem O'Brienovo tajemství. Teď už může *Černý delfín* připlout. Byl jsem na jeho příjezd připraven.

20. Černý delfín se vrací

Černý delfín skutečně připlul za dva dny. Již od rána jsem byl ukrytý v *Sedle* a netrpělivě pozoroval moře. Připlul jako obvykle v poledne. Nejdříve se na jižním obzoru objevil malý černý bod. Litoval jsem, že nemám dalekohled. Takto jsem se musel ještě chvíli obrnit trpělivostí. Že je to *Černý delfín*, jsem ale nepochyboval.

Lod' se k ostrovu plížila pomalu mílí za mílí.

„Jen pojed', prevíte,“ říkal jsem si pro sebe nahlas. „Tak pojed'. Už na tebe čekám. Celých dlouhých šest měsíců. Pojed', mizero!“ Roztřásl se mi ruce. Cosi neviditelného mi sevřelo hrud', až jsem se nemohl pořádně nadechnout. Nakonec se mi vzrušením rozbušilo srdce. Lod'



mezitím doplula tak blízko, že jsem ji s určitostí poznal. Byl to *Černý delfín*. Loď proplula kolem skalnatého výběžku a na poloviční plachty vplula do *Zátoky naděje*. Posádka skasala všechny plachty a loď zakotvila.

Déle jsem už nemohl čekat, měl-li jsem úspěšně uskutečnit svůj plán. Seběhl jsem do své chýše, přehodil si přes rameno mošnu s výzbrojí a pak jsem co nejrychleji vyrazil k vápencové stěně s vchody do labyrintu jeskyní pod

Mountain Cave.

Od vchodu do jeskynního labyrintu bylo přes vršky palem vidět přímo na loď. *Černý delfín* byl na kotvě obrácený přídí ven ze zátoky. Na pravoboku byl spuštěn člun a v něm sedělo jedenáct mužů. Na tu vzdálenost jsem je nemohl spočítat, ale protože se hrálo podle stále stejných pravidel, nemohlo jich tam být více ani méně. Počkal jsem, až člun odrazí od lodi a přistane na pláži v zátoce. Muži si nadhodili své rance na ramena a vydali se v zástupu za kapitánem O'Brienem.

Po stezce jsem obezřetně, i když mě nemohli ze zátoky vidět, sestoupil na *Třetí plošinu*. Zde byla poslední zastávka před příchodem k jeskyním. Na *Třetí plošině* jsem se ukryl do předem připraveného úkrytu, ze kterého jsem měl nejen výhled na *První* i *Druhou plošinu*, ale i na *Černého delfína* v *Zátoce naděje*.

Schoval jsem se do skrýše a čekal. Trvalo něco přes půl hodiny, než se skupina zastavila na *První plošině*. Muži shodili své rance na zem a někteří se k nim posadili. *Železná ruka* stál mezi nimi a kukátkem pozoroval loď v zátoce. Po chvíli dal pokyn k další cestě. Teď už začínalo jít do tuhého. Vytáhl jsem bambitku, utěsnil jsem kulku v hlavni a nasypal na pánvičku střelný prach. *Třetí plošina* bude O'Brienovou zastávkou poslední.

Opět se mě začínalo zmocňovat vzrušení. Vší silou jsem se pokoušel uklidnit, ale nešlo to. Teprve když jsem uslyšel na stezce hlasy, spadla ze mne všechna nervozita jako zázrakem. *První* vstoupil na *Třetí plošinu* *Železná ruka*. Vzdálenost mezi námi byla jen několik yardů. Pomalu jsem zvedl bambitku a zamířil. Jsem dobrý střelec. Na tuto vzdálenost jsem nemohl chybit. Ruka se mi už dávno přestala chvět. Teď byla pevná, jako vytesaná z kamene.

Jako by něco tušil, kapitán zůstal stát a pustil před sebe několik nosičů. Přední muži mi zakryli cíl. Nemohl jsem vystřelit. Nemohl jsem riskovat, že zasáhnu někoho jiného, než kapitána. Budu muset počkat na příhodnější chvíli. Ruka s bambitkou mi poklesla.

O'Brien se tentokrát posadil mezi odpočívající muže a stále se mezi nimi přemísťoval, jako by šestým smyslem tušil nějaké nebezpečí. Odložil jsem bambitku, abych se stálým mířením neunavil, a dál jsem čekal na svoji příležitost.

Pozoroval jsem složení skupiny. Tři muže jsem poznal. Ostatní ne. Byli zřejmě z posádky *Fortuny*. Bill ve skupince nebyl. Pojednou dal kapitán pokyn k další cestě. Sám se zvedl, až když skoro všichni stáli. K výstřelu mi nedal příležitost. Pohyboval se stále uprostřed skupiny mužů. Dospěl jsem k přesvědčení, že kapitán má podezření, že jsem minule nezahynul.

Zklamaně jsem hleděl na záda posledního muže, který zmizel s ostatními v ohbí stezky. Zůstal jsem chvíli ve své skrýši a teprve po chvíli jsem si troufnul muže následovat.

Když muži vyšli z džungle do otevřeného terénu, přesunul se zase Železná ruka do čela skupiny a pevným krokem zamířil ke vchodu do labyrintu. Než se muži vzpamatovali z překvapení ze čtrnácti lidských hlav nabodnutých na kůlech, zapálil pochodeň a vešel do chodby. Muži vešli za ním.

Teprve až za hodnou chvíli po jejich zmizení v labyrintu jsem se odvážil vstoupit do chodby. *Fakuli* jsem neměl žádnou připravenou, protože jsem myslel, že se vše vyřídí na *Třetí plošině*, a do labyrintu že nebudu muset vůbec chodit. Nicméně jsem se zde natolik už vyznal, že jsem se dokázal v labyrintu pohybovat i po tmě. Železná ruka, tak jako i minule, nechával na každém rozcestí zapálenou louč. Hluk kroků mě spolehlivě upozorňovaly na vzdálenost mezi mnou a skupinou vpředu. Mechanicky jsem postupoval za nimi a horečně přemýšlel, co by se dalo za této situace podniknout.

Na páté křižovatce jsem se zastavil. Uvědomil jsem si, že teď už nemám šanci O'Briena vyřídít. Postupuje stále vpředu skupiny a mě se nepodaří ho nadběhnout. Dojde až k pokladu a okamžitě zahájí útok na své muže. Už teď jsou všichni mrtví. Jak bych je mohl varovat? Nic mě nenapadalo. Možná, že jsem se zachoval podle, ale nechal jsem je svému osudu. V labyrintu nemáme nikdo proti O'Brienovi šanci. Obrátil jsem se k východu a co nejrychleji jsem se snažil dostat ven. Mohlo být něco před čtvrtou hodinou odpoledne.

Po stezce jsem sestoupil až skoro na pláž do *Zátoky naděje*. Kousek od člunu, z poloviny vytaženého z vody, jsem se ukryl v džungli. Zde si na O'Briena počkám. Tudy se musí ráno po boji vracet ke člunu, aby se dostal na loď. Možná, že bude i zraněný. Určitě bude z boje a se zahlazováním stop notně vysílený. To by mohla být moje poslední příležitost. Ano, zde si na něho počkám!

21. Návrat na loď

Úekání se nekonečně vleklo. Posádka *Černého delfína* zřejmě dopila první soudek rumu do dna. Zátokou se nesl blábol desítek hlasů. Měl jsem dojem, že jsem některé muže poznal po hlasu. Vzápětí od lodi zaburácel hlasitý jásot. Na palubu *Černého delfína* byl podle předchozího příkazu kapitána vyvalen další soudek žlutohnědého moku. Potom se kdosi pokusil falešným hlasem o nějakou neznámou píseň. Ostatní se hlasitě rozchechtali a smích nebral konce. Postupně se ale ke zpěvu přidali další a další muži a mohutný opilecký chorál naplnil celou zátoku.

V houštině kousek za mnou zapraskala větev. Prudce jsem se otočil, vyskočil na nohy a vytrhl z pasu nůž. Krve by se ve mně nedořežal. Z houštiny na mě hleděla rohatá hlava zdívocelého kozla. Měl vyvalené oči, zděšeně zamečel a zabral kopyty. Zmizel v džungli tak rychle, jak se objevil.

Nohy jsem měl zase z rosolu. Srdce mi hlasitě bušilo. Slabostí jsem se musel posadit. Řekl jsem si, ne, Tome, takhle to dál nejde. Vždyť kdyby mě tady místo kozla nachytl O'Brien, byl bych po smrti. Nakonec jsem si musel čestně přiznat, že se O'Briena prostě bojím. Sakra! Já, protřelý válečník, vítěz v soubojích nad několika muži, *majitel* Neversovy finty, kterou nikdo nepřežil, snad jen Coody, ale to proto, že jsem ho zabít nechtěl, se najednou bojím. Třesu se strachy jako rosol. Mám nervy nadranc.

V hlavě jsem si porovnal chování O'Briena při jeho minulém a dnešním výsadbku na ostrov a znovu jsem se ujistil, že Železná ruka ví o mé přítomnosti na ostrově. Minule, když nás vedl k pokladu, šel stále v čele skupiny. A dnes se zdržoval uprostřed mezi muži, jen aby co nejvíce znesnadnil můj případný útok na jeho osobu. Možná mě i zahlédl v úkrytu na *Třetí plošině*. A pokud si není ještě úplně jistý, jestli jsem na živu nebo ne, tak na to přijde velmi brzy. Až vyřídí chlapy a rozhlédne se po ostrově. Všechny stopy po mém pobytu na ostrově jsem nemohl zahladit. Je to ďábel v lidské podobě!



Hluk opilců na lodi znovu zesílil. Slunce pomalu mizelo za *Západní štít*. Za hodinu bude tma. Chladný vítr vanul z moře do zátoky. Posunul jsem se houštím co nejbližší k vyhřáté pláži. Bylo tu o poznání tepleji. Nejrád bych se písku celý zahrabal. Netroufal jsem si ale před setměním vylézt z úkrytu.

Jak houstla tma, rozsvítila posádka na lodi několik lamp. Na zádi i přídí a také i nad skupinkou opilců s druhým soudkem rumu. Olízl jsem si vyprahlé rty. Uvědomil jsem si, že mám žízeň a hlad. Sáhl jsem do mošny a z malé nádoby jsem se trochu napil zteplalé vody. Pak jsem spolykal několik soust sušeného želvího masa a opět se trochu napil. Při tom jsem pozorně sledoval každé hnutí v džungli a nakonec jsem to nevydržel. Boj nervů s kapitánem O'Brienem jsem prohrál.

Přikrčen jsem se přiblížil ke člunu. Vesla ležela uvnitř. Člun jsem odvázal od kůlu a s nadlidským úsilím jsem ho zatahl z mělčiny do hlubší vody. Potom jsem se vrátil na pláž a větev jsem co nejpečlivěji zahradil v písku svoje stopy vedoucí z džungle k vodě. Větev jsem hodil do člunu, nasedl jsem a začal jsem veslovat k lodi. Při tom jsem si dával pozor, aby vesla nepleskala o hladinu a abych tím nezbudil pozornost posádky. Chtěl jsem se nepozorovaně dostat na loď a tam se někde v podpalubí schovat. A když budu mít štěstí, třeba se budu moci i nepozorovaně zamíchat mezi posádku. Byl to šílený nápad. Strach mi ochromil mozek.

Kousek od lodi jsem ohodil větev do vody. Připlul jsem ke kotevnímu řetězu na přídí. Vesla jsem složil na dno do člunu zhruba na to místo, kde předtím ležela. Chytil jsem se kotevního řetězu a nohou odstrčil člun směrem ke břehu. Bláhově jsem doufal, že ho vítr vanoucí od moře, zažene do rána k břehu.

Po řetězu jsem vyšplhal až k dělovým poklopům na boku lodi v úrovni spodní dělové paluby. Naštěstí byl poklop zevnitř zajištěn jen nedbale. Škvírou jsem prostrčil nůž a po obrovském úsilí jsem provaz, který poklop zajišťoval, přeřezal. Byl nejvyšší čas. Ještě chvíli a spadl bych do moře.

Dělová paluba tonula v úplné tmě a byla prázdná. Všichni námořníci, jak se dalo předpokládat, byli nahoře u soudku s rumem. Od prvního děla bylo k dřevěným schodům jen pár kroků. Postupoval jsem co nejvíc opatrně, abych do něčeho nenarazil a neprozradil se. O patro výš byla druhá dělová paluba. Také i ta byla liduprázdná.

Po schůdkách jsem se dostal k ubikacím mužstva. V chodbě svítila lodní lampa umístěná nad sudem s pitnou vodou. Zde se mohla posádka kdykoliv napít. Nenechal jsem si ujít příležitost napít se. Voda ze sudu nechutnala tak dobře jako ostrovní, ale to mi nevadilo.

Podařilo se mi dostat na palubu nepozorovaně. Téměř celá posádka už byla opilá a nikdo mi nevěnoval jediný pohled. Také by v tom zarostlém grobiánovi nehledal nikdo prvního lodního důstojníka Thomase Stradlinga. Sebral jsem z paluby pohozený plecháč a nechal si nalít dávku

rumu. Alkohol naléval můj starý známý Rollings. Jestlipak i tentokrát ovlivnil na příkaz kapitána losování. Rollings mi nalil a ani se na mě pořádně nepodíval. Byl jsem si jistý, že mne nepoznal.

Opatrně jsem upil malý doušek a odpotácel se z dosahu lodní lampy. Nenápadně jsem se rozhlížel kolem sebe, jestli někde neuvidím *Klikaře* Billa Fellowa. Měl jsem štěstí. Byl na palubě. Ještě ho nesklátila zubatá. Překvapivě jsem ho spatřil na kapitánském můstku. Hleděl tmou do zátoky směrem k pláži. Co tam v té tmě viděl, jsem se mohl jenom dohadovat. Odložil jsem plecháč vedle schodů a vystoupil za ním. Když uslyšel mé kroky, otočil se po zvuku a pozorně se na mě zahleděl.

„Proboha!“ řekl zděšeně. Ustoupil od schodů a tasil kord. Vztáhl ke mně ruku a řekl roztřeseným hlasem: „Stůj, ďáble, už ani krok!“ Potom se volnou rukou pokřížoval. „Ustup, satane!“ vyzval mne. Na štěstí mluvil tlumeným hlasem, takže si toho nikdo nevšiml.

„Neblázni, Bille,“ zašeptal jsem. „To jsem já, Thomas Stradling.“

„Thomas Stradling je mrtev. Zahynul před půl rokem právě na tomto ostrově.“

„Nezahynul jsem, Bille. Sáhní si na mne.“ Natáhl jsem k němu ruku. Nedůvěřivě se ke mně přiblížil a podal mi svoji. Pevně jsem ji uchopil, aby se mi nemohl vyškubnout. Z plic se mu vydral zadržovaný výdech, když zjistil, že jsem člověk z masa a kostí a ne jen nehmotný přízrak.

22. Sto tisíc piastrů za zradu.

To, že mě Bill poznal, bylo mrzuté. Tak jako mě poznal on, mohl mě poznat kdokoliv z posádky. O kapitánu O'Brienovi ani nemluvě.

„Potřebuji tvoji pomoc, Bille!“ řekl jsem naléhavě. „Musíš mě někde na lodi schovat.“

Pokýval hlavou a řekl: „Pojď za mnou.“

Ukázal jsem dolů na posádku. Trochu se ušklíbl. „Jsou namazaní. Nepoznali by vlastní matku.“

Zavedl mě do důvěrně mně známé kajuty. Patřila mi ještě před půl rokem. Na můj tázavý pohled podal vysvětlení: „Byl jsem povýšen po tvé *smrti* na prvního důstojníka. Zdědil jsem po tobě samozřejmě i kajutu. Zde tě nebude nikdo hledat.“

Doufal jsem, že má pravdu. Posadil jsem se znaveně na hrubě zbitou lavici.

„Jak to, že žiješ?“ zeptal se mne Bill.

„Až potom. Teď bych něco snědl.“

„Dobře,“ řekl a odešel z kajuty. Rozhlédl jsem se po kajutě. Skoro nic se v ní nezměnilo. Lodní lampa osahávala svým slabým světlem měkce její vzdálené kouty.

Cvakly dveře. Trochu jsem sebou trhnul. Budu to teď mít na lodi těžké, uvědomil jsem si. Bill mi donesl kus pečeného masa a víno v konvici. Příděl prvního lodního důstojníka. Hltavě jsem se pustil do jídla.

„Koho jste tentokrát dostali?“ zeptal jsem se plnými ústy.

„Thomase Wakea.“

„Jestli se nepletu, je to poslední odrodilý kapitán ze čtveřice, kterou O'Brien stíhal. Jaká byla kořist?“

„Proti *Fortuně* jen poloviční. Ale i tak to stálo za to.“

Soustředěně jsem žvýkal maso a zapíjel ho opatrně vínem. Nemohl jsem si dovolit se opít. Nevím, co na mě na lodi na druhý den čeká. Bill Fellow se na mě upřeně díval. Pořád asi nechtěl uvěřit, že nejsem duch. Znovu se zeptal: „Jak to, že jsi přežil?“



Utřel jsem si hřbetem ruku umazané vousy. „Náhodou. Měl jsem štěstí.“

„Kapitán se minule vrátil pěkně pocuchaný,“ řekl Bill. „Přežil to ještě někdo?“

„Ne, ostatní jsou mrtví.“

Ani to s ním nehnulo. Na *Černém delfínu* se hodně a často umíralo. Přinášelo to pirátské řemeslo a všichni s tím byli smířeni. Trochu jsem se ještě popásal na jeho bezradnosti, jak stočit hovor na kapitánův poklad a přitom o něj neprojevovat jakoby moc zájem.

„Zachránil jsem ti život, Bille. Dal jsem ti svůj podíl z kořisti *Fortuny*. Teď mi můžeš splatit dluh stejným způsobem. Zachraň mi život. Peníze zpět nechci. Ty jsem ti dal. Stejně už z nich asi moc nezbylo. Ale...“ udělal jsem dramatickou pauzu. Bill mi visel na rtech. „...jestli přežiji, můžeme oba společně naplánovat, jak se zmocníme pokladu *Železné ruky*. Je toho tam dost pro celou posádku, abychom nemuseli do konce života už nic dělat.“

„Myslíš to vážně, Tome? Poctivě se se všemi rozdělíme?“

Napřáhl jsem k němu pravici. „Smrtelně vážně!“

Dychtivě ji stiskl. „Na život a na smrt!“ řekl. Spiknutí bylo dojednáno.

Opilci řádili až do rána a teprve před rozbřeskem je rum zmohl. Někteří chlapi měli podivuhodnou výdrž. Bill zůstal na palubě a raději spát vůbec nešel. Měl za povinnost uvítat kapitána při jeho návratu z ostrova. Kdyby šel spát, musel by ho ráno budít lodní stevard a kuchař v jedné osobě a hrozilo nebezpečí, že by mě v kajutě objevil.

V zátoce se již rozednívalo. Hlídka uhasila všechny lodní lampy a čekala s napětím na návrat kapitána. Bill mě přišel vzbudit.

„Kde je člun?“ zeptal jsem se.

„Jaký člun?“ podivil se Bill.

„No ten, kterým jsem se sem dostal a kterým se má vrátit kapitán.“

Bill opět vyšel z kajuty. Člun spatřil na poloviční cestě mezi *Černým delfínem* a pobřežím. Vítr ani mořský příliv ho bohužel nezahnal až na pláž.

„Člun na vodu!“ nařídil Bill hlídce. Společně se čtveřicí námořníků sestoupil do člunu a muži se opřeli do vesel. Zbloudilý člun vzali do vleku a zamířili k pláži.

Chvilku před přistáním vyšel z džungle *Železná ruka*, došel až k vodě a podezřívavě na ně zavolal: „Co se stalo, Fallowe?“

„Příliv uvolnil člun, pane.“ odpověděl mu Bill. „Jedeme pro vás.“

Kapitán na to nic neřekl. Počkal, až dojedou ke břehu a svižně k nim naskočil. Člun se vydal okamžitě na zpáteční cestu k lodi. Bill si nenápadně prohlížel kapitána. *Železná ruka* vypadl tentokrát neobyčejně svěže. Ne jako minule. Vlasy mu mírně rozevlál ranní vítr vanoucí od moře. Za pasem měl dlouhý nůž a bambitku. Ruce i nůž měl od krve, ale nezdálo se, že by byl zraněn. Bill se přemístil mezi posádku a kapitán se posadil na záď člunu čelem k mužstvu. Když nezpozoroval nic podezřelého, smyl si krev z rukou i nože. Za okamžik byli všichni na palubě *Černého delfína*.

„Vyplováme!“ uslyšel jsem O'Brienův jasný hlas. Potom bylo slyšet zvuky jeho kroků a zabouchnutí dveří. *Železná ruka* zmizel ve své kajutě. *Černý delfín* rozvinul plachty a pozvolna zamířil k ústí *Zátoky naděje*. Na moři nabral kurs na *Port Royal*.

Až do oběda se nic nedělo. *Černý delfín* plul pod velením Billa a té části posádky, která měla v noci hlídku a nebyla zmožena alkoholem. Zbytek posádky vyspával svoji kocovinu.

Železná ruka se objevil na palubě až odpoledne. Měl na sobě čisté šaty a byl plný energie a elánu. Všichni spáči byli nemilosrdně vzbuzeni a vyhnáni na palubu.

„Všichni uklidí ten svinčík na palubě, co jste po sobě zanechali,“ nařídil kapitán Billovi. „Až to bude hotové, necháte nastoupit celou posádku.“

„Ano, pane!“ odpověděl Bill. Kapitán se obrátil ke kormidelníkovi, aby zkontroloval kurs a dál se o posádku nezajímal.

Posádka se bez reptání vrhla na drhnutí podlahy a odstraňování stop po noční pijatice. Když bylo vše v pohybu, zastavil se Bill za mnou v kajutě. Po probdělé noci se mu chtělo příšerně

spát, ale teď to ještě nešlo. „Co po nás může chtít?“ divil se Bill. „Nikdy po odplutí z ostrova posádka nesvolával. To je zvláštní.“ Také mi to připadalo zvláštní. Jen jsem se modlil, aby to nebylo kvůli mně.

Když posádka nastoupila na palubu, k překvapení všech si je Železná ruka všechny postupně prohlédl. Hlavně ty, kteří byli zarostlí a vousatí. Posádka si jeho počínání nemohla nijak přijatelně vysvětlit. Většina ale jen útrpně hleděla před se, protože je stále ještě bolela hlava z nezřízené konzumace rumu. Ani předchozí drhnutí podlahy je nestačilo ještě postavit na nohy.

Kapitán se vrátil na můstek a hromovým hlasem zvolal: „Thomasi Stradlingu! Vím, že jsi na lodi!“ Na chvíli se odmlčel a přísným pohledem přeletěl všechny muže. Všichni stáli jako přimrazení. Nikdo nechápal, co se děje. Někteří slyšeli moje jméno poprvé v životě.

„Nabízím sto tisíc piastrů tomu, kdo mi ho přivede živého nebo mrtvého!“

Všechno jsem slyšel. Naskočila mi z toho husí kůže na celém těle. Představil jsem si sebe na Billově místě. Sto tisíc piastrů za zradu! Proboha. Odolá Bill závratné sumě, nebo mě vydá?

23. Poslední boj Černého delfína

Elá posádka Černého delfína mě začala hledat. Černý pasažér na pirátské lodi! O něčem takovém nikdy nikdo neslyšel. Nejdříve byla prohledána, zatím jen zběžně, všechna pátá lodi a teprve, když jsem nebyl nalezen, začalo se s překládáním zboží a materiálu na nejspodnější palubě pod čarou ponoru a v prostoru těsně nad kýlem. Přitom se muselo postupovat velmi obezřetně, protože zde byly uloženy téměř všechny zásoby střelného prachu a třaskavého materiálu. Až k půlnoci přerušila unavená posádka pátrání a uložila se k odpočinku.

Železná ruka byl zklamán, ale nedal na sobě nic znát. Bez ohledu na neúspěch pátrání věřil, že jsem na lodi. Na noc nechal ztrojnásobit hlídky, abych mu snad neuplaval v záchranném člunu. Vyprávěl mi to Bill, když se ukládal k spánku. Podezřívavě jsem ho pozoroval. Prozradí mě? Bylo jen otázkou času, kdy po další neúspěšné prohlídce lodi nechá Železná ruka prohledat i kajutu prvního důstojníka.

„Zítra musíme něco podniknout,“ řekl Bill.

„Měl bych se přestěhovat někam jinam už teď,“ namítl jsem. „Na nějaké místo, které už víckrát prohlíželi. Někam dolů do podpalubí. Třeba už nebudou stejné místo znovu tak pečlivě prohlížet.“

„Nejpříhodnější doba bude nad ránem,“ řekl Bill. „Teď se pokusíme trochu prospat.“

Nevím proč, ale najednou jsem mu přestal věřit. Co chvíli jsem se budil a pozoroval ho, jestli je na svém místě. Bill těžce odfukoval, ale spal.

V noci zahalila Černého delfína neproniknutelná mlha, která se nad ránem začala trhat. Vyšli jsme z kajuty zrovna v okamžiku, kdy na zádi hlídka spustila poplach, a na přídi se rozezvučel lodní zvon. Krve by se ve mně v tu chvíli nedořezal. Poplach ale nevznikl kvůli mně, jak jsem se zprvu domníval. Ze stoupající mlhy se totiž kousek od Černého delfína vynořil tmavý obrys lodě. Loď měla nazelenalou barvu.

„Proboha, španělská galeona *Stella*!“ vykřikl Bill. „Poplach! Zelený ďábel!“

Španělská galeona *Stella*, jedna z lodí *Armady*, jak byla španělská flotila nazývána, byla mezi piráty neslavně známá. Měla zelený trup a bohatě zlacené ozdoby. Byla dlouhá padesát yardů, patnáct yardů široká a od kýlu ke špicí hlavního stěžně byla vysoká pětapadesát yardů. Výzbroj tvořilo třicet osm děl různých ráží a posádka lodi čítala kolem dvou set mužů.

Stella mířila přímo na nás. Nebylo to náhodné setkání po bloudění v mlze. Španělé se chystali na *abordáž* - zahákování. Z podpalubí Černého delfína vybíhali rozespálí, ale už ozbrojení muži. Na nástavbě *Stelly* zahřmělo dělo a smetlo nejméně deset našich z paluby do moře.



Vrhl jsem se nazpět do Billovy kajuty a ozbrojil se jeho náhradním kordem a bambítkou. Na španělské lodi se ozvalo několik dalších ran z nástavby. Na *Černém delfínu* řádila smrt. Vyběhl jsem opět na palubu. Jako z uděláním se mlha rozplynula, což jsme v tuto chvíli potřebovali co nejméně. Na palubě

leželo několik raněných a mrtvých mužů. Mezi mrtvými byl i můj přítel *Klikař* Bill Falow. Tentokrát ho štěstí nadobro opustilo.

Přepadení se Španělům dokonale podařilo. Museli mít nemožné štěstí, že v takové mlze narazili přímo na nás. Vypadalo to, jako by tu na nás čekali. Než jsme se mohli vzchopit k odporu, byli jsme zahákováni a přes *Černého delfína* se převalila smršť.

Na kapitánském můstku konečně ozvalo i naše dělo. Úspěšně. Přední vlna Španělů, která překonávala zábradlí, byla celá smetena sekaným olovem do moře. Téměř dvacet mužů. U děla stál, kdo jiný, než *Železná ruka*. Potom jsem byl vtažen do boje muže proti muži. Španělé byli v několikanásobné přesile. Naši se ještě všichni nedostali na palubu.

V krátkém časovém sledu jsem zabil tři Španěly. Byli pomalejší než já. Kolem mě třeskaly výstřely a zvonily kordy. Zezadu mi někdo probodl levou paži. Bolest mi projela celým tělem. Asi mně zasáhl nerv. S vypětím všech sil jsem se otočil. Útočník ustoupil a chytal se k dalšímu výpadu. Krev z paže mi kapala na palubu. Španěl vedl svůj druhý útok ale zle. Vyřídil jsem ho ranou mezi oči. Pak se mi zatmělo před očima a zhroutil jsem se na palubu. Dobojoval jsem podobně jako *Černý delfín*, kterého z druhé strany napadly další dvě španělské *galeony*. Ale to jsem už nemohl vidět, protože jsem ztratil vědomí.

*

Probral jsem se až druhý den v lazaretu na španělské *Stelle*. Bylo mi špatně a cítil jsem se slabý jako moucha. Levou ruku jsem měl přifačovanou k tělu. Všude kolem leželi ranění muži z *Černého delfína*. Nikdo mě nepoznával.

„Co se stalo s *Černým delfínem*?“ zeptal jsem se muže po pravici. Měl zavázanou celou hlavu i s jedním okem. Podíval se na mě bez zájmu druhým okem a neodpověděl. Asi nerozuměl, na co se ho ptám. Z ostatních mužů také nikdo nic nevěděl. V koutě kajuty naříkal nějaký muž. Další dva ho drželi, protože sebou smýkal a rozdíral si rány poseté po celém těle. Zemřel za úsvitu dalšího dne. Když to Španělé zjistili, okamžitě ho vynesli na palubu a pohřbili ho bez jakýchkoliv poct do moře.

Po týdnu plavby nás vysadili na pobřeží Střední nebo Jižní Ameriky. Nikdo nám nechtěl říci, kde jsme. Z přístavu nás odvezli do špitálu s příhodným názvem *Nanebevstoupení*. Lepší do nebe, než do pekla, myslel jsem si.

Staraly se o nás španělské řádové sestry. S odstupem času mohu říci, že velmi dobře. I když jsme byli jejich nepřátelé. Ve špitálu jsem si pobyl asi měsíc, než jsem se uzdravil a byl jsem schopen dalšího transportu.

Odvedli mě společně s dalšími muži do přístavní věznice. Z toho jsem usoudil, že jsme se stali válečnými zajatci. O svém poslání na *Černém delfínu* jsem z pochopitelných důvodů mlčel. A ani o lodi jsem se nezmiňoval. Jako válečná zajatec - Angličan - jsem měl větší šanci přežít,

než jako pirát, i když jsem se stal pirátem z pověření svého krále. Kdyby to Španělé o nás věděli, poslali by nás všechny na šibenici. Naším štěstím asi bylo, že *Černý delfín* plul pod anglickou vlajkou.

Ani v přístavním vězení jsem nezůstal dlouho. Po třech měsících nás naložili na vojenskou loď, která nesla jméno španělského admirála *Diego Flores de Valdes*. Po nezbytných přípravách k vyplutí, které proběhly ještě před naším naloděním, vyplula loď s plnými plachtami na východ. Teprve na lodi jsme se dověděli, jak se jmenoval přístav, ve kterém jsme byli vězněni. Byl to *Caracas* ve *Venezuele*.

24. Závěr

Z *Caracasu* nás odvezl *Diego Flores de Valdes* do francouzského přístavu *Saint Malo*. Byl jsem překvapený, že zrovna španělská loď nás zavezla do francouzského přístavu. Jen co nás Španělé vysadili na břeh a předali francouzskému královskému komisaři panu Lempereurovi, zvedl *Diego Flores de Valdes* okamžitě kotvy a vyplula z přístavu na širé moře.

Ve Francii jsme se dověděli, že mezi Anglií a Španělskem byla před nedávnou dobou uzavřena dohoda o výměně válečných zajatců. Francie se nabídla jako zprostředkovatel mezi oběma válčícími stranami.

Nezdržovali nás tu dlouho. Státní pokladna neměla dost peněz na to, aby živila několik stovek hladových krků. Co se ušetřilo, to si strčili přístavní úředníci do svých kapes. Za několik dnů nás opět nalodili, tentokrát na anglickou loď a konečně jsem zase stanul na anglické půdě v přístavu *Plymouth*.

Radost z návratu do domoviny ale netrvala dlouho. Přijetí u krále a ovace se nekonaly. Dostal jsem se jen k jeho prvnímu lordu. O navrácení našeho majetku zpět do držení naší rodiny nebylo zatím ani řeči. Stále jsem slyšel jen vyhýbavé odpovědi. „Možná.“ „Snad.“ „Ještě uvidíme.“ Neuměl jsem si to vysvětlit. Opět jsem se přesvědčil o nevděku mocných. Tentokrát na vlastní kůži. Nakonec mi nabídli místo v královských službách v úřadu repatriačního komisaře sira Mangela. Za těchto okolností jsem o svém poslání na *Černém delfínu* a o obrovském pokladu kapitána O'Briena mlčel. Nechám si tajemství pro sebe a využiji první příležitosti, abych se tam mohl vrátit.

Příležitost se zatím žádná nenaskytovala. Cítil jsem, že se kolem mne stále pohybuje několik podezřelých mužů královské policie a za těchto okolností bylo velmi problematické provést přípravu k odplutí tak, aby si toho královští agenti nevšimli.

Koncem srpna 1710 dostal náš úřad hlášení, že do přístavního vězení v *Saint Malo* ve Francii byl přivezen španělskou lodí ze západní části jižní Ameriky, až z Peru, válečný zajatec, který prohlašuje, že se jmenuje Thomas Stradling. Místo svého původu uvedl *Cork* v Irsku. Zpráva mne neobyčejně vzrušila. Nějaký námořník se chce dostat pod mým jménem do Anglie. Tušil jsem, kdo by to asi mohl být. Pečlivě jsem si prohlédl seznam jmen všech válečných zajatců, kteří nám měli být předáni. Chtěl jsem se dovědět, jestli mezi nimi není ještě někdo z *Černého delfína*. Jména mě ale nikoho nepřipomněla.

Druhý den jsem odplul do Francie a ohlásil se u francouzského registračního komisaře pana Lempereura, jehož *rukama* jsem také při návratu do Anglie prošel. Jako zástupci anglické královské repatriační kanceláře mi bylo umožněno nenápadně si námořníka prohlédnout. Poznal jsem ho okamžitě. Byl to kapitán lodi *Adventurer Galley*, též *Černý delfín*, William O'Brien, zvaný *Železná ruka*. Tím že se vydával za mne, mě jen utvrdilo, že mě *Železná ruka* přece jenom pochoval. Ten by se divil, kdyby věděl, že žiji.

Železná ruka byl i s dalšími muži převezen do Anglie. Komisař Mangel s celou svou skupinou policejních fízlů ho začal vyslýchat a já jsem najednou cítil, že už nejsem středem zájmu. Nenápadné stíny kolem mne zmizely. Byl jsem zase svobodný.

Pro jistotu jsem počkal ještě několik dnů. Když jsem se o tom definitivně ujistil, odplul jsem do Irska, do svého rodného *Corku*. V přístavu jsem se informoval na rejdařskou společnost *Brother's Slaughter and Comp.* Dozvěděl jsem se, že v poslední době měla ztráty. „Ale kdo v dnešní době ztráty nemá, že?“ informoval mě úředník v přístavní kanceláři. „Zajímáte se o obchod?“

„Hm-“, zamumlal jsem neurčitě.

„Společnost má kanceláře kousek odtud. Na *Rybářském rynku*.“

„Děkuji za informace, pane.“ poroučel jsem se.

Za pár minut jsem se objal se svými bratřenci Johnem a Jerryem Slaughterovci. Byli to už jediní mí příbuzní. Stručně jsem jim vylíčil své příhody po mém osudném souboji v Anglii a po vynucené spolupráci s královskou policií a mým vysazením na palubu *Černého delfína*. Bratřenci mi zase vyprávěli o osudech naší rodiny, která i přes moji spolupráci padla u krále v nemilost. Oba bratřenci se probíjeli těžce životem a i teď se drželi jen taktak nad vodou.

„Postačí nám jediná vaše loď“, ujišťoval jsem bratrance, „a budeme zase boháči.“

„Dobrá, počkáme ještě, jak dopadne soud s Williamem O'Brienem a podle toho se zařídíme.“ rozhodli bratřenci trochu opatrně. Nicméně spiknutí proti královskému majetku ukrytému kdesi v Karibském moři bylo učiněno.

Až nakonec jsem se odvážil zeptat na svou bývalou snoubenku, kvůli které jsem zabil králova oblíbence a následně přivolal na celé naše příbuzenstvo králův hněv.

„Vdala se ani ne půl roku po tvém zmizení,“ řekl Jerry.

Trochu mě to zbolelo, ale nedalo se to už vrátit.

Nazítí jsem se vrátil do *Plymouthu*. Oba bratřenci přijeli za mnou hned, jak jim to tajné přípravy na plavbu dovolily. Potom jsme už jenom s napětím sledovali O'Brienův marný boj se svými katy o záchranu holého života. Po půl roce tělesného a duševního mučení, O'Brien přiznal svoji totožnost s podmínkou, že už nebude více mučen. Po zotavení napsal svoje přiznání s popisem cesty k jeho ostrovu s ukrytým pokladem. Jenže v jeho přiznání byl háček. Všechny listiny, které O'Brien napsal, byly zašifrovány. Klíč k šifře O'Brien neprozradil ani po dalším mučení. Nechápal jsem ho. Tím si přece podepsal trest smrti.

Když po odsouzení 7. července 1711 stál pod šibenicí, byla mu králem nabídnuta milost výměnou za čtyři pětiny jeho pokladu. Proč O'Brien nabídku odmítl, není mi dodnes jasné. Já na jeho místě bych nezaváhal.

Když mu přehodili konopnou oprátku přes hlavu, stačil ještě vhodit do davu čumilů kolem šibenice své šifrované listiny a zvolal: „Mé poklady tomu, kdo porozumí!“

Dalo nám třem potom velkou práci, než se nám podařilo všechny listiny získat. A to jsme neměli jistotu, že není v kanceláři pana Mangela jejich opis, který by mohl někdo při hledání pokladu použít. Přesto jsme měli před ostatními hledači pokladů přece jenom výhodu. Nemuseli jsme listiny luštit, jako ostatní, protože cestu k pokladu jsme znali. Nezbyvalo nám tedy, než se vrátit do Irska a dokončit poslední přípravy k vyplutí.

Začátkem listopadu 1711 čekala v přístavu loď jménem *Sea Eagle* (Mořský orel) bratrů Slaughterů na příchod svého kapitána, opět *Sira Thomase Stradlinga*. Kromě posádky na mě, bohužel, čekal ještě někdo. Několik rádooby nenápadných pánů v tmavých kabátcích. Byli od královské policie. Když jsem přijížděl k molu, dal jsem kočímu znamení, aby u lodi nezastavoval, ale jel po nábřeží pořád dál. Bez zbytečného vypytování uposlechl. Když jsme na druhé straně nábřeží zatočili do první ulice, která sem ústila, projeli jsme v těsné blízkosti kolem krytého policejního vozu zrovna v okamžiku, když asi deset policistů strkalo do vozu zadními dvířky bratry Slaughterovce. Oba měli na rukou pouta. Vtiskl jsem se co nejhlouběji do kouta drožky a projel kolem policie, aniž by kdokoliv z policistů věnoval mé drožce jediný pohled.

*

Zde končí zápisky v deníku Sira Thomase Stradlinga, prvního důstojníka korzárské anglické lodi *Adventurer Galley*, neboli *Černý delfín*. Co se stalo s pokladem kapitána O'Briena mi není nic známo.

J.Č.Grifin 14.5.1989.



Pravidla dlouhodobé dobrodružné hry.

Kromě luštění dále uváděných *listin kapitána O'Briena* (úkol 1 až 5), bojují družiny o body v soutěžích sestavených podle jednotlivých kapitol legendy. Vyhrává ta družina, která získá nejvíce bodů. Nebo ta, které nejdříve objeví poklad bez ohledu na to, kolik získala během zdolávání jednotlivých etap bodů. Většinou byly družiny v závěrečné cestě za pokladem pouštěny na trasu odstupňovaně právě podle toho, kolik bodů v průběhu celé hry získaly.

Toto jsou listiny kapitána pirátské lodi Williama O'Briena zvaného *Železná ruka*, popraveného 7. Července 1711 v Plymouthu. Listiny hodil z pod šibenice do davu s výkřikem: „Mé poklady tomu, kdo porozumí!“ Neporozuměl ale nikdo, protože se podařilo mé rodině postupně všechny listiny získat. Nikdo tedy neví, kde a na kterém ostrově O'Brien ukryl své poklady, i když se to z listin vyčíst dá.



Je to jeden z těch ostrůvků, jež vidíte na mapce na následující listině. Názvy ostrůvků jsou přeloženy a přepsány. Vaším úkolem je tento ostrůvek vypátrat, objevit. Tím teprve celá soutěž končí.

Když rozluštíte všech pět úkolů, máte jeho objevení na dosah ruky!

Z každého úkolu, když jej správně rozluštíte, se dozvíte vždy JEDNO písmeno, které je obsaženo v názvu ostrova s pokladem. Při rozluštění všech pěti úkolů získáte tedy celkem pět písmen. S těmito pěti známými písmeny pak prostě budete porovnávat jména ostrůvků na mapce. A tak nakonec dojdete k ostrůvku, který – jako jediný ze všech ostatních – má všech těchto pět písmen obsažených ve svém názvu. A to je ten pravý, na něm je poklad ukryt!

Pokud se vám to však nepodaří, listiny nevylušíte, zůstane poklad kapitána Williama O'Briena pouze a jenom mě. Protože jen já, první důstojník Černého delfína, já rytíř Thomas Stradling, vím, kde je poklad ukryt.

ÚKOL 1

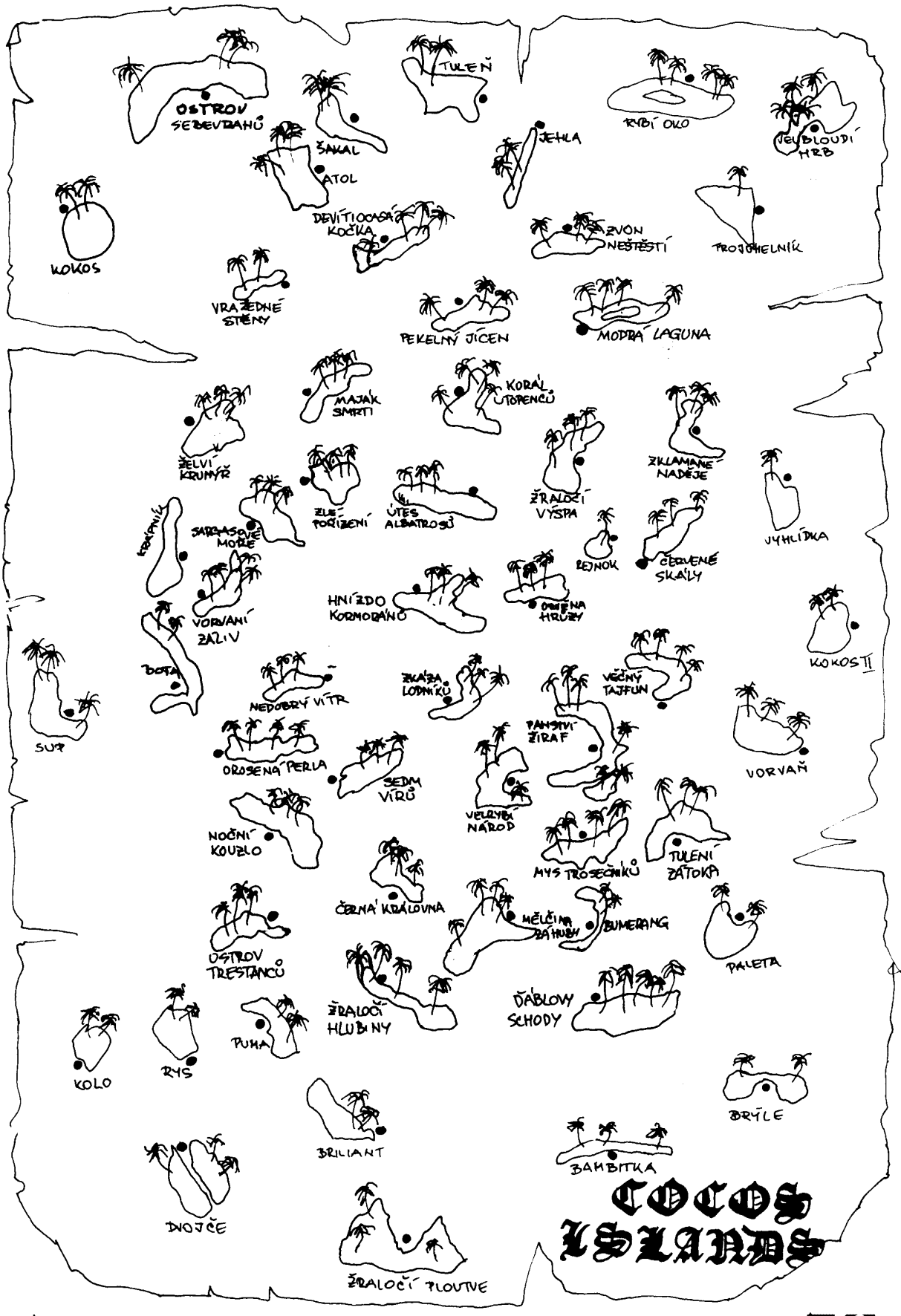
Černý delfín křížuje...

Kapitán Železná ruka za dlouhých nocí zcela sám řídil loď od jednoho ostrůvku k druhému, aby si vybral ten, který by se k ukrytí pokladu nejlépe hodil...

Vidíte černé tečky u ostrůvků na mapě? Vezměte si pravítko, nasadte je na tečku ostrova „**Útes albatrosů**“ a hledejte tečku u jiného ostrova, kterou byste mohli spojit linkou podle pravítka, aniž by se tato linka – ať již byla myšlená nebo lehce tužkou naznačená – dotkla půdy jiného ostrova. (Přes palmy, vyčnívající z ostrůvků, přímka může vést.) Přímka se také může křížovat přímkou jinou. A takto plujete – čili vedete linku od jedné tečky k druhé, až skončíte u **desátého** ostrova (Útes albatrosů počítejte jako první). První písmeno jména tohoto desátého ostrova je jedním z písmen, obsažených ve jménu ostrova s pokladem. Zapište si hned toto písmeno. **Kontrola: Desátý ostrov má jedenáct písmen!**

Stane-li se vám, že při vedení přímek někde uvíznete tak, že nenajdete žádnou tečku, ke které byste mohli linku vést, aniž byste se dotkli půdy některého ostrova, je to znamení, že jste předtím volili špatný směr linek. Povedete-li přímky přesně podle pravítka a budete-li při tom zachovávat všechna pravidla, nemůžete zabloudit. Linka vás k desátému ostrůvku bezpečně dovede. Na tečku, kde jste již jednou přistáli, nesmíte plout podruhé!

Přes mapku si připněte pauzáky. Na ty pak kreslete přímky. V případě špatné plavby nebudete ničit mapku mazáním. Teprve až objevíte správnou cestu a ostrov, lehce na mapku tužkou řešení nakreslíte.



ÚKOL 2

Piráti neuměli signalizovat

Jeden ze člunů Černého delfína plul s několika lodníky na průzkum kteréhosi ostrova a jeho posádka odtamtud měla vyslat kapitánovi na loď smluvenými značkami zprávu, zda je ostrov obydlen a jaké jsou podmínky přistání lodi. To se také stalo, ale piráti byli lajdáci, signalizaci špatně ovládali a tak ve zprávě udělali chybu.

V našem úkolu je touto chybou **jedno** písmeno, které je ve zprávě nepatřičné, chybné. Objevte je ve zprávě, kterou zde dole máte. A toto chybné písmeno je jedno z těch pěti, které potřebujete, abyste podle nich mohli vypátrat jméno ostrova, na němž je poklad ukryt.

```
..././....-/./.-./-./...//--/-...-./...//--...//--/./.-/  
.././.-//...-./-./-...//...//...-./-/-...-./-...-//...-//--/./.-./-...-...-  
//...-./-./-...//...-//.../  
../.-./-...-./-...-//...-./-...-./-...-./-...-//  
-./-...-//...-./-./-...//...-...-//...-//...-//...-//  
...-./-...-//...-./-//...-...-./-...-//...-//...-//...-//  
...-./-...-//...-//...-//...-//...-//...-//...-//...-//
```

ÚKOL 3

Kanakovo proroctví

Na Černém delfínu byl zajatý domorodec z kmene Kanaků. Musel na lodi vykonávat ty nejhorší práce a byl posádkou ustavičně týrán. Když se jednou týráním vzepřel, byl spoután a hozen do moře. Jak se chvílemi ještě vynořoval z vln, stačil v úryvkovitých výkřicích pronést k pirátům na palubu proroctví o jejich hrozné zkáze, která je vbrzku čeká.

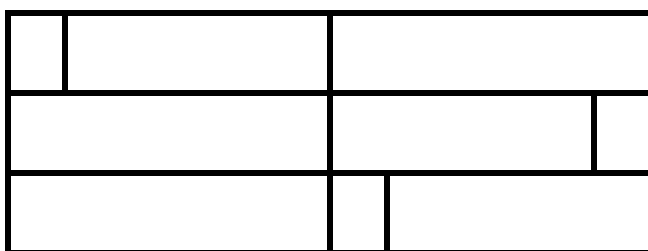
Sestavte toto proroctví ze slov a slabik, které vidíte zde ve 24 obdélníčcích. Opište si je na lístečky a pak jimi posouvejte a kombinujte tak dlouho, až je seřadíte tak, že Kanakovo proroctví pohodlně přečtete. **První písmeno dvacátého šestého slova** je dalším z těch pěti písmen, jež vám napovídají název ostrova s pokladem.

ZEDNÝCH I S	PŘIVOLÁ	VÉ STRA	POTOPÍ
ČÁSTI	LOŽ VA	VÁMI VŠE	HLUBIN BE
JÍ BOU	MŮJ SE NEJ	ČOVALA TO	JEŠTĚ NI
VŠECH BOJÍ	TO MOŘE A	ŘI JAKÁ	ŠNÍ KTER
KDY NEBI	ROZLO	MÍ A DO	ŠE VE DVĚ
DUCHO	VÍCE ZE	MI SE	ÝCH LID

ÚKOL 4

Záhadná stavba

Při jednom vylodění na neznámém ostrově objevili piráti zajímavou stavbu. Vy máte spočítat, **kolik obdélníků se skrývá v jednom velkém** – v obdélníkové stavbě. Jestli správně spočítáte obdélníky, tak výsledná číslice vám prozradí další písmeno ostrova s pokladem. Pokud napočítáte víc obdélníků, než je dole v řádku, začněte počítat zase od začátku. **Velký obdélník se nepočítá!**



A B C D E F G H I J K L M N O P R S T U V Y Z

ÚKOL 5

Stránka lodní knihy

Jak uvidíte z textu, až doplníte jeho chybějící písmena, je to zápis z lodní knihy.

Váš úkol je tento: Doplněte chybějící písmena do stránky. Dá vám to trochu přemýšlení a zkoušení, ale zvládnete to. A když budete hotovi, spočítejte si, které písmeno se v této zcela zaplněné stránce lodní knihy objevuje přesně **dvaadvacetkrát**. Toto písmeno je dalším z oněch pěti písmen, jež jsou obsažena v názvu ostrůvku s pokladem.

Upozornění: Písmena s háčky a čárkami je nutno rozlišovat od týchž písmen bez háčků a čárek! Nesčítejte proto například dohromady R a Ř nebo E a Ě a É! To jsou různé druhy písmen a každé musíte sčítat zvlášť! Silné čárky mezi některými políčky značí rozdělení slov. Políčka doplňujte tužkou. V případě nesprávného řešení můžete špatné písmeno lehce vymazat.

J	D	Ě			N		S		V		R	
S		Ř	Í		R	N			U		O	T
		U	A	P			T	I	J	E		
P		O	U		U	P		K	R			U
J		E		Ž	D		R	A		Í		
N		M	Ý			N	U		D		R	
	T		U		Ř		B	O			V	
C		O	B		E	V			A		E	
D				N	I			L		CH		V
	U	U		N		T		N		J	D	
		P		O			Z		K		V	E
	K		M	P		Č		E	M		Z	L
Í				I	S		Ě		O	Z		Á
	E	Ž			E		O	M		R		
O			A	D	O					E		E
		Í		A			Á	T			Á	L
	P		S	T		P		V			*	*

Některé úseky podle legendy.

- 1. úsek:** *Trosečník* - vaříme vodu na stromě (jídlo na voru).
- 2. úsek:** *Bitva* - na stromě smrku, asi v pěti metrové výšce je přivázán sud. Vede k němu provazový žebřík. Družiny na čas sud naplňují vodou až po okraj.
- 3. úsek:** *Zkáza Panny Marie Vítězné* - přenášíme na hřišti kameny z kruhu do kruhu.
- 4. úsek:** *Souboj* -
- 5. úsek:** *Zaseknutá kotva* - nabíráme vodu do kotlíku z mostu - ten kdo nabírá vodu je zavěšen na uzlu *calfat*.
- 6. úsek:** *Bouře* - v lese jsme našli velkou pneumatiku od traktoru. Tu jsme nechali kutálet se ze svahu v *Suchém korytě* a družiny se ji pokoušely hned od startu zastavit. Žádné se to nepodařilo, protože jak pneumatika nabrala rychlost, neměl nikdo sílu se jí postavit. také to bylo velmi nebezpečné.
- 7. úsek:** *Čertova lavice* -
- 8. úsek:** *Modrá jáma* - všichni po večerce zalehli do stanů a kdo mezi 11. a 12. hodinou noční nebude stát.

9. **úsek:** *Deset a jeden muž na pevninu* - z družin je vylosováno deset bojovníků (3+3+4), kteří bojují proti jednomu z vedoucích oddílů (kapitánovi) pomocí papírových míčků. Každý má jeden život, vedoucí nejméně 5 (je třeba to odhadnout podle síly bojovníků). Vedoucí se může také schovat za vybudovanou hradbu z chrástí, může mít i štít (do toho zásah neplatí) atd. Pokud je udolán vedoucí, vítězí ta družina, které zůstalo nejvíce bojovníků. Pokud jsou družiny vybity, tak je pořadí stanoveno podle toho, v jakém pořadí její bojovníci vypadly ze hry.
10. **úsek:** *Port Royal* -
11. **úsek:** *Taverna U kyselého hroznu* -
12. **úsek:** *Honba na Johna Irelanda* -
13. **úsek:** *Zátoka mrtvých* -
14. **úsek:** *Kdo vylovil poklad Fortuny* - dokázala by některá družina podle legendy přijít na to, jakou fintu vlastně kapitán *Fortuny* na svou posádku vymyslel? (Asi na to nikdo nepřijde!)
15. **úsek:** *Šance pro dalších deset* - každé družině byl dán jeden kilogram soli a plátěný sáček. Sáček byl naplněn solí a ten byl přivázan ke krátké destičce (ta představovala truhlici se zlatem). Všechny tři družiny vhodily destičky společně do vody. Úkolem bylo, aby se destička po vhození do nádrže u Tvrze potopila pod hladinu a vydržela po vodou nejméně jednu hodinu. Vyhrála družina, které se po uplynutí jedné hodiny vynořila destička jako první. Zkoušky s potopením **nevelké** dřevěné destičky dělejte pomocí kilogramového kamene. Sůl se nesmí namočit, už by se nedala použít!
16. **úsek:** *Oslnění* - ve vzrostlém lese jsme pomocí provázků vyrobili bludiště chodeb, které se všelijak kroutily, křížily a končily jako slepé. Družiny měly za úkol přejít co nejrychleji celým labyrintem až do *sálu* s pokladem. Družina postupuje pohromadě, nikdo se nesmí vzdalovat a jít jiným směrem. Pokud je bludiště uděláno dobře s různými chytačkami, skýtá pro soutěžící výbornou zábavu.
17. **úsek:** *Deset proti jednomu* - totéž jako v úseku 9, pouze s tím rozdílem, že je vylosovaných jiných deset bojovníků (3+3+4) na družiny.
18. **úsek:** *Sám na ostrově* - možnost zařazení stavby chýše, rozdělení ohně, lovení zvěře podle některé z her - encyklopedie od Zapletala.
19. **úsek:** *Tajemství Dómu poslední lebky* -
20. **úsek:** *Černý delfín se vrací* -
21. **úsek:** *Návrat na loď* - plavba člunem (nafukovací matrace) na řece a vyšplháním na strom. Hodnotí se čas jako průměr na družinu.
22. **úsek:** *Sto tisíc piastrů za zradu* -
23. **úsek:** *Poslední boj Černého delfína* - družina proti družině boj papírovými střelami v prostorách tábora.
24. **úsek:** *Závěr* - cesta za pokladem podle značek, mapy a šifer.



OBSAH

Úvod.....	2
1. Trosečník.....	4
2. Bitva.....	5
3. Zkáza Panny Marie Vítězné.....	7
4. Souboj.....	9
5. Zaseknutá kotva.....	12
6. Bouře.....	13
7. Čertova lavice.....	16
8. Modrá jáma.....	17
9. Deset a jeden muž na pevninu.....	19
10. Port Royal.....	22
11. Taverna <i>U kyselého hroznu</i>	23
12. Honba na Johna Irelanda.....	26
13. Zátoka mrtvých.....	28
14. Kdo vylovil poklad <i>Fortuny</i> ?.....	31
15. Šance pro dalších deset.....	34
16. Oslnění.....	37
17. Deset proti jednomu.....	39
18. Sám na ostrově.....	42
19. Tajemství <i>Dómu poslední lebky</i>	44
20. Černý delfín se vrací.....	46
21. Návrat na loď.....	48
22. Sto tisíc piastrů za zradu.....	50
23. Poslední boj <i>Černého delfína</i>	52
24. Závěr.....	54
Pravidla dlouhodobé dobrodružné hry.....	56
Černý delfín křižuje.....	57
Piráti neuměli signalizovat.....	59
Kanakovo proctví.....	59
Záhadná stavba.....	60
Stránka lodní knihy.....	60
Některé úseky podle legendy.....	61

J.Č.Grifin: **Železná ruka**
ODH (oddílová dlouhodobá hra)
Ilustrace podle Gustava Kruma

Zpracováno podle deníku Sira Thomase Stradlinga.

Historické, místní a technické informace byly čerpány z publikací:

Vladimír Hynek a Petr Klučina: *Válečné lodě I*

Robert Charroux: *Poklady světa*

Ives Cousteau a Philippe Diolé: *Tři dobrodružství lodi Calypso*

Jaroslav Foglar: *Poklad Černého delfína*

Hádky podle časopisu *KVÍZ*

Dopsáno 11. května 1999